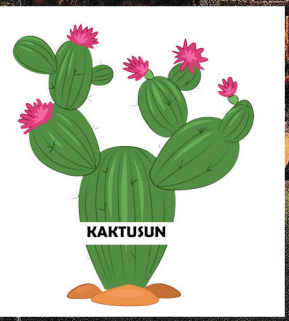
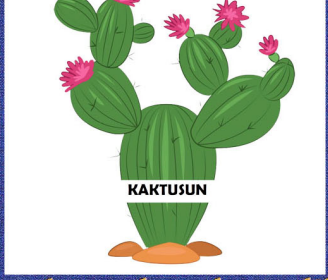
#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Yuvana Hoş Geldin

epsilon®

Kitapları bütün dünyada onlarca dile çevrilen ve milyonlarca satan Debbie Macomber, yürekleri ısıtacak yepyeni bir seriyle karşınızda!

Üç kız kardeş Cassie, Karen ve Nichole çocukken birbirlerine çok yakındır… ta ki vahim bir olay onları ayırana kadar. Liseden sonra Cassie, evlenmek için üniversite bursunu elinin tersiyle itip evden kaçarak anne babasının kalbini kırar. Cassie'nin babasının gözdesi olması, her şeyi daha da kötü hale getirir.

Cassie şimdi otuz bir yaşındadır ve kızıyla Seattle'da yaşamaktadır. Tek isteği, geçmişi geride bırakmaktır. Kâbus gibi bir evlilikten sonra kendi ayaklarının üstünde durmayı başarır ve zor da olsa hayatını düzene koyar. Ancak ne kadar çabalasa da kız kardeşleri onunla barışmak istemez.

Ne var ki Cassie bir gün Karen'dan bir mektup alır ve bunun aralarında yeniden bağ kurulması için bir şans olduğuna inanır. Zamanla affetmenin gücünün ve yeni başlangıçların pek çok ihtimali beraberinde getirdiğini fark edecektir.

/epsilonyayinevi

9 786051 735733

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

KDV'den muaftır

₺32,50

Debbie Macomber, kadın romanlarının önde gelen isimlerinden biri. Romanlarından üçü, *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly* çoksatan listelerinde bir numarada kalma rekoru kırdı. Debbie halen Washington'da yaşıyor ve zamanını yazarak, örgü örerek, kocası Wayne ile birlikte seyahatler planlayarak geçiriyor.

Yuvana
Hoş Geldin

Yuvana Hoş Geldin
Orijinal Adı: *Last One Home*
Debbie Macomber
Çeviri: Nil Bosna

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

2. Baskı: Şubat 2020
ISBN: 978-605-173-573-3

©. Debbie Macomber, 2015
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğatılamaz
Türkçe Yayım Hakkı: AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

Yuvana Hoş Geldin

Yeni Düşler 1

DEBBIE MACOMBER

Çeviri:
Nil Bosna

epsilon

Sevgili Dostlar,

Yeni romanım *Yuvana Hoş Geldin*'i sizlerle paylaşmaktan çok mutluyum. Bu kitaptaki kız kardeşler gibi, benim de en güzel çocukluk anılarımdan biri mahalledeki arkadaşlarımla parkta saklambaç oynamaktı. Tıpkı ana karakterimiz Cassie gibi, görünmemek için genellikle devasa çalılıkların kalın dalları arasına sıkışırdım. Her zaman akşam karanlığına kadar oynar, annelerimizin babalarımızın verandanın ışığını yakarak içeri girme zamanı olduğunu işaret etmesini beklerdik. Sonra da hepimiz eve koştururduk.

Romanımda, karakterim Cassie bir yetişkin olarak ailesinden uzaklaşıyor ve kitabın girişinde onları on üç yıldır görmüyor. "Eve dönme" fikri onun için neredeyse imkânsız olsa da en özlem duyduğu şey bu ve hepimizin bu duyguyu anlayacağını sanıyorum. Beraber büyüdüğüm bir kız kardeşim olmadı ama çok yakın olduğum bir sürü kuzinim var ve içlerinden biriyle irtibatı kaybetmeyi düşünemiyorum bile.

Şimdi lütfen sayfayı çevirin ve şimdiye dek yazdığım en güçlü kahramanlardan biriyle tanışın. Cassie hikâyesini anlatmak için can atıyor ve umarım sizler de okumak için aynı derecede heveslisinizdir.

En içten saygılarımla,
Debbie Macomber

Not: Okuyucularımdan haber almak bir yazar olarak sevdiğim pek çok şeyden biridir. DebbieMacomber.com, Facebook'tan veya mektup yazmayı tercih ederseniz posta adresim olan P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 üzerinden bana ulaşabilirsiniz.

Not 2: Destekleri ve sonu gelmez sorularıma cevap verdikleri için Habitat for Humanity'ye teşekkürler.

Sevgili dostum, yazar ahbabım ve düzenleyicim,
seyahat arkadaşım, kurgu ortağım Roberta Stalberg'e...

Giriş

Yaz on yaşındaki Cassie için daima yılın en gözde zamanı olmuştu. Evinin hemen ilerisindeki Larson Park, akşam serinliğinde kız kardeşleri ve sokaktaki çocuklarla toplandıkları, mahallenin oyun alanıydı. Akşam yemeğinden sonra en sevdikleri oyun saklambaçtı ve parkın merkezindeki devasa kestane ağacı ana üsleriydi.

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma," diye seslendi on iki yaşındaki Karen. Cassie'nin ablasıydı ve iyi biriydi.

Cassie kıkırtılarını gizlemeye çalıştı. Saklambaçta başarılıydı ve kısa, devasa çalılığın içindeki gizli yerini kimse bilmiyordu. Gün bunaltıcı derecede sıcak geçmiş ama serin bir esintiyle yapraklar fısıldaşmaya başlamıştı. Cassie gözlerini kapayınca ağaçların birbirlerine şarkı söylediğini duyabiliyordu.

Cassie çalıların kalın dalları arasına sıkışıp sığacak kadar küçüktü, çömelince görünmez oluyordu. Arka planda cırcır böceklerinin sesi devam ederken kıpırdamadan durdu. Yeni biçilmiş çim kokusu yüzünden neredeyse hapşıracak ve her şey mahvolacaktı. Saklanma noktasının en iyi tarafı yeşilliklerin arasından bakabilmesiydi, böylece Karen'ın kestane ağacından uzaklaştığında görebiliyordu.

Muhtemelen Cassie'nin tüm yaşamındaki en güzel gündü, iki kız kardeşi ve arkadaşlarıyla birlikte eğlenip oyunlar oynamak

bugünü noktalamak için mükemmel bir sondu. O gün öğleden sonra erken vakitlerde evlerinin dışında, bir teslimat getiren büyük bir kamyon park etmiş ve Cassie'nin iki yıl önce ders almaya başladığından beri hayalini kurduğu piyano gelmişti. Son zamanlarda öğretmeni Bayan Schneider annesiyle babasını bir piyano almaya teşvik ediyordu.

Öğretmenine göre Cassie müzikte yetenekliydi. Piyanonun başına oturmayı seviyor, her tuştan çıkan sesle ve radyoda bir şarkı dinlediğinde kafasının içinde olanlarla büyüleniyordu. Bayan Schneider Cassie'nin müzik kulağıyla doğduğunu iddia ediyordu. Cassie bunun ne anlama geldiğinden pek emin değildi ama bir şarkı dinlediğinde, nota kâğıdına bakmadan kendi kendine doğru tuşları bularak çalmanın yetenek olabileceğini düşünüyordu.

Ne yazık ki pratik yapabileceği tek yer okulun spor salonundaki eski, kuyruksuz piyanoydu. Piyano sadece okuldan sonra müsaitti. Bayan Schneider kendi piyanosu olursa Cassie'nin gelişeceğinden emindi. Ama piyanolar pahalıydı ve annesi üzüntüyle ailesinin bu kadar büyük bir masrafı karşılayamayacağını açıklamıştı.

Ancak babası eşinin bu kararını kabul etmemişti. Piyano almanın bir yolunu bulacaklarında ısrar etmiş ve sonunda bulmuştu. Bir "kiralar gibi satın alma" programıyla, zaten zor yeten bütçelerinden her ay yirmi beş dolar ödemek için anlaşma yapmıştı.

Teslimatçılar piyanoyu eve taşırken Cassie sevincini bastırmakta güçlük çekiyordu. Oturup akşam yemeğine kadar piyano çaldı ama yemek masasını kurma sırası onda olduğu için annesi bıraktırdı.

Gece oyunları için piyanodan ayrılmak zor geldi ama ev çok sıcaktı ve serin gece havası onu çağırıyordu. Ailesi, Cassie'nin babasının inşa ettiği çardağın ortasında oturup kahve içer ve bir gözlerini parktan ayırmazdı.

Geceleri oynadıkları saklambaç oyunu hemen hemen tüm mahalleyi kapsardı. Hava kararıp da veranda ışıkları yanıncaya

kadar oynayabiliyorlardı ve bu, eve dönüp yatmaya hazırlanma işaretleriydi.

Cassie kıpırdandı, hapşırmak üzere olduğundan emindi. Gökyüzü şiddetli bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Yılın bu zamanında şimşek çakması olağandışı değildi.

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma," diye seslendi Karen yine.

Cassie birkaç mahalle arkadaşının ağaca doğru hamle yaptığını gördü. Etrafın serbest olduğunu fark edince gizli yerinden ayrıldı, ayağa kalkıp koşmaya başladı. O sırada Karen onu gözetliyordu ve öyle bir kararlılıkla peşinden koştu ki az kalsın Cassie'nin düşmesine sebep oluyordu. Eğer Karen onu sobelemeden ağaca yetişebilirse güvende olurdu.

Cassie çimlerde zikzaklar çizerek koşuyordu, ablasının uzanan kolundan kaçınma çabasıyla kıvrılıp döndü. Ağaca yaklaştığında soluk soluğa kalmıştı. Cassie göz ucuyla en küçük kardeşi Nichole'un saklandığı bankın arkasından çıkıp ağaca koştuğunu gördü. Acele edip ondan önce ulaşmaya çalıştı.

Cassie neredeyse ulaşmıştı ama Karen ondan hızlıydı. Tam atılıp ağaca dokunacaktı ki Karen omzuna şaplak attı: Cassie yakalanmıştı.

Üç kız kardeş çimlere serilerek kararan gökyüzüne baktılar. Karınlarını tutarak soluk soluğa nefes alıp güldüler. Sokağın aşağısında ve yukarısında verandalarda ışıklar birer birer yanmaya başlamıştı. Çok geçmeden mahalle arkadaşları akşam karanlığında gözden kaybolurken, büyük kestane ağacının altında sadece Karen, Nichole ve Cassie kaldı.

Mükemmel geçen günün coşkusu içinde Cassie'nin yüreği mutlulukla doldu. Bu mutluluk kocaman bir sırıtmaya dönüşürken kollarını iki yana açtı ve sevincini paylaşmak isteyerek kız kardeşlerine dokundu.

Babaları çardakta ayağa kalkıp seslenince üç kız oldukları yerde sıçradılar. Karen, "Eve son gelen çürük yumurta," diye bağırdı. Hem Karen hem de Nichole önden başladılar ama Cassie de hemen arkalarındaydı.

1

Seattle'da King County Adliyesi'nde Cassie Carter'ın yanında oturan inanılmaz ince kadın fırtınaya yakalanmış bir meşe yaprağı gibi titriyordu. Yargıç mahkeme salonuna girip ayağa kalkmalarını istediğinde, Maureen ayağa kalkmayı zar zor başarabildi. Cassie kolunu diğer kadının beline doladı ve dik durmasına yardım etti. Maureen bir deri bir kemik kalmıştı, o kadar zayıftı ki Cassie kaburgalarını hissedebiliyordu. Kendisi de bir zamanlar bu kadar zayıftı. Tıpkı Maureen gibi dövülmüş, hırpalanmış ve duygusal olarak çökmüştü.

"Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldadı Cassie. Kocasının aleyhine ifade vermenin Maureen için ne kadar cesaret gerektirdiğini gayet iyi anlıyordu. Cassie de Florida'da benzer bir mahkeme salonunda oturmuştu, üstelik o tek başınaydı. Yavaşça tanık kürsüsüne yürürken kocası Duke ona kötü kötü bakmıştı, kara gözleri nefretle doluydu. Gözleri, fırsat bulsa Cassie'yi öldüreceğini söylüyordu.

Neredeyse başaracaktı da.

Duke karısına ilk kez vurduğunda daha sadece birkaç aylık evliydiler. Arkadaşlarıyla birkaç bira içmiş, eve gelmiş ve Cassie'nin akşam yemeğini henüz hazırlamadığını fark etmişti. Bundan ne kadar hoşlanmadığını göstermek için de karısını tokatlamıştı. Cassie afallamıştı. Babası annesine, kendisine ya da

iki kız kardeşine asla el kaldırmamıştı. Dehşete kapılmış, elini yanağına bastırmış ve ne düşüneceğini bilememişti.

Bu pek çok tokadın ilkiydi. Sonrasında Duke yaptığına pişman oluyordu. Hayatından fazla sevdiği kadını incitecek bir şey yapabildiği için kendini berbat hissediyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlıyor, affetmesi için yalvarıyordu. Bundaki ironi şuydu, incinen kendisi olduğu halde kocasının öfkesine bahane bulup akla uygun hale getiren ve *onu* teselli eden Cassie oluyordu. Bunun hakkında düşündüğünde, gerçekten şoke ediciydi. Duke ona vuruyordu ve özür dileyen yine Cassie oluyordu.

Yıllar ilerledikçe tokatlar yumruklara, yumruklar dayağa dönüşmüştü. Son yediği dayak esnasında Cassie onun gözlerini görmüştü, Florida mahkeme salonundaki aynı bakışlardı bunlar.

Günlerinin sayılı olduğunu söylüyordu o gözler. Cassie yaptığının bedelini ödeyecekti.

Son seferde, Duke'ün yumrukları üstüne inerken Cassie kocasının gözlerindeki buz gibi nefretten dolayı dehşete düşmüştü. Duke öldürünceye kadar durmayacaktı. Bu, otoyol kenarında bir reklam panosundaki yazılar kadar netti. O nefesinin kesildiği anda, Cassie şüpheye düşmeyecek şekilde ölmek üzere olduğunu anlamıştı. Bir an şuurunu kaybetmiş, tekrar kendine geldiğinde kocasının mutfak çekmecelerini altüst ettiğini duymuştu. Cassie onun bir bıçak aradığını biliyordu.

Adrenalinin etkisinde, korkudan uyuşmuş halde kızının odasına kaçmayı başarmış ve tokmağının altına bir sandalye sıkıştırarak kapının açılmasına engel olmuştu. Sonra yedi yaşındaki Amiee'yi kapıp pencereden kaçmıştı.

Yanına çantasını, kimliğini ya da para almamıştı. Arkadaşı yoktu, hiçbir şeyi yoktu. Sadece kızı ve üstündeki giysileri vardı.

Cassie'nin başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Evliliğinden elde ettiği tek kıymetli şey kızıydı. Bir kadın sığınma evine kaçarak barınak bulmuş, yardım almıştı. Duke tutuklanmış ve altı ay hapis cezasına çarptırılmıştı.

Cassie o ayları hayatını toparlamakla geçirmişti. Ve çok gerilerde bıraktığı güzel yaşama geri dönmeye çalışmıştı. Neti-

cede en zor kısmı Duke'ü terk etmek bile değildi, en zoru aile desteğinden yoksun olmasıydı. Annesi, babası, kız kardeşleri olmadan tek başınaydı. Bunu tek başına yapmak zorundaydı ve öyle yapmıştı.

"Ya yargıç bana inanmazsa?" diye fısıldadı Maureen, sesi öyle titriyordu ki sözcükleri zar zor ayırt edilebiliyordu.

"Elinde polis raporu var," diye güvence verdi Cassie.

"Ben... bununla ne yapabileceğimi bilmiyorum." Maureen öncekinden daha da kötü şekilde tekrar titremeye başladı. "Lonny beni incitmek istemiyordu... kendini tutamıyordu. Öfkesini biliyorsun ve bu onu ele geçiriyor. Ne yaptığını bilmiyor. Elinde değil."

"Maureen, bunları konuşmuştuk. Kocanın seni dövmesi senin suçun değil. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın." Cassie bu düşünce silsilesini tanıyordu: Keşke daha iyi bir eş olsaydım, evi daha iyi idare etseydim, daha iyi bir anne olsaydım, o zaman Duke sinirlenmezdi. Kötü muameleye sebep olan kendi beceriksizlikleriydi. Ancak daha sonra, danışmanlık ve sabırla, suçun kendisinde olmadığını kabul etmişti. Duke'ün uyguladığı şiddeti hak edecek hiçbir şey yapmamıştı o.

"Ama..."

"Ben de beni döven bir adamla evliydim," diye hatırlattı Cassie. "Ben de kendi hatam olduğunu düşünüyordum. Jambonlu sandviçine mayonez yerine hardal koymamış olsaydım beni dövmezdi, hatırlamam gerekirdi derdim. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim ki? Maureen şunu bir düşün: Sen böyle bir şey için kızının yüzüne yumruk atar mıydın?"

"Hayır, asla... Çocuklarıma asla vurmadım."

"Ben de hak etmemiştim ve sen de etmedin."

Maureen irileşmiş, boş gözlerle ona baktı. Bir zamanlar Cassie'nin gözlerinde de aynı umutsuz bakışlar vardı.

"Ben tam burada olacağım," diye söz verdi diğer kadına. "Seni bırakmayacağım. İşimiz bitince seni barınağa geri götüreceğim."

Maureen ellerini öylesine sıkı sıkıya kavuşturdu ki parmakları bembeyaz oldu. "Bunu yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin," diye güvence verdi Cassie, kadının zayıf vücuduna hafifçe sarıldı. "Çocuklarını düşün."

Maureen bir an gözlerini kapayarak başını salladı.

"Şayet adalet varsa, Lonny hapse girecek," dedi Cassie.

"Ama sonra ne yapacağım?"

"Sığınma evi bir işe girmene ve ev bulmana yardım edecektir." Cassie bu konuyu Maureen'le defalarca konuşmuştu ama kırılgan ruhu tekrar duymak istiyordu.

"Ya evrak işleri..."

"Formları doldurmana yardım edeceğim Maureen."

Cassie onun korkularını anlıyordu. Başkalarına ne kadar kolay gelse de ehliyet almak veya bir iş başvurusunu doldurmak gibi küçük ayrıntılar bunaltıcı geliyordu. Duke, Cassie'nin araba kullanmasına izin vermeyi reddetmişti, çünkü onun için bu bir kontrol sorunu halini almıştı. Cassie bir araba edinirse onu terk edebilirdi. Evlendiklerinde Cassie'nin ehliyeti vardı ama çoktan süresi geçmişti, dahası başka bir eyaletten alınmıştı. Karısını Spokane'den alıp iyi işler bulma amacıyla ailesinden ve arkadaşlarından ayırıp Florida'ya getirmek Duke'ün ilk yaptığı şeylerden biri olmuştu. O iyi işler asla gerçeğe dönüşmemişti ama Duke karısını ailesinden, arkadaşlarından, alıştığı her şeyden uzaklaştırmayı başarmıştı.

Aile içi şiddete maruz kalmayan birisi için ifade vermekte, saldırganı parmaklıkların arkasına attırmakta tereddüt etmek anlaşılmaz bir şeydi. Mahkemede ayağa kalkıp nelere katlandığını itiraf etmenin nasıl cesaret, metanet ve sağlam sinirler gerektirdiğini ancak bu çılgınlığı yaşayanlar anlardı.

Maureen tanık kürsüsüne çağrıldığında, Cassie soluğunu tuttu. Genç anne istemeye istemeye ayağa kalkarken Cassie sert ahşap koltuğun en ucuna kadar kaydı.

"Lonny'ye bakma," diye tembihledi Cassie, diğer kadın kayarak geçerken hafifçe elini sıktı. "İstersen onun yerine bana odaklan."

Maureen ölü gibi bembeyazdı ve başını salladığı zar zor fark ediliyordu. Mahkeme salonunun arkasından tanık kürsüsüne

yürüyüşü yarım saat sürmüş gibiydi. Neyse ki Cassie'nin öğüdünü dinledi, kocasından tarafa bakmayı reddederek bakışlarını indirdi.

Yargıç, Maureen'den duyulması için sesini yükseltmesini iki kez istemek zorunda kaldı.

Maureen omuzlarını dikleştirerek kararlı bir hal aldığında Cassie içten içe tezahürat yapmak istedi. Maureen doğrudan yargıca bakarak açık bir şekilde, "Lütfen bana tekrar zarar vermesine izin vermeyin," dedi. Bunun üzerine ayağa kalktı ve tanık kürsüsünden uzaklaşmaya başladı.

Lonny gürültüyle ayağa kalkıp karısına doğru hamle yaptı. Maureen çığlık attığında, iki muhafız öne atılıp küfürler ve tehditler yağdıran kocasını zaptettiler.

Yargıcın tokmağı mahkeme salonunda yankılanan bir silah patlaması gibi şiddetle indi. "İntizam," dedi. "Mahkemede intizam."

Maureen, Cassie'nin yanına doğru kaçtı. Cassie hemen ona sarılarak mahkeme salonundan çıkardı. Maureen ifade vermişti ve başka bir şey yapması gerekmiyordu. Cassie, Lonny'nin öfkeli sözlerle patlamasının yargıcın gözünde olumlu olmadığından emindi. Savcı gün içinde Maureen'le konuştuktan sonra Cassie'yle temas kurmuştu. Dava kaya kadar sağlamdı ve Lonny'nin hapishane sürecinden paçayı kurtaracağına inanmak için hiçbir sebep yoktu.

Bir mağdur destekçisi olarak Cassie'nin işinin bir kısmı da Maureen'i adliyeye getirmek ve halihazırda iki çocuğuyla birlikte yaşadığı sığınma evine geri götürmekti. Titreyen Maureen'e otoparka giderken yardımcı oldu.

Bu noktada Cassie'nin tüm çalışması gönüllülük esasına dayanıyordu. Resmi eğitim almıştı ve Tanrı'nın izniyle, bir gün sosyal hizmetlerde ceza hukuku konusunda eğitim görmek için üniversiteye gitme fırsatı olacaktı. Tabii bu şimdilik bir hayaldi.

Cassie'nin arabasına bininceye kadar konuşmadı Maureen. Emniyet kemerini takınca, sanki ancak nefes alabiliyormuş gibi titrekçe soluğunu verdi.

"Başardın," dedi Cassie, onu överek.

"Evet. En kötü kısmı bitti."

Cassie, bunun sadece başlangıç olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Birisi yıllarca şiddet gördüğünde en basit kararı almak bile felç edici geliyordu. Maureen ve çocuklarının yol gösterilmesine ve desteğe ihtiyaçları vardı. Neyse ki Maureen şimdiden bir destek grubundaydı. Cesaret verme ve rehberlik etme amacıyla, Cassie de birkaç toplantıya onunla birlikte katılmıştı. Maureen birkaç kez başıyla onaylamasına rağmen genelde hiç konuşmadan dinlemişti. Grubu yöneten Lacey Wilson konuşmayı yönlendirme konusunda mükemmel iş çıkarıyordu. Toplantıya katılan kadınların her biri iyileşme sürecinin farklı aşamalarındaydı.

Arabayla sığınma evine gittiler ve Cassie, Maureen'le içeri girdi. Saatine göz attığında şimdiden işe geç kaldığını fark etti. Maureen onu bırakmakta isteksiz görünüyordu. "Bu akşam seni görecek miyim?" diye sordu Maureen, Cassie'nin peşinden kapıya geri yürüyerek.

Cassie, onun kendisine ihtiyaç duyduğunun farkındaydı ama fazla bağımlı hale gelmesine izin verirse Maureen'e kötülük yapmış olurdu. Maureen sığınma evinin girişini kapatmış, yanında kalması için gözleriyle ona yalvarıyordu.

"Daha sonra geri döneceğim," dedi Cassie.

"Söz mü?"

Ne kadar muhtaç, tereddütlü ve korkmuş görünüyordu. Cassie'ye irileşmiş gözlerle bakarken bakışları bilinmeyenin korkusuyla, gelecek korkusuyla doluydu. Bunları Cassie de biliyordu. Duke'ü terk etmesi için gereken metanet ve saf cesaretti, tıpkı sonrasındaki diğer her şeyde olduğu gibi.

"Söz ver," diye tekrarladı Maureen.

"Söz veriyorum ama şimdilik işe gitmek zorundayım." Cassie'nin, Amiee'yle geçimlerini sağlamak için bir işi vardı. Seattle'ın güney ucunda, Kent diye bilinen hoş bir çevrede yerel bir salonda kuaför olarak çalışıyordu. Sığınma evi gerekli eğitimi aldığı sırada ona destek olmuştu, bunun karşılığında sığınma evinde temizlik ve yemek yapmıştı. Duke'le evliyken bir kara de-

lik haline gelen hayatından kurtulmak için boşandıktan sonraki beş yılını harcamıştı. Şükürler olsun ki bir Florida mahkemesinde aleyhinde ifade verdikten sonra Duke'ü bir daha ne görmüş ne de ondan haber almıştı.

Cassie işe geldiğinde, onunki hariç Altın Bukleler'deki bütün koltuklar doluydu. Cassie bağımsız bir girişimci olarak çalıştığından, dükkân sahibi Teresa Sanchez'e kuaför alanı için kira ödüyordu. Bu, kendi ürünlerini ödemekten sorumlu olması, kendi randevu programını ayarlaması, kendi müşteri listesini oluşturması ve her çeyrekte eyalet işletme vergisi ile devlet gelir vergisi için para ayırması anlamına geliyordu ki bu muhtemelen içlerinde en zoruydu.

Cassie koruyucu önlüğüne uzanırken resepsiyonist Rosie, "Bayan Belcher saçını kestirmek için burada," dedi. Cassie fermuarını kapadıktan sonra masanın ortasındaki meyve kâsesinden bir muz aldı. Bu öğle yemeği olacaktı. Duruşma beklediğinden uzun sürmüştü.

"Sana bir mektup geldi," dedi Rosie, Cassie muz kabuğunu soyarken.

"Buraya mı? Gerçekten mi?"

"Zarfın üstü el yazısıyla yazılmış ve Spokane damgası var. Spokane'de tanıdığın var mı?"

Cassie birden durdu. Kendisine Columbia Basin'den yazacak tek kişi ablası Karen'dı. Cassie, Kent'e ilk taşındığında şu anda Maureen'le çocuklarının kaldığı sığınma evinde kısa bir süre kalmıştı. Hemen Spokane'deki ablasına ulaşmış ama bunun sadece geçici bir adres olduğunu bildirmişti. Şayet Karen şu anda kendisiyle temas kurmak isteseydi veya buna gerek duysaydı, en doğru adres çalıştığı kuaför salonu olurdu. Karen şimdiye dek onunla temas kurmamıştı.

Ailesiyle yeniden bağlantı kurmak için tüm çabalarına rağmen, Cassie'nin iki kız kardeşiyle zayıf bir ilişkisi vardı. Annesi, babası ve ablasıyla can sıkıcı bir tartışmanın ardından, Cassie kaçarak Duke'le evlenmişti. Bu şekilde kaçıp gittiği ve sonradan

hiç iletişim kurmadığı için Cassie'yi asla affetmemişlerdi. Çok az şey biliyorlardı...

"Arka tarafta. Sana getirmemi ister misin?" diye sordu Rosie.

"Şimdi değil." Bu kadar huzursuz hissettiğine şaşırmıştı. Muzdan aldığı lokma boğazına yapışmış gibi geliyordu ve yutmak için çaba göstermek zorunda kaldı.

Cassie ablasının kendisine ne söyleyeceğini hayal edemiyordu. Ama aslında edebiliyordu. Karen her şeyi doğru yapmıştı. Mezuniyetten sonra üniversiteye gitmişti, evlenmişti ve iki mükemmel çocuğu vardı. Spokane'de kalmış ve annesiyle babasına yardım etmişti. Babaları, Cassie'nin Duke'ten kurtulmasından sadece birkaç hafta sonra beklenmedik bir şekilde beyin anevrizmasından ölmüştü. Cassie meteliksizdi, sığınma evinde yaşıyordu ve cenaze için eve gitmesi imkânsızdı. Annesiyle kız kardeşleri de şoktaydı. Cassie koşullarını anlatmayacak kadar gururluydu. Bütün ailesi Duke'ü terk ettiğini ve Florida'da yaşadığını biliyordu. Babası öldüğünde hiç kimse eve dönmesi için yol parasını ödemeyi teklif etmemişti, bu yüzden Florida'da kalmış, çok sevdiği ve hemen hemen sekiz yıldan beri görüşmediği babası için tek başına ağlamıştı.

Cassie her zaman babasına çok yakın olmuştu. Üç kardeşi arasında babasının favorisiydi. Babası Cassie'nin başarılarıyla, yüksek notlarıyla, mezuniyetten sonra kazandığı dört yıllık bursla gururlanırdı. Sonra Duke için bunların hepsini bir kenara atmıştı. Babası kazandığı bursa sırtını dönüp Duke'le evlenmesini hiçbir zaman hazmedememişti. Kız kardeşleri de öyle.

"Cassie?" dedi Rosie düşüncelerini bölerek. "Bayan Belcher bekliyor."

"Evet... üzgünüm."

"Milyonlarca kilometre uzakta görünüyordun."

"Öyleydim," dedi Cassie zorla gülümseyerek. Muzu geride bırakarak dinlenme odasından çıktı, bekleme alanında oturmuş *People* dergisini okuyan Bayan Belcher'ı aldı.

"Artık bu insanlardan hiçbirini tanımıyorum," dedi kadın

Cassie'ye bakarak. "Bu ünlüler de kim?" Başını iki yana sallayarak dergiyi kenara bıraktı.

Cassie müşterisini kendi bölümüne götürdü ve yaşlı kadının omuzlarına plastik bir berber önlüğü yerleştirerek Bayan Belcher'ın ensesinde çıtçıtladı. "Umarım sizi çok bekletmemişimdir," dedi Cassie özür dileyerek.

"Hiç de değil," diye temin etti Bayan Belcher. "Randevu alabildiğim için minnettarım. Her zaman çok meşgul oluyorsun ve Cassie, canım, bak saçlarım ne kadar uzadı. Çaresizim. Bunları bir şey yapamam. Kocam bu sabah bana tüyleri taranmamış bir köpeğe benzediğimi söyledi ve haklı."

Cassie aynada kadınla göz göze geldi ve gülümsedi. "Çabucak halledeceğim. Şimdi sizi şampuan bölümüne alayım."

Cassie'nin akşam saat beşe kadar ablasının mektubunu gidip alacak fırsatı olmadı. Zarfı ancak bir süre dikkatle baktıktan sonra açmaya cesaret edebildi.

İçinde tek bir sayfa vardı. Rosie onun mektubu okumasını izledi. Çok uzun sürmemişti.

"Ee?" dedi Rosie. Resepsiyonist, salon sahibinin kuziniydi ve rahatsız edici sorular sormaktan çekinmezdi.

"Karen boşandığımdan beri ilk kez benimle temas kuruyor," dedi Cassie, gözünü mektuptan ayıramıyordu.

"Sence ablan arayı düzeltmek mi istiyor?" diye sordu Rosie, bakışlarını sanki birkaç satırını okumak istiyormuş gibi basılı sayfaya çevirmişti.

"Bilmiyorum." Cassie umutlarını yükseltmek istemiyordu.

Rosie'nin kara, anlamlı gözleri irileşti. "Ona kızgın mısın?"

"Ona hiçbir zaman kızmadım," diye açıkladı Cassie. Kadın sığınma evinden ayrıldığında, Cassie'nin ilk düşüncesi eve gitmek olmuştu. Ailesiyle temas kurmuştu, maddi desteğe ihtiyacı vardı. Kocasının ani ölümünün ardından yasta olan Cassie'nin annesi, Sandra Judson kızları Karen ile Nichole'dan Cassie'nin ricasını yanıtlamalarını istemişti.

Hem kendisi hem de Nichole adına konuşan Karen'a göre iki

kardeş de maddi yardım yapacak durumda değillerdi. Karen'ın kocası bir işsizlik döneminden geçmişti ve zar zor geçiniyorlardı. Nichole ise yeni evlenmişti ve kimseye borç para verecek durumda değildi. Özetle, Cassie bu işleri başına kendisi açmıştı ve kurtulmak da ona kalıyordu.

Annelerine gelince, sigorta şirketi ve avukatlardan iyice bunalmıştı. Babalarının ölümü beklenmedikti ve o da maddi sıkıntı içindeydi.

Cassie ailesine karşı gelip Duke'le evlendiğinde, babası günün birinde sürünerek eve döneceğini tahmin etmişti. O zamanlar babası kızgın ve üzgündü. Ama Cassie babasının haklı olduğunu düşünüyordu, tüm bu pisliğe kendisi bulaşmıştı. Bu yüzden kendisi kurtulmalıydı. Cassie ailesinden yardım almadan yıllarca mücadele vermiş, ufak tefek işlerde çalışmış, gıda pulu programıyla devlet sığınağında beslenerek hayatını idame ettirmiş ve sonunda kozmetik sertifikasını almıştı. Cassie'nin ancak o zaman, Florida'da bir yıl çalıştıktan sonra West Coast'a dönme imkânı olmuştu. Güvenlik sebebiyle Seattle bölgesine taşınmayı seçmişti. Duke kendisini arayacak olursa Spokane'de arardı, Güney Seattle'da değil.

Cesur duruşuna rağmen, Cassie ailesi tarafından terk edilmesine incinmiş ve kızmıştı. Duke'le yaşadığı yıllarda, onu terk edecek cesareti bulduğu zaman ailesine güvenebileceği umuduna tutunmuştu. Bu hayali boşa çıkmıştı. Aptallık etmişti ve ailesinin gözünde yaptıkları affedilmezdi. Cassie iki yıldır Washington eyaletinde yaşıyordu ve iki kız kardeşinden biri ilk kez kendisiyle temas kuruyordu.

Mektup parmaklarını yakacak kadar sıcakmış gibi geliyordu. Cassie uzun zamandır bu ânı bekliyordu. Duke'le kaçtığında on sekiz yaşında ve hamileydi. Şimdi otuz bir yaşındaydı ve Cassie yaşının ötesinde olgunlaşmıştı.

2

Cassie'nin iki yatak odalı ufacık dairesi Amiee'nin yedinci sınıfa gittiği okula yürüme mesafesindeydi. On iki yaşındaki kızının ortaokulda olduğuna inanmak zordu.

Cassie günün son saç randevusunu bitirdiğinde yorulmuştu. Sabahın dördünden beri ayaktaydı ve bugün hem fiziksel hem de duygusal olarak pestili çıkmıştı.

"Akşam yemeğini pişirdim," diye gururla bildirdi Amiee, Cassie kapıdan girerken.

"Harika. Ne yiyoruz? Şinitzel mi? Rosto mu? Sakın bana daimi favorimi yaptığını söyleme... lazanya."

"Anne," diye sızlandı Amiee. "O yemeklerden hiçbirini yapmayı bilmiyorum. Ton balıklı güveç yaptım, sadece fırın çalışmadığı için ocakta yapmaya çalıştım."

Cassie ev sahibine şikâyette bulunmuştu ama bir faydası olmamıştı. Ocak arızalıydı, banyodaki musluk sızdırıyordu ve sıcakken birden buz gibi olup Cassie'nin saçlarını şampuanlı bırakan su kesik kesik akıyordu.

"YouTube'da bir tarif gördüm, oldukça kolay görünüyordu," dedi Amiee tencereyi karıştırırken. Yemek pişirmenin gururuyla ışıl ışıl gülümsüyordu ve Cassie kızının inisiyatif almasından memnundu.

Cassie kendini kanepeye attı, ayakkabılarını çıkartıp uyuş-

muş ayak parmaklarını ovuşturdu. Sonraki kazancıyla yeni ayakkabılar alacaktı, şimdiki ayakkabıları ayaklarını vuruyordu.

"Maureen'in mahkemesi nasıl gitti?" diye sordu Amiee, tencereyi karıştırmaya devam ediyordu.

"Gerçekten iyiydi." Cassie salondan ayrılmadan hemen önce bir telefon almıştı. Lonny bir yıl hapis cezası ile 5000 dolar para cezasına çarptırılmıştı. Uzun süre Maureen'i rahatsız edemeyecekti. "Maureen ve çocukları güvende."

Amiee annesini inceledi. "Bu iyi! Öyle değil mi?"

"Çok iyi." Cassie ayaklarını sehpaya uzattı ve başını arkaya yaslayıp bir an gözlerini kapadı. Çok cazip gelmesine rağmen kendini uykuya bırakmaya cesaret edemiyordu. Akşam yemeğinden sonra Maureen'i ziyaret edecek, sonra da Amiee'ye ev ödevinde yardım edecekti. "Bugün okul nasıldı?"

"İyi sanırım."

"Önemli bir şey oldu mu?"

Amiee omzunu silkti. "Pek sayılmaz. Claudia Facebook'ta Bailey'nin çirkin bir resmini yayınladı, sonra Bailey çok kızdı ve her ikisi de ondan yana olmamı istedi. Ama yapmadım ve o zaman Bailey Twitter'da Claudia hakkında tüm okulda konuşulan tatsız bir yorum yaptı. En sonunda Bay Sampson devreye girerek ikisinin de annesini okula çağırdı." Amiee durdu, bezgin şekilde iç çekti. "Daha fazlasını duymak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Seni suçlamıyorum. Olanlar çok havalıydı."

"Havalı mı?"

"Düzmece yani. Havalı şimdi birçok anlama geliyor anne, sadece havalıdan... daha fazlası."

"Doğru. Hepsine yetişmek kolay değil," dedi Cassie, gülümsememek için elinden geleni yapıyordu çünkü kızı son derece ciddiydi.

"Claudia'yı seviyorum ama Bailey benim HBA'm."

"Senin neyin?"

"Benim HBA'm. En iyi arkadaşım. Hayat Boyu Arkadaşım. Anladın mı?"

"Oh." Kızına ayak uydurmak gittikçe zorlaşıyordu.

Amiee dolaptan birbirine uymayan tabakları çıkarıp masaya koydu, sonra ortaya ton balıklı güveci getirip yerleştirdi. "Yemeye hazır mısın?"

"Hazır ve nazırım." Cassie yarım muzluk öğle yemeğinden beri açlıktan ölüyordu. Kanepeden masaya geçti ve ton balıklı yemeğin güveçten ziyade koyu bir çorbaya benzediğini fark etti. Cassie küçüklüğünden beri konserve ton balığından hoşlanmazdı ama henüz buna doyamayan Amiee'ye bunu söyleyecek cesareti yoktu. Aslında kızının favori yemeği kızarmış tavuktu. Cassie fırsat verilse kızının bir kova kızarmış tavuğu tek başına yiyeceğine emindi.

Karşı karşıya oturdular ve kısa bir duadan sonra Cassie tabağına yemek aldı. "Güzel görünüyor."

"Anne bunu söylemene gerek yok. Sosu cıvık oldu ve erişteleri fazla pişirdim. Berbat görünüyor ama en azından denedim."

"Hayatım, eve gelip pişmiş hazır yemek buldum ve şikâyet edecek değilim. Ayrıca, çok iyi görünmese bile tadı harika." Bu biraz abartıydı ama bu kadarı mazur görülebilirdi.

Amiee ne kadar memnun olduğunu gizlemeye çalıştı. "Ee iş nasıldı?" dedi, masanın karşısındaki annesine bakarak.

"İyi."

"Üzgünüm anne ama tek kelimeyle cevap veremezsin, kuralı unutma. İyi veya tamamdan fazla olması gerekiyor. İletişim kurmamız gerek. Senin kullandığın söz bu değil miydi?"

"Doğru."

Amiee işaretparmağını sarkaç gibi salladı. "Tek kelimelik cevap yok anne."

"Tamam, düşünmek için bir dakika ver. Bayan Belcher'ın saç kesimi randevusuna geç kaldım ama aldırmadı. Ah bir de ablamdan mektup geldi." Bundan söz etmek hata mıydı, özellikle de hiç de dostça olmayan üslubu düşünülürse?

Amiee'nin anında gözleri parladı. "Hangisi?"

"Karen."

"Spokane'de yaşayan mı?"

Cassie başını salladı. Kızı için hiç tanımadığı teyzelerinin, enişte lerinin ve kuzenlerinin büyük bir çekiciliği vardı. Karen hepsinin büyüdüğü evden pek uzakta yaşamıyordu ve Nichole de Oregon, Portland'da yaşıyordu.

"Ne yazmış?" diye sordu Amiee heyecanla.

Cassie şimdi mektuptan söz ettiği için pişmandı. Kızı, Cassie ile iki kız kardeşi arasındaki aile dinamiklerini anlamayacaktı. Dahası, açıklamak çok zor olacaktı. "Pek bir şey dememiş," diye mırıldandı, detaylardan kaçınmayı umuyordu.

"Acaba ziyarete gelir mi dersin, çünkü benim odamda uyuyabilir ve ben de kuzenlerimle görüşürüm. Onlar kanepede uyuyabilirler, ben de yerde uyku tulumunda uyurum. Film seyrederiz, patlamış mısır yeriz, bütün gece uyanık kalırız, konuşuruz ve birbirimizi tanırız. Kuzenler böyle yaparmış. Bailey'nin Gig Harbor'da yaşayan bir kuzini var ve çoğu hafta sonunu onunla geçiriyor. İkisi HBA. HBA olan bir kuzinin olması çok güzel olmaz mıydı?" Tüm bunlar uzun, tek bir nefeste söylenmişti.

"Senin HBA'n mı?" diye takıldı Cassie.

"Bu çok havalı olurdu," dedi Amiee göğüs geçirerek.

Cassie hayatın bu kadar basit olmasını nasıl da isterdi. Kızının hayal kırıklığına uğramasını istemediği için, ailesinin bir araya gelmesinin neden imkânsız olduğuna dair bir bahane ortaya attı. "Ne yazık ki," dedi Cassie, "ablam Karen'ın bir tapu mülkiyet şirketinde önemli bir işi var ve izin alamıyor, bu yüzden muhtemelen yakın zamanda Seattle'a gelemez."

"Oh." Amiee'nin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Mektubunda ne demiş?"

Bundan bahsetmek hata olabilirdi ama Cassie yine de söyledi. "Temel olarak benim için bir şeyi olduğunu söylemiş fakat bunun ne olduğunu açıklamıyor ve telefon numaramı kaybettiğinden benim aramam gerektiğini söylüyor."

"Aradın mı?"

"Daha değil."

"Anne," diye inledi tiz bir sesle. "Ne bekliyorsun? Arasana ablanı!"

"Arayacağım." Cassie aramadan önce bunu düşünmek zorundaydı. Konu gene şu zor aile dinamikleriydi. Cassie'ye göre, Karen kendisinin ailesiyle köprüleri yaktığını gayet açık şekilde belirtmişti.

"Ara onu anne," diye üsteledi Amiee. "Neden tereddüt ediyorsun ki? Senin kardeşin. Yap şunu."

"Ama Karen muhtemelen işten eve yeni dönmüştür ve akşam yemeğiyle meşguldür. Kızı daha on yaşında ve herhalde mutfakta senin gibi yardımcı olmuyordur," dedi gülümseyerek.

"Biz onu ziyaret edebilir miyiz?" diye sordu Amiee ardından.

Bu da zor bir soruydu ve Cassie dikkatli cevap vermek zorundaydı. "Korkarım bir süre için olmaz. Arabamız eski ve dökülüyor, kesinlikle Spokane'e kadar gidemez."

Amiee anında huzursuzlandı. "O arabadan nefret ediyorum," diye bağırdı. "O kadar eski ki müzelik olmuş. Muhtemelen antika olarak çok paraya satabiliriz."

"Beni işe götürüp getiriyor, bu yüzden şikâyetim yok." Ama dört yüz bin kilometreden fazla yol yapan Honda'nın daha ne kadar dayanacağı en önemli sorunuydu. Cassie arabanın hâlâ çalışmaya devam etmesinin tek sebebinin ilahi bir yardım olduğuna inanıyordu.

"Ara ablanı anne. Lütfen." Amiee kilisede dua ediyormuş gibi ellerini kavuşturdu. "Kuzenlerimle tanışmamış olmam hiç doğru değil."

"Tamam, tamam." Cassie de içten içe ablasıyla konuşmak istiyor ama korkuyordu. Karen şimdiye dek Cassie'nin uzak durmasını tercih ettiğini açıkça belli etmişti. Aldığı mektup sevgisiz şekilde yazılmıştı. Ablasını bunu yazmaya neyin sevk ettiğinden tam olarak emin değildi ama yakında anlayacağını hissediyordu.

Cassie şimdi bile, bunca yıla rağmen Karen'la tartışmasını hâlâ hatırlıyordu. Genellikle aynı konuda tartışırlardı. Annesi Cassie piyano çalışabilsin diye yemeği Karen'ın yapmasını istemişti. Daha sonra, masayı Nichole kurup toplamış ve babaları Cassie kendisi için piyano çalarken Karen'ın bulaşık yıkamasını

istemişti. Cassie'yi piyano çalarken dinlemenin kendisini rahatlattığını söylemişti.

O gece Karen ve Cassie büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı.

"Sen şımarığın tekisin." Karen sözcükleri ok gibi fırlatmıştı.

"Değilim," diye üstelemişti Cassie.

"Öylesin. Ve sana matematik testi için yardım edeceğimi de düşünme. Madem o kadar akıllısın, kendin çöz. Ya da yardım için babama koş. Nasıl olsa en sevdiği sensin."

"Hiç de değilim," diye üstelemişti Cassie ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyordu. Hatta babaları büyükannesinden kendisine geçen aile yadigârı kameoyu* bile ona vereceğine söz vermişti.

"Piyano çalabildiğin için çok özel olduğunu sanıyorsun."

"Sen de ehliyetin olduğu için herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorsun," diye cevabı yapıştırmıştı Cassie.

Bu bir ağız dalaşına dönüşünceye kadar böyle devam etmişti. Sonunda babaları araya girerek ikisini ayırmıştı. O zaman bile, yeni yetme olarak ilişkileri gergindi. Çocukluklarında parkta oynadıkları o rüya gibi yaz akşamları tepetaklak olmuş gibi görünüyordu. Aradan geçen yıllarda da daha iyiye gitmemişti. Ama karşılıklı sarf edilen bu öfkeli sözler, Cassie'nin evden kaçmadan hemen önceki finalle kıyaslanamazdı.

"Anne?" Amiee'nin sesi Cassie'nin düşüncelerini böldü. "İyi misin sen?"

"Elbette," dedi Cassie, yemeğine geri dönerek bir lokma daha aldı ve keyifle çiğnedi.

Belki de annesi yaşasaydı, Cassie ve kardeşleri arasındaki ilişki kendiliğinden düzelebilirdi. Ne yazık ki babalarının ölümünden kısa süre sonra annesine akciğer kanseri teşhisi konmuştu. Cassie'nin hatırladığı kadarıyla, risklerini bilse de göz ardı edebildiği sürece sigara içmişti. Cassie Florida'da kozmetik okulundayken, Karen annelerinin ciddi şekilde hasta olduğunu haber vermek için onunla iletişim kurmuştu. Karen bir süre

* Bir desenin, renkli katmanlardan oluşan değerli ya da yarı-değerli taşın, bazen de cam, seramik ya da deniz kabuğunun üstüne, renklerini ortaya çıkaracak biçimde kabartma olarak yapıldığı takı.

annelerinin tedavisi ve durumu hakkında kısaca yazılı güncellemeler yollamıştı. Cassie cesaretlendiren notlar göndermiş ve annesinden birkaç kısa mektup almıştı. Kemoterapi tedavileri Sandra'nın gücünü tamamen tüketmişti.

Cassie annesini aramak istemişti ama Karen bu noktada onun sesini duymanın annelerini teselliden ziyade altüst edeceğini bildirmişti. Cassie de zaten ne diyeceğinden pek emin değildi. Duke hapisteydi. Cassie kaçarak yaşamını zor bela kurtarmıştı. Annesinin duyması gereken şeyler bunlar değildi.

Ve derken zaman tükenmişti. Annesi ölmüş ve cenazeye gidecek para bulamamıştı. O sıralarda ucu ucuna geçinebiliyordu ve genellikle hâlâ öyleydi.

Amiee sandalyesini geriye itip Cassie'ye telefonu uzattı. "Ara ablanı."

Cassie istemeye istemeye telefonu aldı, mektubu çıkardı ve sayfanın alt tarafındaki numaraları tuşladı.

Üçüncü çalışında küçük bir kız yanıtladı. "Alo."

"Sen misin Lilly?" dedi Cassie, sesine zoraki bir neşe katarak. Ablasının hayatı hakkında çok az şey biliyordu ama Karen'la Garth'ın iki çocuğu olduğundan, Lily'nin büyük olduğundan ve birkaç yaş küçük oğullarına ise babasının ismi olan Buddy'nin verildiğinden haberdardı.

"Evet," dedi on yaşındaki kız kuşkuyla.

"Ben senin teyzenim. Adım Cassie."

"Benim Cassie adında bir teyzem yok."

Bunu duymak pek sürpriz olmamıştı. Anlaşılan Karen iki kardeşi olduğunu söyleme zahmetine girmemişti.

"Lily telefondaki kim?" diye seslendiğini duydu Cassie arkadan. Ablasının sesine benziyordu.

"Bizimle akraba olduğunu söyleyen biri."

Birkaç saniyeden fazla geçmemişti ki Cassie'nin ablası telefonu kızından aldı. "Cassie?"

"Merhaba." Sesinin titrememesi için çalışıyor, bu konuşmanın ne kadar zor olduğunu Amiee'nin anlamasını istemiyordu. Amiee yanında durmuş, endişeyle dinliyordu. "Mektubunu aldım," diye devam etti Cassie.

"Aradın." Karen müşterilerinden biriyle konuşuyormuş gibi ciddi ve profesyonel bir tavırla konuşuyordu.

"Evet... aramamı istedin ve telefon numaranı yazdın."

"Ona artık bir cep telefonun olduğunu söyle," dedi Amiee. "Ona numaranı ver ki istediği zaman seni arayabilsin."

Cassie eliyle dur işareti yaptı.

"Nasılsın?" diye sordu Karen katı bir nezaketle.

"İyi. Amiee'yle ikimiz iyi durumdayız." Kendi cevabı da eşit derecede katıydı.

"Boşanma sonuçlandı mı?"

Cassie soğukkanlılığını korumak için nefes aldı. "Evet, biteli dört buçuk yıl oldu." Daha önce katettiği yollardan tekrar geçmek istemiyordu. "Mektubunda benim için bir şeyin olduğundan söz ediyorsun."

"Var. Annemin ölümünün üstünden neredeyse on sekiz ay geçti."

Cassie boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Hem annesi hem de babası en büyük torunlarıyla tanışmadan ölmüşlerdi.

"Ev sonunda satıldı," diye lafına devam etti Karen.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm." Cassie ebeveynleriyle ve mülkle ilgilenmenin ağır yükü iki kardeşine düştüğü için kendini kötü hissediyordu.

"Başka seçeneğim yoktu, öyle değil mi? Babam beklenmedik şekilde öldüğünden mülk planlaması hakkında bir şey yapmamıştı. Anneme yardım etmek için elimden geleni yaptım ama annemin duygusal durumu önemli kararlar almaya müsait değildi, sonra da çok hızlı şekilde gitti. Son birkaç yılın çok zor geçtiğini söyleyebilirim."

Cassie ve Amiee için de çok zor geçmişti.

"Her neyse, sana yazma nedenim, annemle babamın mobilyalarından birkaç parçayı depoya koyduğumu bildirmekti. Nichole'la ben istediğini alabileceğine karar verdik. Biz ikimiz istediklerimizi aldık ve senin almadıkların hayır kurumuna gidecek."

Cassie konuşamıyordu. Gözleri beklenmedik yaşlarla doldu. "Yani bazı eşyalarını almama izin mi veriyorsunuz?" Sözcükleri

boğulur gibi söylemişti, Karen'ın bir zamanlar annesiyle babasına ait olan eşyalardan bir kısmını teklif ettiğine inanamıyordu.

"Evet. Bizi ilgilendiren bir şey kalmadı."

"Annemin yemek odası takımı?" Cassie'nin en güzel anılarından bazıları annesinin güzel porselenlerini çıkardığı, ailenin gerçek keten peçeteler kullandığı bayram günlerinde o masanın etrafında oturdukları zamanlara aitti.

"Evet, duruyor. İyice aşınmış ve birkaç sandalye kırık."

Cassie piyanoyu sormadı. Çoktan elden çıkarılmış olmalıydı, muhtemelen Duke'le gittikten sonra satılmıştı.

"Teşekkür ederim." Cassie tekrar gözyaşlarına boğulduğunu gizlemeye çalışıyordu.

Yeniden konuştuğunda ablasının sesi hafiften yumuşamıştı. "Nichole'la benim kocalarımız ve evlerimiz var."

Cassie iğnelemeyi fark etmişti. Kardeşleri çok daha iyi durumdaydı ve kendisi yardıma muhtaçtı. Ama onların ne düşündüklerine aldırmıyordu. Gözyaşları gözlerini bulandırmıştı. Amiee banyoya koşturarak bir tomar tuvalet kâğıdıyla geri döndü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Cassie sesi titreyerek. "Şaşkın ve minnettarım."

"Evet, şey..." Belli ki Karen de ne diyeceğini pek bilmiyordu.

Cassie kızından tuvalet kâğıtlarını alıp gözlerini kuruladı.

"Pekâlâ," dedi Karen, sesi gene katılaşmıştı, "eşyaları almaya ne zaman gelebilirsin?"

Cassie'nin omuzları sarktı. "Ben... bilmiyorum." Spokane'e gitmesi imkânsızdı, Honda'sıyla gidemezdi ve kamyon sahibi birini tanımıyordu.

"İki aylık kirayı önceden ödedim ama bu ücretleri sonsuza dek ödemeye devam etmem gerçekten mümkün değil Cassie."

"Elbette olmaz. Gelip almanın bir çaresini bulacağım." Bunu yapmak için her çareye başvuracaktı.

"İyi. Hazır olduğunda haber ver ama bana mümkün olduğunca erken haber verirsen iyi olur. Buddy bu baharda softbol takımında, Lily de klarnet ve dans dersleri alıyor. Açıkçası boş olduğum pek fazla hafta sonu yok."

"Elimden geldiğince erken haber vermeye çalışacağım." Yüreği heyecanla çarpıyordu. "Teşekkür ederim."

"Evet... bu kadar kısa kestiğim için üzgünüm ama akşam yemeğini masaya koymak zorundayım."

"Görüşürüz," diye söz verdi Cassie telefonu kapatırken.

Amiee beklentiyle annesine baktı.

Cassie kızını kendine çekip sarıldı. "Mobilyalarımız var Amiee, annemle babamın eşyaları." Kızının ellerini tutarak ufacık mutfaklarında küçük bir dans yaptı.

Bu Duke Carter'ın suçlu bulunmasından beri Cassie'nin duyduğu en güzel haberdi.

3

Karen Goodwin kız kardeşiyle konuşması hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Elinde bir e-posta ya da ev adresi olmadığından elindeki son adrese, işyeri adresine mektup göndermişti.

Her birinin davranışının garip olduğunu düşündü. Açıkçası, Karen mesafeyi korumayı tercih ediyordu. Cassie sorunlu ve muhtaçtı, hem Karen'ın hem de Nichole'un endişelenecekleri kendi hayatları ve aileleri vardı. Cassie'nin de sorunlarını üstlenmek istemiyorlardı. Yine de Cassie kendi kanlarındandı ve bazı aile yadigarlarına sahip olma hakkı vardı. Altmış gün içinde gelip almak Cassie'ye kalmıştı. Cassie Spokane'e gelmeye müsait oluncaya kadar Karen'ın depo ücretini ödemeye devam etmesi mantıksız ve adaletsiz olurdu. Şu haliyle zaten yeterince meşguldü, akşamki yemek de dahil olmak üzere kafası fazlasıyla doluydu.

"Lily," diye seslendi omzunun üzerinden, mutfakta akşam yemeği hazırlığını bitirmek için acele ediyordu. "Ev ödevin var mı?"

"Biraz."

"Yap öyleyse."

Lily anlamlı anlamlı içini çekti. "Masayı kurmamı isteyeceğini sanmıştım."

"İstiyorum. Sonra da ödevine başla."

Lily çatal bıçak çekmecesine yaklaştı. "Neden şimdi yapmam gerekiyor? Ödevimi yapmak için neden yemekten sonraya kadar bekleyemiyorum?"

"Çünkü benim bu gece Okul Aile Birliği toplantım var ve yardıma ihtiyacın olursa evde olmayacağım."

"Babam yardım edebilir," diye karşı koydu Lily.

"Şimdi bitirmeni tercih ederim." Garth çocuklarına karşı çok gevşekti. Karen başından beri disiplinli olmak zorunda kalmıştı. Kocası bir mühendislik firmasında danışman olarak çalışıyordu ve işgünü sonunda hem duygusal hem de zihinsel olarak bitkin oluyordu. Ondan televizyon kanallarını değiştirmekten başka bir şey yapmasını istemek zihinsel kapasitesi üzerinde bir yüktü.

Lily itaatkâr şekilde çatal bıçakları masaya yerleştirdi. Karen kızının her birini doğru yere koyup koymadığını kontrol etti. Bunun gibi ufak şeyler onun için önemliydi. Pek çok ailede görgü ve terbiye kuralları bir kenara bırakılırdı. Ama *onun* evinde değil. Karen çocuklarının yemek masasında dik oturmalarına, ağızlarında yemek varken asla konuşmamalarına dikkat ederdi. Hiç ama hiçbir şey onu terbiye noksanlığından fazla sinirlendirmezdi.

Lily istemeye istemeye ödeviyle mutfak tezgâhına oturdu. Karen, Garth'ın en sevdiği yemeklerden biri olan et soteye ekşi kremayı eklemeyi bitirdi. Lily'ye göz attığında kızının haftalık heceleme kelimelerini yazdığını gördü. Lily'nin cep telefonu yanında duruyordu ve her kelime için Karen'ın yüklemiş olduğu sözlük uygulamasına bakıyordu. Karen diğer anne babaların bunu akıl edip etmediğini düşündü. Bu kesinlikle Lily'nin ödevini kolaylaştırıyordu. Lily'nin son karnesi ona cep telefonu kazandırmıştı. Buddy henüz cep telefonu için yeterince sorumluluk sahibi değildi; eşyalarını genellikle yanlış yerlere koyuyordu.

Garaj kapısı açıldı ve Garth içeri girdi. Her gece yaptığı gibi, hemen mutfak kapısının yanındaki kancaya anahtarlarını taktı, oturma odasına giderken Karen'ı yanağından öptü ve hemen uzaktan kumandayı alarak akşam haberlerini açtı.

"Buddy nerede?" diye sordu Karen ocaktan başını kaldırarak.

"Yani evde değil mi demek istiyorsun?" dedi Garth, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ve kaşlarını kaldırmıştı.

"Hayır, beyzbol antrenmanında," diye hatırlattı Karen, sonra tarihi hatırlayınca gülümsedi. "Yoksa 1 Nisan şakası mı?"

"Bugün ayın biri mi?"

"Garth, ciddi ol. Buddy nerede?"

Adam elini alnından geçirdi. "Onu benim mi almam gerekiyordu?"

Kocası ciddiydi, hiç de şaka değildi. "Evet hayatım. Bu sabah sana hatırlatmıştım, hatırlamıyor musun?"

"Belli ki hayır," diye mırıldandı Garth, hızla döndü ve garaja giderken arabasının anahtarlarını kancadan aldı.

Karen peşinden gitti, kocası SUV arabasına binerken kapıda duruyordu. "Oğlunu nasıl unutabilirsin?" diye sordu.

Garth soruyu duymazdan geldi. "Yirmi dakikada dönerim."

Kocasının unutkanlığı Karen'ın programını altüst etmişti. Akşam yemeğini mümkün olduğunca birlikte yemeleri ona önemli geliyordu. Yıllar içinde aile yaşamındaki pek çok önemli ritüelin bozulması canını sıkıyordu. Yoğun programına rağmen –spor aktiviteleri, izcilik, müzik, kilise faaliyetleri– çoğu arkadaşının yaptığı gibi sadece yemeği ocak üzerinde bırakmak çok kolay olurdu. Karen çoğu ailede yemeğin düzensiz yendiğini, aile üyeleri uygun olduğunda tabaklarını doldurduğunu biliyordu. Hayatın günlük detaylarını paylaşmayınca önemli bir şeyler kaybolurdu. Karen bunun çocuklarının ve Garth'ın başına geldiğini görmek istemiyordu. Bu durum kendi çocukluğunda içine işlemişti: Annesiyle babası her gece ailecek birlikte yemeleri konusunda ısrarcı davranmışlardı.

Karen et soteyi ocakta yavaşça pişmeye bırakarak OAB toplantı notlarını toparladı. Sekreter olarak, önceki toplantı tutanaklarının hazırlanıp basılması gerekiyordu. Neyse ki bunu bir gece önce halletmiş, gerekli evrakları düzgün bir şekilde evrak çantasına koymuştu.

Erişteler çoktan kaynamıştı, suyun içinde vıcık vıcık yumuşamaya bırakmaktansa suyunu süzüp kremalı sosla karıştırdı.

Salata buzdolabında kâsede duruyordu, donmuş bezelyeler de mikrodalgada çoktan çözülmüştü.

Garth, Buddy'yi almayı unuttuğu için Karen yemekte aileye katılamayacaktı. Kocasının oğlunu unutacak kadar sorumsuz olması can sıkıcıydı. Buddy'nin babası almayı unuttuğu için beyzbol sahasında bekliyor olmasından da nefret ediyordu.

"Anne." Lily mutfak tezgâhında oturduğu yerden başını kaldırıp baktı. "Bir teyzemiz daha olduğunu bilmiyordum."

Karen bu konuda sorular geleceğini bilmeliydi. "Adı Cassie."

"Ondan neden daha önce hiç bahsetmedik?" diye sordu Lily, kaleminin ucunu kemirerek.

Karen kalemi kızının ağzından çekti. Bu iğrenç bir alışkanlıktı ve Lily bundan hiç hoşlanmadığını biliyordu. "Şey, çünkü..." Bu durumu en iyi nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı. "Cassie on sekiz yaşındayken evden kaçtı."

Şimdi bile, onca yıl sonra Karen o sabah uyanıp kardeşinin gittiğini fark ettiğinde yaşadığı şoku hatırlıyordu. Cassie yastığının üzerine annesiyle babasının tamamen karşı çıktığı adamla, Duke'le evlendiğini bildiren bir not bırakmıştı. Ailesinin isteklerine karşı gelmiş, onlara tarifsiz bir acı vermiş ve hayatının en büyük hatasını yapmıştı. O andan sonra aileleri hiçbir zaman aynı olmamıştı. Daha da kötüsü, Cassie'den yıllarca haber alamamışlardı.

"Nereye gitti?" dedi Lily annesinin düşüncelerini bölerek.

"Florida'ya." Bu konuda ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. Karen'ın kaşığı tutan eli pişen sotenin üzerinde havada kalmıştı, hemen karıştırmaya devam etti.

"Anneannemle dedem üzülmediler mi? Onun peşine düşmediler mi?"

Karen ayrıntılara girip kızının kafasını karıştırmak istemediği için, "Ödevini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet! Bana kardeşin hakkında bir şeyler daha anlat. Nichole teyzeden daha mı küçük?"

"Hayır, o ortancamız."

"Ondan hiç bahsetmedin."

"Bunun bir nedeni vardı Lily. Cassie kendi hayatını mahvetti. İyi bir örnek oluşturmuyordu ve seninle Buddy'yi korumak istedim. Çok uzun zaman ondan haber alamadık."

Lily bunları sindirmek için bir an durdu, tam daha fazla soru sormak üzereydi ki mutfak kapısı açılıp içeri hızla Buddy girdi. "Babam beni sahada bıraktı." Genç yüzü yaşlardan yol yol olup kızarmıştı ve öfkeliydi. "Orada bir tek ben kaldım. Koç benimle bekledi ve kızdı–"

"Buddy, üzgünüm," dedi Garth, oğluna sarılmaya çalıştı ama Buddy izin vermedi. Babasının elinden kurtuldu ve herhangi bir duygu kanıtını silmek için elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Ellerini yıka," diye seslendi Karen. "Yemek masada." Değildi ama hemen olacaktı. Et soteyi, yeni pişmiş bezelyeleri ve salatayı masanın ortasına koyarken, Lily de süt dolduruyordu. Sonra Karen el çantasını ve evrak çantasını alarak kapıya doğru gitti.

"Buddy'ye ev ödevini yaptırmayı unutma," diye hatırlattı Garth'a.

"Yaparım."

"Ve bulaşıkların makineye konması, ocağın ve tezgâhların silinmesi gerekiyor."

"Tamam, tamam. Saat kaçta evde olursun?"

Karen saatine göz attı. "Saat onu geçirmemeye çalışırım."

"Uyumayıp seni bekleyeceğim," dedi Garth ve karısını öptükten sonra iki çocuğuyla masaya oturdu.

Sonuç olarak Karen akşam 9.45'te evdeydi. Tam da beklediği gibi Garth televizyonun karşısına kurulmuştu. İlk bakışta mutfak oldukça temizdi, TV'nin dışında ev nispeten sessizdi ki bu çocukların yattığı anlamına geliyordu.

Garth kapının açıldığını duyunca döndü. "Toplantı nasıl geçti?"

"İyi sanırım. Tanrı'ya şükür ki okulun son günü için karnaval aleyhine karar verdik. Bir başka fon toplama fikri bulmak

için bir komite kurduk. Karnavalın çok fazla iş çıkaracağında karar kıldık."

"Güzel." Garth kafası karışıkmış gibi konuşuyordu.

"Bu gece her şey yolunda gitti mi?"

"Elbette," dedi Garth.

"Sen iyi misin?" diye sordu Karen, çantasını kenara bırakıp oturma odasına geçti.

"Tabii. Neden olmayayım ki?" dedi karısını inceleyerek. Sessiz bir davetle koltukta yanına gelmesi için kolunu uzattı.

Karen kocasının yanına yerleşti, ona yaslanırken Garth kolunu karısının omzuna doladı. "Günün iyi geçti mi?" dedi başının üstünden öperek.

"Yoğun bir gündü."

"Her gün yoğun," dedi Garth ve bu doğruydu.

Karen yavaşça uzun bir of çekti. "Cassie mektubumu almış, aradı. Telefonu Lily açtı ve onun hakkında sorular sordu."

Garth'ın dudakları başının üstünde durakladı. "Sen ne dedin?"

Kızının soruları bütün akşam Karen'ın aklının bir köşesinde kalmış, kafasını kurcalamıştı. "Ne diyeceğimi pek bilemedim. Bunu kız kardeşime yazmadan önce daha dikkatli düşünmem gerekirdi. Çocukların soru sormaları gayet mantıklı." Karen, Cassie'yle durumu konusunda huzursuz hissetmeye devam ediyordu. "Nichole'la ikimiz doğru şeyi yaptık, öyle değil mi?" diye sordu, başını çevirip kocasına bakarak.

Garth başını salladı, düşünceli görünüyordu. "Ona eşyaları teklif ederek cömert davrandınız."

"Ama tüm o şeyleri ne Nichole ne de ben istiyorum." Çoğu pek değeri olmayan eski ve modası geçmiş eşyalardı. Cassie'nin duygusal ve minnettar konuşması Karen'ı şaşırtmıştı. Tam anlamıyla emin değildi ama Cassie ağlıyor gibiydi.

"Evin satış parasını Nichole'la bölüştüğün için suçluluk mu hissediyorsun?"

Karen yine içini çekti, huzursuz ve tereddütlüydü. "Artık ne hissettiğimi bilmiyorum. Cassie babamın gözdesiydi, biliyorsun.

Mesele Duke'le kaçmasının babamı öldürmesi. Annemle babama evlenene kadar Amiee'ye hamile olduğunu söylemedi."

"Hamile mi?"

Karen kocasının kafasında yılları hesapladığını görebiliyordu. Garth daha sormadan cevabı verdi. "Annem ona hediyeler yolladı, ilk torunu için çok heyecanlıydı. Bizi terk etme şeklinden sonra barışacaklarını düşünüyordu ama ondan hiç geri dönüş olmadı." Kardeşinin bebek hediyelerini alıp almadığını merak etmek Karen'ın aklına ilk kez geliyordu.

"Duke'e ne oldu?"

Karen bilmiyordu. "Boşandılar. Beş yıl önce, babamın ölümünden kısa süre sonra Cassie annemi aradı, yardım istiyordu."

"Yardım mı?"

"Para. Duke'ü terk etmişti ve West Coast'a dönmek istiyordu. Annem hâlâ babamın ölümünü atlatmaya çalışıyordu ve Nichole'la benim Cassie'ye yardım etmemizi istedi."

Garth kaşlarını çattı. "Bundan daha önce hiç bahsetmedin."

Muhtemelen Garth'a söylemesi gerekirdi, onun Cassie konusunun nasıl ele alınacağı konusunda bir fikri olabilirdi ama Karen kızmıştı ve kardeşine yardım etmeye isteksizdi. İlaveten, babalarının ani ölümü sonrası ortaya çıkan işlerle uğraşmaktan bunalmıştı. O günler zihninde sisli anılar halindeydi.

"O sıralarda babamın mal mülküyle alakalı hiçbir şey hallolmamıştı ve biriken faturalar yüzünden annem bile maddi sıkıntı içindeydi. Babamın cenaze masrafları hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar yüksekti. Cassie'ye yardım için para toparlamak Nichole'la bana kalmıştı ve bunu yapacak durumda değildik. Ayrıca onun çok sorumsuz olduğunu düşünüyorduk. Çıkardığı onca karmaşadan sonra ona para yollamak parayı sokağa atmak gibi geliyordu. Tabii ki annemle babamın evini satmaktan gelen para vardı ama emeklilik geliri için bir kenara ayrılmıştı ve zaten o da Cassie'nin aramasından çok önce halloldu. Geçmişe dönüp bakınca, keşke ona daha fazla yardım edebilseydik ama çok kötü bir zamanlamaydı."

"Peki ya Nichole? O da mı Cassie'ye yardım etmek için bir şey yapamazdı?"

"Şaka yapıyorsun değil mi?" En küçük kardeşi para işleri konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ve bu konuları kocası Jake'e bırakıyordu. "Doğru," dedi Garth yarı gülerek.

Karen'ın düşünce şekline göre, Cassie sadece verdiği kötü kararın sonuçlarını çekiyordu. Düşmanca veya kindar davranmak istemiyordu ama ailesi sürekli onu kurtarmaya devam ederse nasıl sorumlu olmayı öğrenirdi? Tıpkı çocuklarda olduğu gibi, onları kendi hatalarından ders çıkarmaya yöneltmek gerekirdi yoksa tekrar tekrar aynı hatayı yaparlardı.

"Artık köprünün altından çok sular geçti," diye hatırlattı kocası.

"Haklısın elbette." Yine de Karen hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir teyzeleri daha olduğunu çocuklarına nasıl açıklayacağından emin değildi. "Lily ile Buddy'ye ne söylemeliyim?" diye sordu kocasından tavsiye isteyerek. "Kesinlikle sorgulayacaklardır ve bunca yıl neden hayatımızın bir parçası olmadığını açıklamak için hazır olmalıyız."

"Onlara de ki..." Garth duraksadı, sonra omzunu silkti.

"Gördün mü bak, göründüğü kadar kolay değil."

"Lily'ye daha önce ne söyledin?"

Karen kızının sorularını biraz daha incelikle ele almış olmayı diledi. "Cassie iyi bir örnek olmadığı için bahsetmediğimi söyledim. O sırada sen ve Buddy gelmeseydiniz Lily beni sorularıyla mahvedecekti."

"Lily'yi bilirim, cevaplarını alıncaya kadar bırakmayacaktır ve bu yüzden ona ne söylemek istediğini şimdiden düşünsen iyi olur."

Karen kocasına biraz daha sokuldu, kendisini saran kolunu hissetmek hoşuna gidiyordu. Gözlerini kapayıp Garth'a yaslanmak fazlasıyla cazipti. Cassie'yi ve kardeşinin yaptığı hataları düşünmek onu bitkin düşürmüştü. Üç kardeşten Cassie en çok gelecek vadedendi ama bir adam için tüm yaşamını mahvetmişti.

"Babamı Duke'ü kıskanmakla suçlamıştı," diye mırıldandı Karen.

"Öyle miydi?"

Garth'ın sorusu şaşırtmıştı. O zamanlar bu suçlama saçma gelmişti ama Karen geriye dönüp bakınca Cassie'nin muhtemelen haklı olduğunu fark etti. Cassie'nin çıktığı çocukları, Karen ile Nichole'a ilgi gösteren çocuklara hiç yapmadığı kadar ince eleyip sık dokurdu.

"Babam hiçbir zaman Duke'ü sevmedi, Cassie'nin onunla görüşmesini yasaklamıştı."

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi Garth.

Garth haklıydı. "Cassie geceleri gizlice evden kaçmaya başladı ve sonra annemle babam onu yakaladı."

"Bu sahnenin neye benzediğini ancak hayal edebiliyorum."

Karen babasının bundan daha fazla üzüldüğünü hatırlamıyordu. Ciddi bir tartışma olmuş, bundan kısa bir süre sonra da Cassie kaçarak Duke'le evlenmişti.

"Bana kameoyu sormadı," diye mırıldandı Karen şaşkın şekilde. Cassie'nin öğrenmek isteyeceği ilk şey olacağını düşünmüştü.

"Kameo mu? Nichole'un düğününde taktığını mı söylüyorsun?"

Karen başını kocasının koluna yasladı. "Büyükannemize aitti. Büyükbabam İkinci Dünya Savaşı'ndan dönerken büyükannemize hediye olarak getirmiş. Babam Cassie'nin olmasını istiyordu. Dediğim gibi, Cassie her zaman gözdesiydi." Karen küskünlüğünü gizlemeyi pek başaramadı. "Cassie kaçtıktan sonra babam kameoyu Nichole'a verdi."

"Neden sana değil? En büyükleri sensin."

"Ben büyükannemin incilerini aldım."

Cassie o kameoyu çok seviyordu ve babaları, genç bir kızken özel günlerde takmasına izin verirdi. Karen kardeşinin bunu unuttuğundan kuşkulanıyordu. Kameonun annesiyle babasından kalan alacağı eşyalar arasında olduğunu düşünmüş olmalıydı. Durum böyleyse, hayal kırıklığına uğraması kaçınılmazdı.

Bir süre sustular. "Lily'yle Buddy'ye ne söyleyeceğini biliyor musun?" dedi kocası, sorulara cevap vereceğini hatırlatarak.

"Henüz değil. Bu konuyu biraz düşüneceğim."

"Böylesi iyi olur. Bu konuya dikkatli yaklaşmalıyız."

Karen kabul etti. Televizyon ekranında gece haberleri vardı. Saat gerçekten o kadar geç olmuş muydu? Karen'ın sabah erkenden ilk evlerini satın alan genç bir çiftle randevusu vardı. İşe gitmeden önce sabah yedi buçukta son imzalamaları atmaları planlanmıştı, bu da Karen'ın sabah yedide ofiste olması anlamına geliyordu.

"Yatmaya hazır mısın?" diye sordu Karen.

"Birazdan," diye söz verdi Garth.

Genellikle ilk yatmaya giden kocası olurdu ve haberleri izlemek istemesi Karen'ı şaşırtmıştı. Garth karısının tereddüdünü fark etmiş olmalı ki ondan tarafa baktı. "Seni uyandırabilir miyim?" Soru çok daha derin anlamlar çağrıştırıyordu.

Karen gülümseyerek başını salladı. "İstediğin zaman beni uyandırabilirsin Garth."

Garth gülümsedikten sonra şakadan homurdandı.

Karen yatak odasına giderken, bana âşık bir kocam olduğu için ne kadar şanslıyım, diye düşünüyordu.

4

Cassie'nin müşterileri arasında on beş dakika zaman vardı ve dinlenme odasında oturmuş cep telefonundaki mesajları inceliyordu. Rosie daha önce kuzeni Russell'la iletişime geçmiş, o da Sounders futbol maçlarında localara hizmet veren bir yemek dağıtım firmasında Cassie'ye bir hafta sonu işi ayarlayabileceğini söylemişti. Kozmetik okuluna giderken fast food restoranlarında çalıştığı zamanlardan kalma bir sağlık sigortası kartı vardı. İki ya da üç maç için bile servis elemanı olarak işe alınsa, Karen'ın söylediği eşyaları almak için bir kamyon tutup Spokane'e gidecek parayı toparlayacaktı. Ablası iki aydan fazla depo parası ödemek istemediğini açıkça belirtmişti.

Cassie ayaklarını sandalyeye dayamıştı. Sesli bir mesajı olduğunu ve kimden geldiğini görünce dizlerinin bağı çözüldü.

Habitat for Humanity.*

İşte bu kadardı. Cassie program için aday olarak kabul edilip edilmediğini öğrenmek üzereydi. Nüfus kâğıdı, sosyal güvenlik kartı, gelir vergisi beyannamesi ve banka ekstreleri de dahil olmak üzere yaşamı boyunca edindiği her türden kimlik bilgisini tedarik etmişti. Ayrıca kazancının kanıtıyla birlikte, altı ay çalışmış olması şart koşulmuştu.

* Ev ihtiyacı olanlar ve yardım etmek isteyenlerin bir araya geldiği, yardıma muhtaçları ev sahibi yapmakla ilgilenen bir vakıf.

Cassie'ye başvuru sürecinde yardım eden Megan Victory, bunlara ek olarak bir tasarruf hesabı göstermesi gerektiğini söylemişti. Cassie de hemen minimum depozitle bir hesap açmıştı. Yeni evine taşınmaya hak kazanmadan önce, ilk yıl ev sigortası primini ödemek için yeterli birikime sahip olması gerektiğini öğrenmişti.

Habitat vasıtasıyla bir ev istemek için bu süreçten geçen herkes ciddi olmak zorundaydı. Tüm evraklar derlendikten ve Cassie başvuruyu doldurduktan sonra, aile seçim komitesiyle bir araya geldi. Mülakatın ardından yönetim kurulu tarafından onaylanması gerekiyordu. Bir aydan beri son kararlarını vermelerini bekliyordu.

Cassie mesajı açacak cesareti bulamadan uzunca bir süre telefonuna baktı. En büyük korkusu iyi bir aday olarak görülmemekti.

Dükkân sahibi Teresa dinlenme odasına gelerek müşterek buzdolabından bir gazoz çıkardı. Cassie'ye bir göz attı ve durdu. "İyi misin sen?"

Cassie telefondan başını kaldırdı, rengi atmış olmalıydı. "Henüz bilmiyorum."

"Henüz mü? Sorun nedir?"

Cassie kolunu uzatarak arkadaşına telefonu gösterdi. "Al, mesajı dinle ve bana ne dediklerini söyle."

"Kim aramış?"

Cassie'nin izah edecek zamanı yoktu. "Sadece dinle, soru sorma."

Teresa telefonu aldı, gerekli tuşlara bastı ve kulağına götürdü. Cassie, Teresa'nın yüzünü incelediğinden Rosie'nin odaya girdiğini fark etmedi.

"Bay Greenstein saç kesimi için geldi."

Cassie bakışlarını dükkân sahibinden ayırmadı. "Erken gelmiş. Ona birazdan geleceğimi söyle."

Rosie odadan çıktı ve Teresa cep telefonunu Cassie'ye geri verdi.

"Ne demişler?" diye sordu Cassie, sesinin titrememesi için elinden geleni yaparak.

"Eh hayatım, görünüşe göre başvurun onaylanmış."

Cassie bu büyük haberi sindirmek için gözlerini kapadı. "Onaylamışlar mı?"

"Aynen öyle!"

"Onayladılar," diye, bu sefer daha yüksek sesle tekrarladı. O kadar heyecanlanmıştı ki yerinde durması mümkün değildi. Havaya sıçrayıp yumruklarını yukarı kaldırdı. "Bir evim olacak. Amiee'yle benim için gerçek bir yuva." Artık ocaksız, çalışmayan fırınlar yoktu. Damlayan musluklar ve suyu bir türlü ısıtmayan termosifonlar yoktu.

"Mümkünse bu akşam işten sonra ofislerine uğramanı istiyorlar."

"Orada olacağım." Cassie masanın etrafında dans etti, öyle mutluydu ki neredeyse nefes alamıyordu. Amiee'nin kısacık yaşamında ilk kez bir düzen olacaktı. Bir mahallede yaşayacak, aidiyet duygusunu hissedecekti. Cassie sonunda Amiee'ye asla tatmadığı aile deneyimini yaşatabilecekti.

Cassie bu evin bir hediye olmadığını anlıyordu. Bu inanılmaz fırsatın karşılığında kendi katkısını yaparak birkaç saat gönüllü olması beklenecekti. Kaç saat olacağı ise kendisi için ne tür bir evin müsait olacağına bağlıydı.

Bu hakkı elde etmek için yüz seksen saat gönüllü çalışması gerekecekti ve çalışacağı yer kendisi için yapılan evi de olabilirdi, başkasının evi de. Evi sıfırdan inşa edildiği takdirde bu çalışma aralığı üç yüz ila beş yüz saat olacaktı.

"Sana ablamla konuşmamdan bahsettim değil mi?" dedi Cassie bağırarak. İki eliyle ağzını kapattı, sevincini zaptedemiyordu. Bu güzel haber özümseyemeyeceği kadar fazlaydı, özellikle de Karen'dan haber almasının hemen ardından geldiği için.

"Cassie," dedi gülerek Teresa. "Sanırım herkese söyledin."

"Öyle mi?" Üst üste iki harika armağan almak için mutlaka çok doğru bir şeyler yapmış olmalıydı. Önce ablasının teklifi, şimdi de bu. Cassie kollarını iki yana açmak, kendisini bekle-

yen tüm güzel şeylere yaşamının ve yüreğinin açık olduğunu söylermiş gibi fırıl fırıl dönmek istiyordu. Cezasını tırnaklarıyla kazıyarak, sefalet içinde çekmişti. Hatalar yapmış ve dersler almıştı. Bu noktadan itibaren, Duke ve onun yaşamına getirdiği tüm acılar sona ermişti. Bitmişti.

Cassie'nin son randevusu haftada bir saçını yıkatıp fön çektirmeye gelen Bayan Wilma Scott'laydı. Yaşlı kadın seksenine yakındı ve kendi evinde yaşamaya devam ediyordu. Kollarını başının üstüne kaldırmakta zorlanıyordu, bu yüzden saçlarını yıkatıp şekil verdirmek için haftada bir standart randevusu vardı. Cassie yaşlı kadına giderek bağlanmıştı ve haftalık görüşmelerinden keyif alıyordu.

İşini bitirdiğinde Wilma ona cömert bir bahşiş verdi ve Cassie yaşlı kadını arabaya kadar geçirdi. Cassie sürücü kapısını açık tutarken, "Daha ne kadar süreyle araba kullanabilirim bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sanırım huzurevine taşınma zamanım geliyor. Benim yaşımda önemli değişiklikler yapmak zordur ama işte, hayat böyle bir şey."

"Öyle," dedi Cassie, Wilma'ya takmasına yardımcı olmak için emniyet kemerini gererek uzattı. "Gelecek hafta görüşürüz."

"İyi iş çıkardın Cassie. Bu gece özellikle hoş görünmek istedim. Yeğenimle karısını yemeğe çıkarıyorum. Üniversitede iki kızları var ve gece çıkmaya para harcayamıyorlar, bu yüzden ben ısmarlıyorum."

"Çok düşüncelisiniz," dedi Cassie. Birisi tarafından en son ne zaman yemeğe davet edildiğini hatırlayamıyordu. Dışarıda yemeğe parası yetse bile, Amiee kızarmış tavuk yemek için ısrar ederdi.

"John'la hiç çocuğumuz olmadı, bu yüzden erkek kardeşimin üç çocuğunu benimsedim. Onlarla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Teşekkür ederim Cassie. Kimse saçımı senden daha iyi yapmaz."

"Teşekkür ederim Bayan Scott." Cassie araba kapısını kapatıp geri çekilince, Wilma park yerinden çıkarak Dördüncü Cadde'ye yöneldi.

Cassie çalışma alanını temizlemeyi bitirir bitirmez çantasını alıp, Habitat for Humanity'nin ofislerine gitmek üzere yola koyuldu. Yol boyunca kalbi sevinçten küt küt attı. Yüzündeki tebessümü silemiyordu. Kızına mesaj çekti ve eve olabildiğince çabuk geleceğine söz verdi. Ama Amiee'ye neden geç kalacağını söylemedi; bunu daha sonrası için sürpriz olarak sakladı.

Cassie ofise girince Megan Victory başını kaldırıp ona baktı. Megan'ın masasının yanında kot pantolon giymiş, beline bir alet kemeri takmış bir adam duruyordu. Cassie'den tarafa baktı ve kaşlarını çattı. Gördüklerinden hoşlanmamışa benziyordu, sebebi Cassie'nin saçları olabilirdi. Teresa geçenlerde Tacoma Kubbesi'nde yapılan bir stilist yarışması için saçlarını kesip şekillendirmişti. Cassie'nin başının bir tarafı tıraşlanmış ve diğer tarafı uzun bırakılarak açılı kesilmişti, bu yüzden saçları yandan yüzüne düşüyordu. Teresa kahverengi saçlarının uçlarına mor ışıltılar da eklemişti.

"Cassie," dedi Megan, "Steve Brody'yle tanış."

"Merhaba," dedi Cassie, adamın pek de sıcak olmayan bakışlarını elinden geldiğince görmezden gelmeye çalışıyordu.

Adam gülümsemeden sert bir baş hareketiyle selamladı.

"Çalışarak bulunacağın katkının saatlerini Steve denetleyecek," diye açıkladı Megan. "Steve, Habitat tarafından görevlendirilen Stan Pearson'ın denetimi altında çalışan gönüllü bir eleman."

"Yeni bina olursa beş yüz saat," diye hatırlattı Steve. Cassie'nin ellerine ve yeni manikürlü tırnaklarına baktı. "Şantiyede bir işe yaramak istiyorsan tırnaklarını kesmelisin."

Cassie'nin saçları diken diken oldu ve ters şekilde baktı. "Bırak da tırnaklarım için kendim endişeleneyim."

"Buna *geri* kelimesine vurgu yaparak geri ödeme denmesinin bir sebebi var," dedi Steve. "Benimle çalıştığında çalışmanı, üstelik çok çalışmanı beklerim."

Cassie hemen Megan'a baktı. "Merak etme, kendi payıma düşeni yerine getireceğim."

Megan kaşlarını çatarak projenin ustabaşısına baktı. "Steve bir sorun mu var?" diye sordu.

Steve bu bakışları karşıladı, sonra dikkatini tekrar Cassie'ye çevirdi. "Benim açımdan yok. Kaba davrandıysam özür dilerim. Sadece ne beklediğimi açıklığa kavuşturmak istedim."

"Mesajı aldım," dedi Cassie anlamlı anlamlı.

"Güzel." Cassie'nin bakışına hiç gözünü kırpmadan daha uzun bir süre bakarak karşılık verdi.

"Pekâlâ, anlaştığımıza sevindim," dedi Megan ayağa kalkarak. Öne eğilip avuçlarını masasına dayadı. "Steve, mülakat süresince Cassie'yi tanıdım ve hiçbir derdinin olmayacağına inanıyorum. Cassie mükemmel bir aday. Kendisini kanıtlayacağından hiçbir kuşkum yok."

Steve kollarını kavuşturdu. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Cassie desteği için Megan'a minnettardı ve gülümseyerek teşekkür etti. Steve Brody'nin ne gözünü korkutmasına ne de kendisini ezmesine izin verecekti. Kötü bir başlangıç yapmaları talihsizlikti ama Cassie'nin anladığı kadarıyla, sorun sadece ve sadece Steve'e aitti.

"Seni yarın akşam saat altıda şantiyeye bekliyorum," dedi Steve talimatı Cassie'ye yönelterek. "Young ailesi için bir proje üzerinde çalışıyoruz." Üzerinde adres olan bir sayfa uzattı.

Cassie cuma programını aklından geçirdi. Son randevusu yıkama ve şekil verme saat beşteydi, bu da ucu ucuna yetişecek demek oluyordu. Ayrıca Amiee'yi de düşünmesi gerekiyordu.

"Şimdiden sorun mu var?" diye sordu Steve.

Cassie omuzlarını dikleştirerek ona galip gelme fırsatı vermeyi reddetti. "Saat altıda orada olacağım." Ve bunu gerçekleştirmek için tüm gücüyle uğraşacaktı.

Steve önce ayrıldı ve o kapıdan çıkar çıkmaz Cassie Megan'a döndü. "Onun derdi ne?"

Megan'ın bakışları mahcuptu. "Bilemiyorum. Muhtemelen kötü bir gün geçirmiştir. Kişisel almamaya çalış."

"Kişisel almamak mı?" diye tekrarladı Cassie. "Benden anında nefret etti, neden ki?"

"Benim tahminime göre güzel ve ufak tefek olduğun için. Ona karısını hatırlatmış olabileceğini düşünüyorum."

"Bu mağara adamıyla gerçekten biri mi evlenmiş?" Kendisi de Duke'le evlendiğinden, pek de iyi bir soru değildi.

"Alicia üç yıl önce öldü."

Bu Cassie'yi birdenbire durdurdu ve hemen özür diledi. "Oh... üzgünüm."

"Alicia kanser oldu ve tedavi sürecinde dükkânda gönüllü olarak çok çalıştı. Onun ölümünden sonra Steve de Habitat'ta gönüllü çalışmaya başladı. Steve elli kadar çalışanı olan bir elektrik müteahhididir, bu yüzden ya kendi işinde ya da burada hep çalışıyor. Şahsen Habitat'ı acısının üstesinden gelmek için kullandığını düşünüyorum. Onu tanıyınca harika bir adamdır."

"Ya çocukları?"

"Yok. Duyduğuma göre Alicia üç hamileliğinde de düşük yapmış. Doktorlar kanser olduğunu daha sonra öğrenmişler, bir bebek taşıyamamasının sebebi bu olabilir."

Karısının ölümü Steve'in kötü davranmasını kısmen açıklayabilirdi ama tamamını değil. "Sen karısıyla karşılaşmış mıydın?" diye sordu Cassie.

"Bir defa bir bağış toplama etkinliğinde. Steve'in onun için hâlâ deli olduğu aşikâr. O zamandan beri dünyaya kızgın, bu yüzden sana kişisel alma diyorsam alma."

Cassie, Steve Brody'yle çatışmaktan kaçınmak için elinden geleni yapacaktı ama bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu.

"Onu nezaketinle öldür," diye önerdi Megan.

"Onu sadece öldürsem olmaz mı?" diye şaka yaptı Cassie ve birlikte güldüler.

Megan'ın fikri pek de kötü değildi yine de. Huysuz Bay Brody'yle iyi geçinmek için elinden geleni yapacaktı.

5

Cassie başını kızının odasına uzattı. "Amiee, okul için uyanma zamanı."

Amiee inledi, diğer tarafa döndü ve örtüyü çekip başını örttü.

"Amiee." On iki yaşındaki kızın sabah insanı olmadığını söylemek oldukça yetersiz bir ifade olurdu.

"Beş dakika daha," diye yalvardı Amiee.

"Zaten beş dakika vermiştim. Hemen şimdi kalkmayacak olursan otobüsü kaçıracaksın."

"Tamam, tamam."

"Ve yatağını topla."

"Anne..."

"Tartışmak yok." Cassie kızının sabahları tebessüm ederek neşeyle karşılayacağı bir günün gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Cassie sorunun bir kısmının bu olduğunu düşünüyordu; kızı doğuştan doğal bir hayalperestti.

Amiee on dakika kadar sonra sendeleyerek banyodan çıktı, giyinmiş ve saçlarını taramıştı. Cassie kahvaltıyı masaya koydu: soğuk mısır gevreği, tost ve süt. Kendisinin de acelesi vardı. Saat altıda Habitat şantiyesinde olacağı için günlük programına uymak zorundaydı, aksi halde başı derde girerdi. Cassie bu fırsatı değerlendirmeye kararlıydı. Kendisi ve Amiee için gerçek bir yuva edinmek riske atılmayacak kadar önemliydi.

Dahası, kibirli Steve Brody'ye kanıtlayacağı bir şey vardı. Sırf Fransız manikürü var diye payına düşeni yapamayacağını düşünüyorsa, eh, onu büyük bir sürpriz bekliyordu.

O akşam çalışmak için görevlendirildiği ev hemen hemen bitmişti. Cassie eve taşınacak olan Young'larla henüz tanışmamıştı ama Habitat'tan Megan, George ve Shelly'den ona bahsetmişti. Bir zamanlar evsizlerdi ve bir sığınma evine kabul edilinceye kadar aileleriyle birlikte arabalarında yaşamışlardı. Yavaş yavaş, adım adım bir Habitat evine müracaat edecek duruma gelmişlerdi.

Young'ların evi tamamlanmak üzereydi. Merkez ofisten Megan bu akşam çatı işlerinin bitirileceğini söylemişti. Doğrusu Cassie kendi güvenilirliğini kanıtlamak için bundan iyi bir yer düşünemiyordu. Yüksekten hiçbir zaman korkmamıştı ve Steve'e, yani Bay Ukala'ya sağlam bir iş ahlakı olduğunu göstermeye hazırdı.

Amiee masaya oturarak ters ters mısır gevreğine baktı. "Yine mi?" diyerek inledi.

"Gevrek senin için iyi. Ayrıca ucuzluktan aldım."

"Bir aydır her sabah bunu yedim. Bir daha on kutu alma. Kutusu doksan dokuz sente bile satılsa umurumda değil. Çeşitliliğe ihtiyacım var benim."

"Peki tamam. Yarın sana yumurta çılbır yapacağım."

"Anne," dedi sızlanarak, "çılbır iğrenç bir şey."

"Protein, hayatım," dedi annesi şevkle. "Beyin hücrelerini harekete geçirmek için proteine ihtiyacın var. Hem pazartesi sabahı tarih sınavın olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Amiee sanki tutkal yemesi istenmiş gibi kaşığını kaldırıp tereddütle ilk lokmasını aldı.

"Ödevini sırt çantana koydun mu?"

Amiee annesine ters ters baktı.

"Tamam, sorduğum için özür dilerim."

Cassie mutfakta dolanarak sütü ve şeker kâsesini kaldırdı, süzgeçten temiz bulaşıkları alıp dolaba yerleştirdi. "Unutma, Rosie işten eve dönerken seni alacak."

Amiee ona baktı. "Nasıl yani?"

"İki konu var. Gençlik grubunun kilisede pizza gecesi var ve–"

Kızı sözünü kesti. "Ne tür pizza?"

"Amiee!" Ne saçma bir soruydu bu. Kızı bu kadar seçici olmak yerine bu fırsat için memnun olmalıydı.

"Siyah zeytin sevmediğimi biliyorsun."

"Endişelenmen için bir neden olduğunu sanmıyorum," dedi Cassie başını iki yana sallayarak.

"Sen nerede olacaksın?" diye sordu Amiee.

Cassie saatine göz attı, zaman geçiyordu. "Sana önceden söylemiştim. Habitat evinde çalışıyor olacağım."

"Ben de çalışabilir miyim?"

"Henüz bilmiyorum ama öğrenir öğrenmez ilk öğrenen sen olacaksın." Kızı mısır gevreğinden sadece birkaç küçük lokma almıştı.

"Gitme zamanı," dedi Cassie saatine bakarak. Amiee okul otobüsüne yetişmek için her sabah son anda evden çıkıyordu.

Kızı mısır gevreğinden son bir kaşık aldı, tostunu kaptı ve sırt çantasını alıp omzuna asarak sokak kapısına yürüdü.

"Cep telefonunu şarj ettin mi?"

"Anne!"

"Üzgünüm, aptalca bir soruydu. Okuldan eve geldiğinde beni ara."

"Her zaman arıyorum."

"Doğru, çünkü her sabah hatırlatıyorum," dedi Cassie görmezden gelerek, "ve bunu yapıyorum, çünkü seni seviyorum."

"Biliyorum." Amiee kapıya yöneldi ama geri döndü ve zayıf bir tebessümle gülümsedi. "Hoşça kal."

"Sen de."

Mutfak temizlenir temizlenmez Cassie kendi yatağını topladı, makyaj yapıp Altın Bukleler'e gitmek için evden çıktı. Rosie şimdiden salondaydı ve kahveyi hazırlamıştı. Kahve kokusu odayı sarmıştı. Cassie evde içmiş olsa da bir kupa alıp kendine kahve doldurdu.

"Bu akşam Amiee'yi aldığın için teşekkür ederim."

Rosie ön masada meşguldü, telefon mesajlarını kontrol ediyordu. İşini bitirince başını kaldırıp Cassie'ye baktı. "Sorun değil. Unutmadan dinle, kuzenim Russell'la tekrar konuştum."

Cassie kupanın kulpunu daha sıkı kavradı. "Ne dedi?" Eğer Sounders için yemek işinde de çalışabilirse bu Cassie için dünyaya bedeldi. Ölesiye istediği ve ihtiyaç duyduğu eşyaları gidip almak için tek çaresi daha fazla para kazanmaktı.

Rosie başparmağını kaldırarak onay işareti yaptı. "Bu pazar çalışabilir misin?"

Cassie başını salladı. Kendisi için kısa süre içinde her şey tersine dönmüş gibi görünüyordu. Önce ablasından haber almış, sonra Habitat başvurusu kabul edilmişti ve şimdi de bu olmuştu. Cassie genç kızlığından bu yana ilk kez hayatını kendisinin kontrol ettiğini hissediyordu. Yıllarca kendisini akıntıya karşı yüzen bir balık gibi hissetmişti. Artık Duke'ün avucu içinde olmadığına göre, rotasını tersine çevirebilir ve akıntıya karşı değil, akıntıyla birlikte yüzebilirdi.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Cassie.

"Oldukça basit. Senin işin yiyecek malzemelerini localara teslim etmekten ibaret ama Russell sana detayları pazar günü verecektir. Gerekli evrakı doldurman için erken gitmen gerekiyormuş."

"Elbette. Ne zaman söylerse müsaidim."

"Senin ne kadar çalışkan olduğunu ona söyledim."

"Teşekkürler Rosie. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin." Arkadaşına sarılma arzusunu gemledi. Cassie'nin kendisi ve Amiee için inşa ettiği koruyucu kabuktan çıkması uzun zaman almıştı. Duke kurduğu her arkadaşlığa karşı çıkmıştı, arkadaşlarının kadın veya erkek olması hiçbir şey değiştirmemişti. Cassie kocasının isteklerine karşı gelirse ağır bir bedel ödeyeceğini çabuk öğrenmişti. Evli olduğu yıllar boyunca maruz kaldığı tecrit, bu hastalıklı ilişkinin en kötü yönlerinden biri haline gelmişti. Sonuç olarak Cassie arkadaş olmanın ve arkadaş edinmenin ne demek olduğunu yeniden öğrenmek zorunda kalmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cassie, sözcükleri vurgulayarak. Kendisine güven duyulmasının onun için ne kadar önemli olduğunu Rosie'nin bilmesi önemliydi. "Russell'ın işe aldığı en iyi eleman olacağım, söz veriyorum."

Cassie'nin cuma günü yoğun geçti. Öğle molasından feragat etti ki bu da programını yetiştirebilmek için ödemek zorunda olduğu bir bedeldi. Aynı anda iki yerde olamazdı ve Habitat projesi üzerinde çalışmak zorundaydı.

Son müşterisiyle işi biter bitmez üstünü değiştirip eski bir kot pantolonla ince bir sweatshirt giydi, çatıya tırmanmaya ve Steve'e kendisi hakkında tamamen yanıldığını kanıtlamaya hazırdı. Cassie için çok çalışmak hiçbir zaman sorun olmamıştı. İşten kaçmaz veya bahaneler uydurmazdı. Yapılması gereken her şeyi yapmaya istekliydi.

Cassie South Seattle'daki Habitat evinin adresini buldu ve arabasını park etti. Yeni evlerin olduğu güzel bir mahalleydi. Bu ev ise hâlâ yapım aşamasındaydı. Ön tarafta bir çift duruyordu ve Cassie onların Shelly ile George Young olduğunu tahmin etti. Cassie arabadan inip toprak alandan geçerek kendini tanıttı.

"Ben Cassie," dedi.

"Ben de Shelly." Diğer kadın koyu renk saçlıydı, ince ve uzun boyluydu, sanki göz teması kurmaktan korkarmış gibi gözlerini çevrede dolaştırıyordu.

"Ben de George." İri yarı, kaslı adam öne çıktı ve elini uzattı. "Steve'den bunun Habitat'ta ilk çalışmanız olduğunu duydum."

"İlk kez ve ilk gün," dedi Cassie. "Steve'le daha önce tanışmıştım... onda pek iyi bir izlenim bıraktığımı sanmıyorum." Muhtemelen bunu söylememeliydi ve söylememiş olmayı isterdi.

"Nasıl olur?" diye sordu Shelly, ilk kez Cassie'ye doğrudan bakarak.

Cassie saçlarından parmaklarını geçirdi. "Sanırım mor rengi sevmiyor."

Shelly gülümsedi.

"Ve Fransız manikürü de sevmiyor sanırım." İncelemesi için elini uzattı. "Ama çok çalışmaya, ona ve süslü bir kadından başka bir şey olmadığımı düşünen herkese kendimi ispatlamaya kararlıyım."

"Steve iyi biridir," dedi George. "En başından beri Shelly ve benimle birlikte. İlk başta biraz sertti ama bizi bir kez tanıyınca yumuşadı."

"Aslında," dedi Shelly çekinerek, "Steve mi değişti, biz mi değiştik bilemiyorum."

"Bir işin var mı?" diye sordu George.

"Kuaförüm," dedi Cassie, Steve'in geldiğini fark ederek.

Steve kamyondan indi, kapıyı çarparak kapattı ve onlara doğru yürümeye başladı.

"Altın Bukleler'de çalışıyorum," diye devam etti Cassie.

Shelly altdudağını ısırdı. "Saçlarıma yeniden şekil vermeyi düşünüyordum. Saçımı kestireli neredeyse bir yıl oldu."

"Saç stili konuşarak etrafta mı dolanacaksın, yoksa çalışmak için mi buradayız?" diye sordu Steve. Üçüne birden söylemesine rağmen, Cassie açık şekilde sözlerin kendisini hedef aldığını hissediyordu.

Cassie tembel biri olmadığını onun anlamasını istiyordu. "Ben çalışmak için buradayım."

Steve başını salladı. "İyi. Bunu duyduğuma sevindim."

"Anladığım kadarıyla çatı malzemeleri üzerinde çalışacağız." George evin yan tarafına merdiveni dayamış, çatı tabancasını çoktan doldurmuş kullanmaya hazırdı.

Steve diğer adama hızla başını salladı. "George, senin görevin var."

George evin yan tarafına dayanmış merdivene yöneldi.

"Shelly, senin alçıpanı halletmeni istiyorum."

"Anladım." Diğer kadın içeri yöneldi.

Cassie kalmıştı. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

Steve ona uzun uzun baktı. "Şantiyede bir yığın çöp var, onları topla."

Cassie şaşırmıştı. "Pardon?"

"Beni duydun," dedi Steve.

"Ciddi misin? Çöp toplamamı mı istiyorsun?"

Steve yavaşça, uzun bir of çekti. "Bu noktada yapabileceğin en iyi iş alanı döküntülerden temizlemek," dedi yavaşça "Bunun pek çekici bir iş olmadığını biliyorum ama gerekli. Bu konuda sorunun mu var?"

Cassie, Steve'in gözünü korkutmak istediğine inanıyordu ve onu hizaya getirmeye kararlıydı. "Buraya gerçek bir iş yapmak için geldim," dedi.

"Bu *gerçek* bir iş," dedi Steve.

Cassie istendiği takdirde çatıya tırmanmaya hazırdı. Aslında Steve'in kendisine vereceği herhangi bir işle uğraşmaya istekliydi ama şantiyeyi temizlemek? Tartışmak istiyordu ama bunun hiçbir faydası olmayacağını görebiliyordu. "Hiç sorun yok," dedi, öfkesini dizginlemek için elinden geleni yaparak.

"Öyleyse başlasan iyi olur." Cassie'ye büyük bir plastik torba verdi ve evin arka tarafına yürüdü.

Cassie öfkeden köpürerek siyah torbayı kavrayıp arkasına döndü. Madem Steve'in kendisi için bulabildiği tek iş buydu, o zaman şantiye alanı pırıl pırıl olacaktı.

İlk otuz dakikanın ardından Cassie etrafta gerçekten çok döküntü olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Kola tenekeleri, kâğıt gibi şeylerle birlikte görünenden çok daha fazlasını topladı. Geridönüşüm kutusuna gidecek olanları ayırdı, çivi ve küçük vidaları bir kenara koydu. Bunları ne yapacağından emin değildi ama daha sonra kullanılabilecek malzemeleri atmak istemiyordu.

Kırk dakika sonra cep telefonu çaldı. İsme bakınca Seattle sığınağı olduğunu gördü. Bu büyük olasılıkla Maureen arıyor demekti.

"Ben Cassie."

"Merhaba Cassie."

"Hayırdır, ne oldu?" Kabalık yapmak istemiyordu ama bu soruyu sorarak Maureen'e uzun konuşamayacağını belli etmek istemişti.

"Bugün bir iş görüşmesine gittim."

"Maureen, bu harika. Nasıl geçti?"

"İyi sanırım. Pek fazla bir şey değil ama... Safeway mağazasında çalışacağım, market kısmına bakacağım. Müdür bir kadındı ve çok gergin olsam da bana karşı çok sabırlıydı. Çok çalışırsam ve beni güvenilir bulursa beni çalıştırmaya devam edeceğini ve başka işler için eğiteceğini söyledi. Destek grubundan Lacey Wilson'ın bir arkadaşı, beni de iş için o tavsiye etti."

"Görüşmeni hakkında olumlu mu hissediyorsun?" diye sordu Cassie.

Maureen duraksadı. "Bence öyleydi ama Lacey benimle önceden konuşmasaydı bu kadar iyi olmazdı. Sahte bir görüşme yaptık, bana sorular sordu. Bana güvenimi arttıracak bazı ipuçları verdi."

"Gayet iyi iş çıkaracaksın," diye güvence verdi Cassie. "Yarın için endişelenme ve doğru şeyi yap." Maureen önce kendi yolunu çizme şansını elde etsin, özsaygısı da diğer engellerle baş edecek kadar artacaktı. Başlangıçta Cassie de aynı tereddütleri, aynı özgüven eksikliğini yaşamış, Duke'le evli olduğu yıllardan kalan tüm o korkularıyla yüzleşmişti. İnsana tekrar tekrar işe yaramaz biri olduğu söylenirse buna derinden inanmaya başlamamak neredeyse imkânsızdı. Cassie, benzer şeyler yaşamış kadınların tavsiyeleri ve desteğiyle kendini toparlayabilmişti. Nihayetinde kendi korkularından kurtulacak manevi gücü bulmuş ve ilerlemişti. Maureen de bunu başaracaktı.

"İşyeri Seattle'ın kuzey ucunda, bu yüzden işe alınırsam Edmonds'taki sığınağa, sonra da devlet konutlarına taşınacağım. Bu da seni bir süre göremeyeceğim anlamına geliyor."

Cassie hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Çok iyi olacaksın," diye arkadaşına güvence verdi Cassie. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum Maureen."

"Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

Cassie elini göğsüne bastırdı, Maureen'in sözlerinden derinden etkilenmişti. "İrtibatı koparma, olur mu?"

"Olur. Benim için yaptığın her şeye tekrar teşekkürler Cassie."

Aslında, Cassie kendisinin ona teşekkür etmesi gerektiğini hissediyordu: Maureen ona ne kadar ileri gidebileceğini göstermişti.

"Cassie."

Evin tepesinden biri ona seslenmişti. Bir çağrıdan ziyade havlamaya benziyordu.

Cassie telefonu kapatıp dönünce Steve Brody'yi çatıda dikilmiş aşağı kendisine bakarken buldu. Bu mesafeden bile kaşlarını çattığını görebiliyordu.

"Konuşmanı bitirdin mi?" diye sordu.

Cassie açıklama zahmetine girmedi. "Evet."

"Yapacak bir işin var. Yapmanı tavsiye ederim."

Cassie sanki ne dediğini anlamıyormuş gibi avuçlarını açtı. "Aranınca telefonumu açmaya izin yok mu?"

"Şantiye alanında heykel gibi dikilip on beş dakika konuşmaya yok."

Cassie dişlerini gıcırdatarak tartışmaya girmekten kaçındı. Steve kasıtlı olarak kaba davranıyordu. İlişkileri bu şekilde devam edecek olursa, birlikte çalışmaları mümkün olmayacaktı.

6

Cassie cumartesi günü salonda yarım gün çalıştı ve sonra South Seattle'a Young'ların evine gitmeden önce evden Amiee'yi aldı. Amiee çocuk bakıcısı için büyüdüğü konusunda ısrar etmiş, Cassie bunu kabul etse de kızını bütün gün tek başına bırakma konusunda içi rahat etmemişti.

"Göle gidebilir miyiz?" diye yalvardı kızı arabaya binerken.

"Üzgünüm tatlım, bugün olmaz."

"Ama anne, hava çok güzel," diye itiraz etti kızı. "Nisan ayında, hem de hafta sonu kaç gün güneşli olur ki?"

Amiee haklıydı. Seattle'da yağmur mevsiminin ortasında böyle muhteşem bir bahar gününe nadir rastlanırdı. Masmavi gökyüzü ve her taraftaki yemyeşil ağaçlar inanılmaz bir karışımdı. Ne yazık ki Cassie'nin bu öğleden sonra başka işleri vardı. "Evimizi almak için saatlerimi tamamlamam gerekiyor."

Amiee arabada oturduğu yerde çöktü, kabul etmeyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evin nerede olacağını biliyor muyuz ki?"

"Henüz değil ama çok sürmez." Megan yakında açılacak birkaç seçenek olduğuna dair Cassie'ye güvence vermişti.

Seçenekler.

Sözcük kafasında tıpkı kanyon duvarına çarpan bir çığlık gibi yankılanıyordu. Kulağa nasıl güzel geliyordu. Seçenekler, seçenekler, seçenekler.

"Kendi yatak odam olabilecek mi?" diye sordu Amiee, bu proje konusunda ilk heves belirtisini gösteriyordu.

Cassie kırmızı ışıkta durdu ve kızına göz attı. "Şimdi de kendi odan var."

"Anne, arkadaşlarımın benim yatak odam dediğin yerden daha büyük dolapları var."

Ne yazık ki bu muhtemelen doğruydu. "Yeni yatak odan çok daha büyük olacak."

"Gerçek dolaplarla mı?"

"Ah evet, tüm ayakkabıların, kitapların ve ödevini yaparken oturacağın bir masayla."

"Gerçek bir masa mı?"

"Gerçek bir masa," diye tekrarladı. Cassie tutamayacağı bir söz vermek istemiyordu. Genç kızlığında kullandığı masanın ablasının bahsettiği eşyalar arasında olmasını umut ediyordu. Kızına kendi çocukluğundan bir şey verebilmek onun için çok şey ifade ediyordu.

"Şantiye alanında ben de yardım edebilir miyim?" diye sordu Amiee.

"Bilmiyorum ama sanırım pek mümkün değil." Cassie, Megan'a Amiee'yi sorduğunda on altı yaşından küçük kimsenin projede çalışamayacağını öğrenmişti. Ancak Megan, Amiee'yi inşaat alanına götüremeyeceğiyle ilgili bir şey söylememişti. Sıkıcı olabilirdi ama en azından birlikte olurlardı ve kızına göz kulak olabilirdi. Tek yapabildiği Steve Brody'nin başka her şeyin yanı sıra buna da itiraz etmeyeceğini ummaktı.

"Peki sen çalışırken ben ne yapacağım?" diye sızlandı Amiee, yapacak bir şey olmadan etrafta dolanma konusunda hiç de heyecanlı olmadığı açıktı.

"Kendini oyalamak zorundasın."

"Neyle?"

"Yanına kitap aldın mı?"

Amiee mahzun bir şekilde baktı. "Dışarıda hava bu kadar güzelken arabada oturup kitap okumamı mı istiyorsun gerçekten?"

Cassie duygularını anlıyordu. "Her zaman böyle olmayacak Amiee, söz veriyorum. Bir yürüyüş yapıp doğanın veya bir sürü şeyin tadını çıkarabilirsin."

Amiee'nin omuzları öne düştü ve somurtmaya başladı.

"O kadar da kötü olmayacak." Cassie farklı olmasını isterdi. Bu konuda kendini kötü hissediyordu ama başka çaresi yoktu.

Amiee göğsünde kollarını kavuşturarak hoşnutsuz bir sesle öfledi.

Cassie işyerine ulaştığında arabasını Steve Brody'nin kamyonunun arkasına park etti. Kalbi tekledi, cuma akşamki sürtüşmeden sonra ondan kaçınmayı ummuştu. Cassie bir önceki gece inşaat alanından ayrılırken alan civarında çöp denebilecek tek bir iz bırakmadığından emindi. Adam mükemmel iş çıkardığını görmüşse bile bundan hiç söz etmemişti. Steve Brody'nin en ufak olumsuzluğu belirten ama övgüde cimri davranan biri olduğunu söylemeye gerek yoktu. Cassie onun ne kadar kusur bulmaya hazır ve kaba olduğunu sadece düşününce bile gerilmişti.

"Sorun nedir?" Amiee annesini kitap gibi okumuştu.

"Şu kamyonu gördün mü?" diyerek Steve'in kamyonunu işaret etti.

"Tam önümüzde park etmişken nasıl gözden kaçırabilirim ki?"

"Onun sahibi olan adamla anlaşamıyorum."

"Neden?"

Cassie kendisi de pek emin değildi ve aralarındaki gerginliği nasıl açıklayacağını bilemiyordu. "Tüm bildiğim çatışıyoruz gibi görünüyoruz. Bu öğleden sonra ne yaparsan yap, Steve Brody'nin yoluna çıkma. Tamam mı?"

Amiee başını salladı. Duke'le birlikte yaşarlarken sık sık benzer uyarılar duymuştu. Hatta Amiee daha üç yaşındayken babasından ruh hali kötü olduğu zamanlarda uzak durmayı öğrenmişti.

"Babam gibi biri mi?" diye sordu sesini alçaltıp fısıltıyla konuşarak.

"Hayır," dedi Cassie, şimdi sözcük seçiminden dolayı pişmandı. "Sadece huysuz bir adam."

"Nasıl yani?"

Cassie henüz kendisinin bile anlayamadığı bir konuda ne diyeceğini bilemedi. "Habitat'taki hanım onun karısının vefat ettiğini söyledi."

"Demek ki üzgün."

"Evet, bu da onu huysuzlaştırıyor," diye ekledi Cassie. "Gel de seni Shelly ve George'la tanıştırayım. Bu ev onların yuvası olacak. Hemen hemen bitirdik."

Amiee gözleri merakla irileşerek dört yatak odalı eve baktı. "Bütün ev onların olacak mı demek istiyorsun?"

Cassie tebessümünü bastırmaya çalıştı. "Evet, bütün ev."

Amiee binadan gözlerini ayıramıyordu. "Bizim evimiz de bu kadar büyük mü olacak?"

"Hemen hemen, sadece bir yatak odası daha az olacak."

Kızı ancak gözleri fal taşı gibi açılmış diye tarif edilebilecek bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Havalı."

"İyi anlamda, değil mi?" Cassie sadece bunun olumlu bir tepki olduğundan emin olmak istiyordu.

"Doğru."

Cassie arabadan indi ve Amiee de yanından ayrılmayarak peşinden gitti. Alanda daha bir metre yürümemişti ki Steve onu durdurdu. "Senin kızın mı?" dedi soruyu Cassie'ye yönelterek.

"Evet, bu Amiee. Amiee bu da Steve."

Adam, Amiee'den tarafa bir kez başını salladıktan sonra Cassie'ye sordu. "Kaç yaşında?"

"On iki."

"Burada kalamaz. On altı yaşın altındakilerin şantiyede bulunmasına izin yok."

"Ben... ayakaltında olmayacağım," diye temin etti Amiee.

Steve içini çekti. "Üzgünüm. Kurallar böyle. On altı yaşından küçük kimse burada bulunamaz."

Shelly arkada duruyordu ve yakın mesafede olduğu için elinde olmadan kulak misafiri oldu. "Benim de senin yaşlarında

bir kızım var Amiee. Seni bizim oraya götürebilirim ve beraber takılabilirsiniz. Bunu ister misin?"

Amiee, Steve'e göz attı ve başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi Cassie diğer kadına. Böylesi kızının evde tek başına kalmasından ya da birkaç saat boyunca arabada oturmasından daha uygun bir durumdu.

Cassie, Shelly'nin peşine takılarak ailenin şu anda yaşadığı yere gitti. Amiee'nin Shelly'nin kızıyla rahat olduğundan emin olunca iki kadın iş sahasına geri döndüler. "Steve bugün çöp toplamaktan fazlasını yapmama izin verecek mi diye merak ediyorum," diye mırıldandı Cassie.

"Yapması gerekiyor," dedi Shelly. "Dün ne kadar harika bir iş yaptığına bakınca, toplayacağın hiçbir şey olmayacaktır."

Shelly haklıydı. Geri döndüklerinde Steve onları her iki elinde birer kova boyayla karşıladı. "Bugün ikiniz de boya yapacaksınız."

"Çöp toplamakla uğraşmamı istemediğinden emin misin?" diye sordu Cassie büyük bir tatlılıkla.

Steve boya tenekesini vererek onu yanıtladı. Cassie tenekeyi elinden aldı ve bu kadar ağır olmasına şaşırdı.

"Cassie, sen oturma odasındaki pencereler ve kemerleri boyamakla görevlisin," dedikten sonra Shelly'ye baktı. "Sen yemek odasından başlayabilirsin."

Cassie, Steve odadan çıkıncaya kadar bekledikten sonra topuklarını birbirine vurarak bir Nazi selamı verdi.

Shelly kıkırdamaya başladı. "Siz ikinizin nesi var böyle?" dedi Shelly başını iki yana sallayarak.

Cassie omzunu silkti. "Nedense benden hoşlanmıyor." Steve'in kötü tarafına denk gelmek için ne dediğini veya ne yaptığını hayal edemiyordu ama şu anda o tarafıyla muhatap oluyordu. Büyütülecek bir şey yoktu. Steve tarafından sevilmemek onun için pek de önemli değildi. Birbirlerini sevmek zorunda değillerdi. Cassie adam ne söylerse söylesin gözünü korkutmasına izin vermemeye kararlıydı. Gözdağı vermenin ustasıyla yüzleşmiş ve hayatta kalmıştı. Duke'le kıyaslandığında Steve bir amatördü.

Shelly'de bir radyo vardı, oturma odasıyla yemek odası arasındaki zemine koyarak Top 40 istasyonunu açtı. İki kadın müzikle şarkı söyleyerek çalışmaya koyuldular. Az sonra ellerinde boya fırçalarıyla dans edip müziğin tadını çıkararak eğleniyorlardı.

"Hey, siz ikiniz," dedi George, içeri girmiş soğutucuya doğru yürüyordu. "Burada çok eğleniyorsunuz."

"Çünkü biz Uncle Kracker'la birlikte şarkı söylüyoruz, oysa sen Bay Patates Kafa'yla birliktesin," dedi Cassie.

Shelly gözlerini kocaman açarak parmağını boğazından geçirip Cassie'ye susmasını işaret etti. O sırada Steve'in de George'la birlikte içeri girdiğini ve Cassie'nin tam arkasında durduğunu fark etmişti.

Eh, Cassie adamın hak etmediği hiçbir şey söylememişti.

"İşte," dedi George gerginliği dağıtarak. Sanki hiçbir şey olmamış gibi Steve'e bir şişe su uzattı. Sonra Shelly'yle Cassie'ye baktı. "Sizin ikinizin suya ihtiyacı var mı?"

"Benim yok," dedi Shelly.

"Benim de yok."

İki erkek sularını içtiler. Cassie değerini kanıtlamaya kararlı şekilde, pencerelerin etrafında fırçasını tam Steve'in söylediği biçimde kullanarak boyamaya geri döndü. Radyoda başka bir şarkı başladı, Shelly şarkı söylemezken Cassie'nin ayakları yerinde durmaya karşı geliyordu. Başlangıçta sadece ayaklarını yere vurarak boyamaya devam etti. Ama çok geçmeden bacakları ve kalçası sallanmaya başladı, sanki hareketsiz kalması imkânsız gibiydi. Bir noktada tam bir daire şeklinde kendi ekseni etrafında dönüverdi ve Steve'i fark etti. Tam arkasında duruyordu, aralarında birkaç metreden fazla yoktu. Karanlık, onaylamayan bakışları karşısında Cassie birden duruverdi.

"Bir şey mi lazım?" diye sordu korkmayı reddederek.

"Doğru fırçayı kullanmıyorsun," dedi Steve, sesi duygudan yoksundu.

"Pardon, anlayamadım?"

"Fırça," diye tekrarladı Cassie'nin elindeki fırçayı işaret ederek. "Yanlış boyut. Küçük fırçayla aynı alanı örtmen iki misli

zaman alır. Diğerini, büyük olanı kullan ama önce iyice temiz olduğundan emin ol."

Gerçekten onu boyayla kaplı halde bırakmayı mı düşünüyordu? Cassie sırtını dikleştirdi. "Ben bu küçük fırçadan memnunum. Elime mükemmel uyuyor, ayrıca boyayı düzgün ve pürüzsüz yayıyor."

Steve ona dikkatle baktı ama Cassie gözlerini kırpıştırmayı reddetti. Aslında belli bir tercihi yoktu, sadece Steve'in üstünlük sağladığını düşünmesine izin vermeyi reddediyordu.

"Öyleyse ne istersen onu yap."

"Tamam," dedi Cassie, sesini elinden geldiğince tatlı ve uyumlu kılmaya çalışarak. Steve çıkıp George'la çatıya geri dönünceye kadar sırtını dik tutmaya devam etti.

Steve evden çıkar çıkmaz Shelly yanına geldi. "Senden gerçekten hoşlanmıyor," diye fısıldadı, Steve duyacak diye korkar gibiydi.

"Sana söylemiştim."

"Sanırım ona Bay Patates Kafa demen pek işe yaramadı."

Cassie buna katılmadı. "Tam da Amiee'nin dediği gibi pislik yapıyor." Kızının elektrik müteahhidinin ne mal olduğunu anlaması beş dakika sürmemişti.

"Steve her zaman böyle değildir. İçten içe senden hoşlandığını düşünüyorum."

Bu gerçekten o kadar uzaktı ki neredeyse gülünçtü. "Eğer öyleyse, bunu göstermek için garip bir yolu var."

"Ben ciddiyim. Ona iyi davranmaya çalış," diye tavsiye verdi Shelly, "gör bakalım neler oluyor."

"Bir şey unutuyorsun ki," dedi Cassie boya kovasına uzanırken, "Steve'in benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil."

"Uzun süre birlikte çalışacaksınız. Tüm bu geri ödeme saatleri sanıldığı kadar çabuk geçmiyor. Çok vakit ve çaba harcanıyor. Steve'le birlikte çalışacaksınız, en azından iyi geçinmeye çalışman gerekmez mi sence?"

Bu Shelly için bile uzun bir konuşmaydı. Aslında çekingen ve sessiz biriydi ama son birkaç gündür biraz açılmıştı. Cassie hiç olmazsa bir müttefiki olduğunu hissetti.

"Steve'in birine ısınması zaman alıyor," diye ekledi Shelly ve yemek odasına dönerek bıraktığı yerden boyamaya devam etti.

"Yani aslında sıcak bir yönü var mı demek istiyorsun?" diye alayla mırıldandı Cassie.

"Hem George hem de ben onunla ilk tanıştığımızda güvensizdik," dedi Shelly köşeden etrafı gözleyerek.

Cassie yeni bulduğu arkadaşının abarttığını düşündü. "Yani her ikinize karşı da böyle miydi?"

Shelly duraksadı.

Cassie de öyle düşünmüştü. "Pek sayılmaz," diyerek Shelly yerine cevap verdi ve boya işine geri döndü.

"Bize ısınması da zaman almıştı. Sanki bir kalenin falan içine saklanmış da güvenli olduğundan emin oluncaya dek çıkmıyor gibi. Şimdi George'la ikimiz onun gerçekten harika biri olduğunu düşünüyoruz. Ona bir şans ver Cassie."

Shelly'nin sözünü dinleyerek, "Tamam, bir kere daha deneyeceğim," dedi ama pek umudu yoktu.

Cassie bir barış hamlesi olarak fırçasını değiştirdi ve Steve'in haklı olduğunu fark etti. Büyük fırça boyayı küçük fırça kadar pürüzsüz yayıyordu ve iki misli alanı örtüyordu Gururla karışan inatçılığı fazlasıyla ekstra çalışmaya mal olmuştu.

George'la Shelly gitmeye hazır oluncaya dek bekledikten sonra Steve'in yanına gitti. "Hemen arkandan geleceğim," dedi Cassie, Shelly'ye. "Amiee'ye beş dakika içinde orada olacağımı söyle, olur mu? Ve boş birkaç dakikan varsa, senin saçlarını keseceğim."

Shelly'nin gözleri minnetle irileşti. "Yapar mısın?"

"Benim için bir zevk." Cassie, Amiee'ye gidecek bir yer sağladığı için ona karşı kendini borçlu hissediyordu. İki küçük kız da sıkı dost olacaklar gibi görünüyordu.

"Steve'le mi konuşacaksın?" diye sesini alçaltarak sordu Shelly.

"Deneyeceğim," dedi Cassie aynı alçak ses tonuyla.

Shelly cesaret veren bir şekilde gülümsedi. "İyi şanslar."

Cassie buna ihtiyaç duyacağından oldukça emindi.

George'la Shelly oradan ayrıldılar ve Steve kalan aletlerini toparlarken Cassie yanına gitti.

İsmini söyleyinceye kadar Cassie'yi fark etmemiş gibi davrandı. "Steve."

Steve arkasına dönüp ona baktı. Yüzü ifadesizdi, duygularını hiç belli etmiyordu.

"Bir dakikan var mı?"

Steve cevap vermedi ama bekliyordu.

"Senin dediğin gibi fırçaları değiştirdim ve haklıydın. Daha hızlı boyandı."

Adam bir tebessüm etse veya bunu itiraf etmek için Cassie'nin gösterdiği çabayı takdir ettiğini belli edecek bir şey yapsa çok daha kolay olurdu. Hiç yüz vermek istemiyor gibi görünüyordu.

"İkimiz iyi geçinirsek daha iyi bir çalışma ortamı olur diye düşünüyorum."

Steve onun neden bahsettiğini hiç bilmiyormuş gibi davranıyordu. "Seninle bir sorunum yok. Zamanında gel, işini yap, gayet iyi geçiniriz."

Cassie ne beklediğini bilmiyordu ama bu değildi. Eh, denemişti. Elinden geleni yapmıştı. "Sadece bilgine, benim de seninle sorunum yok."

"Güzel. Anlaştığımıza sevindim. Haftaya görüşürüz."

Cassie içtenlikle aralarındaki meselelerin çözüldüğünü umuyordu. Shelly'nin önerdiği gibi yapacaktı ama gelecek hafta ve takip eden haftalarda hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair içinde bir his vardı.

7

En iyi arkadaşıyla bir gün geçirmek Nichole Patterson'ın nadiren başına gelen bir güzellikti. Ayakaltında bir yaşında bir çocukla 7/24 iş başındaydı. Bu molaya ve üniversiteden en iyi arkadaşı Laurie'yle dışarıda bir öğle yemeğine ihtiyacı vardı. Kendisine ayırdığı bir gün yeni annelerin can sıkıntısı için mükemmel bir panzehirdi.

"Harika bir gün geçir," dedi Jake, işe gitmek üzere kapıdan çıkarken. Büyümekte olan Willamette Valley şarap imalathanesinde satış temsilcisi olarak uzun saatler çalışıyordu. Nichole oğullarıyla birlikte evde kalabildiği için çok şanslıydılar.

Nichole kapıda durarak kocasının arabayı geri geri garajdan çıkarmasını izledi. Jake garaj yolunun yarısında durdu, penceresini indirerek seslendi. "Saat kaçta evde olursun?"

"Çok geçe kalmam. En geç saat beşte. Uygun mu?" Kocasına böyle bir soru sormak biraz saçma geliyordu.

Kocasının tebessümü sıcaktı. "Tabii ki hayatım, ayrıca kendine internette gördüğün şu güzel kot pantolonu da al."

"Jake–"

"Bunu hak ediyorsun," dedi Jake, itirazını bölerek. "Emin ol ve benim adıma anneme teşekkür et."

"Owen'a göz kulak olduğu için ona bir şeyler alacağım."

"Gerek yok. Annem bebeğe bakmasını istediğin için memnun oluyor."

Nichole ile Jake nadiren de olsa dışarı çıktıklarında, Jake'in anne babasının tek torunlarına bakacak kadar yakın oturması bulunmaz bir nimetti. Bazı arkadaşlarının aksine, Nichole kayınvalidesi Leanne'le çok iyi anlaşıyordu. Kendi anne babası ölmüş olduğundan Jake'in ailesinin yakında olması özellikle önemliydi. Kendi annesiyle babasının Owen'ı hiç tanımayacak olmalarını düşünmek acı veriyordu.

Nichole, Laurie'yle Nordstrom'ta, saat onda tam alışveriş merkezi açılırken buluştu. Birbirlerini görme heyecanıyla kol kola girdiler. "Kendimi gene okulu asan yeniyetmeler gibi hissediyorum," dedi Laurie.

Nichole anlıyordu, o da aynı şekilde hissediyordu. Owen'ın doğumundan bu yana kendisine tam bir gün ayırmayalı en az bir yıl olmuştu.

Bir zamanlar Nichole okul alışverişini iki ablasıyla yapıyordu. Annesiyle babası yıllık okul alışverişi için yüz dolarlık bir bütçe ayırıyordu. O bir sürü ikinci el kıyafete sahip olduğundan, ablalarının kıyafet parası her zaman biraz daha fazlaydı.

Anneleri alışveriş yapmaya bayılmazdı. Aslında Nichole şehrin hemen kuzeyindeki alışveriş merkezine annesiyle birlikte sadece birkaç kez gittiğini hatırlıyordu. Anneleri, Karen araba kullanacak yaşa geldiğinde artık üç kızını okul alışverişine götürmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış gibiydi.

Ağustostan birkaç hafta önce Nichole ile Cassie moda dergilerini, mağaza broşürlerini gözden geçirir, neyi, nereden ve kaça alacaklarının listesini çıkarırlardı. Konu aksesuar olunca, Cassie bir harikaydı. Bir eşarpla inanılmaz şeyler yaratabiliyor, tüm kıyafetin görünümünü değiştirebiliyordu. Karen makyaj konusunda daha iyiydi. Hatırlayabildiğinden çok daha uzun zaman geçmiş olmasına rağmen Nichole o günleri, kız kardeşleriyle geçirdiği o özel zamanları özlüyordu.

Okul alışverişi her zaman en iyi kısmıydı. Tabii ki aldıklarının dayanıklı olması gerekiyordu. Karen ve Cassie, Nichole'un

kendi küçülen giysilerini aldığı için şanslı olduğunu ileri sürüyorlardı. Nichole'un bu konudaki fikriyse tamamen farklıydı. Ablalarının eski kıyafetlerini giymekten ve yeni kıyafetler almak için daha az parası olmasından nefret ediyordu. Nichole'un kıyafet bütçesi daima onlarınkinden az oluyordu ki ona göre bu tamamen haksızlıktı.

Cassie iki ablasından en sabırlısıydı, çoğu kez giyinme odasındayken denemek için Nichole'a kıyafetleri o getiriyordu. Anneleri gibi, Karen da alışverişe bayılmazdı. Makyaj malzemesi tezgâhlarında oyalanmayı tercih ediyordu. Ne kadar ilginçti, okul alışverişi turlarını düşünmeyeli yıllar olmuştu. Gerçi Cassie gittikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

"İkimiz için bir sürpriz planladım," dedi Laurie, düşüncelerini bölüp Nichole'u dükkândan çıkararak.

Nichole omzunun üzerinden özlemle baktı. Gündemlerinde alışveriş ilk sıradaydı. Yeni bir kot için can atıyordu. Owen'ı doğurduğundan beri daracık kotları üstüne aynı şekilde olmuyordu.

Her ne kadar bu fikirden nefret etse de daha büyük beden alması gerekebilirdi. Ağırlığındaki fark sadece birkaç kiloydu ama bu kilolar kalçasında toplanmışa benziyordu.

"Alışveriş için bol bol zamanımız olacak," diye üsteledi Laurie, Nichole'u alışveriş merkezinden içeri sürüklüyordu.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sordu Nichole, maceranın tadına vararak.

"Göreceksin."

Sürpriz, kaş şekillendirme konusunda uzmanlaşmış bir dükkândı. Nichole ve Laurie sanki yeniden üniversite öğrencileriymiş gibi kıkırdadılar. İşleri bittiğinde birkaç tüyün yarattığı farka inanamadılar.

Bugünün her dakikası olabildiğince mükemmeldi. Nichole'un ruh sağlığı için bu kaçışa fena halde ihtiyacı vardı; annelik sorumlulukları beklediğinin çok ötesindeydi. Vücudunun her hücresiyle oğlunu seviyordu ama kendisine ayıracak tek bir ânının olmaması çok yorucuydu. Bu birkaç saatlik kaçamak tam olarak

ihtiyaç duyduğu şeydi. Bir yılı aşkın süredir ilk kez kendini özgür ve hafif hissediyordu.

Kaşlarına şekil verilmesinden sonra, Nichole ile Laurie mükemmel bir kot pantolon aramaya koyuldular. İrileşmek can sıkıcı olsa da denediği taş işlemeli kot bir beden ince gösteriyordu. Veya Laurie böyle olduğunda ısrar ediyordu.

"Tek bir kot pantolona iki yüz elli dolar harcamak konusunda kendimi suçlu hissediyorum," diye itiraf etti Nichole, kredi kartı elinde verdiği kararı sorguluyordu.

"Ama Jake sana almanı söylemedi mi?"

"Evet." Yine de Nichole tereddüt ediyordu.

"Al öyleyse," diye sıkıştırdı Laurie. "Kocam kendime bir şey almamı söyleyecek olsa ikinci kez düşünmezdim. Ayrıca, bunu hak ediyorsun ve o pantolonla harika görünüyorsun."

Nichole'a tüm gereken de bu teşvikti. Kredi kartını yerine koydu ve kotuna uygun, yüzde kırk indirimli bir tişörtü eline aldı.

"Şimdi tek ihtiyacın bir çift ayakkabı," dedi Laurie.

"Yapamam," dedi gülerek Nichole. Kot için bu kadar yüksek bir meblağ ödemekten dolayı yeterince suçluluk hissediyordu.

"Jake olsa ısrar ederdi," diye temin etti Laurie.

Arkadaşı haklıydı. Jake her zaman fazlasıyla iyi davranıyordu, Nichole'un her hevesini hoş görüyordu. Hatta en sonunda kocasına hediye almaktan vazgeçmesini söylemek zorunda kalmıştı. Neredeyse eve küçük bir sürprizle gelmediği hafta geçmiyordu. Jake bunun sadece ona hayranlığını kanıtlama yolu olduğunu söylüyordu. Nichole ona bir erkek doğurduğundan beri böyleydi.

Hem Nichole hem de Laurie soslu yengeç salatası yediler. "En son ne zaman pedikür yaptırdın?" diye sordu Nichole arkadaşına.

Laurie çatalını kenara koydu. "Öğrenmek istemezsin. Yemin ederim bir yıldan fazla oldu. Lucy iki yaşında ve her şeyin içinde. Bazı kişiler gibi harika bir kayınvalidem yok benim, bakıcı

için para ödemem gerekiyor ve bugünlerde ne kadar aldıklarına inanamazsın."

"Öyleyse bugün yaptıracağız. Alışveriş merkezinde randevusuz müşteri kabul edilir yazan bir salonun önünden geçmiştik." Nichole'un gizli bir nedeni vardı. Ayakkabı almak için zaman bulacaksa, bir satış elemanının ayaklarını bu haliyle görmesini kabul edemezdi.

İkisini aynı anda alacak iki boşta manikürcü bulacak kadar şanslıydılar. Öğle yemeğini bitirmelerinin üzerinden otuz dakika geçmemişti ki Nichole ile Laurie ayakları köpüklü sıcak suyun içinde yan yana oturuyorlardı. Koltuğun arkasında, Nichole'un sırtının alt tarafındaki gerginliği hafifleten titreşimli bir masaj başlığı vardı. Bu cennet değilse bile çok yakındı. Gözlerini kapadı ve ânın tadını çıkardı.

Tam uyuyakalacağından emin olmuştu ki telefonu çaldı. Nichole Owen'ın başına bir şey geldiğinden korkarak yerinden sıçrayıp çantasını kaptı.

Yanıtlamadan önce kimin aradığına bakma zahmetine bile girmemişti. "Alo?"

"Nichole, ben Karen." Ablasıydı arayan.

"Bir sorun mu var?" dedi Nichole, şimdi endişeyle dimdik oturuyordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Nasılsın?"

Ablası sadece merhaba demek için aramazdı, bunu söyleyebilirdi. "Karen, ne oldu?"

Laurie ona bakınca Nichole omzunu silkti.

"Cassie'den haber aldım."

İki kardeş oldukça tuhaf geçen o görüşmeden zaten bahsetmişlerdi. "Evet, birkaç gün önceydi, değil mi?"

"Öyle."

"Ve?"

"İki mesele var. Emin olmak istedim, yaptıklarımız konusunda hâlâ için rahat mı?"

Ne saçma bir soruydu. Artık fikirlerini değiştirmek için çok geçti. "Tabii ki rahatım."

"Annem istemişti–"

"İkimiz de annemin ne istediğini biliyoruz ve ikimiz de annemin aklının başında olmadığını hissediyorduk. Sen de benim kadar biliyorsun ki son günlerde kendinde değildi. Çoğu zaman aklı hiç yerinde değildi."

"Doğru..."

Nichole, Karen'ın tüm bunları şimdi neden gündeme getirdiğini anlamıyordu. "Karen," dedi sesini alçaltarak, "yeni baştan düşünmemiz için artık çok geç. Avukat ev satışından gelen parayı çoktan bölüştürdü." Duraksadı ve içini bir korku hissi kapladı. "Cassie vasiyetname konusunda sorular mı soruyor?" Bunun ona bir faydası olmazdı ve hem Karen hem de Nichole bunu biliyorlardı. Cassie Duke'le evlendikten sonra babaları Cassie'yi vasiyetinden çıkarmıştı. Kıymetli, sevgili kızını cezalandırmaktan ziyade korumak istemişti. Sonuçta Cassie'ye miras kalan değerli her şeye aşağılık kocası tarafından çabucak el konacağı gayet açıktı. Ve babası haklıydı.

Daha sonra, ölümünden sadece birkaç gün önce anneleri iki kızından Cassie'ye yardım etmelerini istemişti.

"Yani sen düşünüyor musun ki..." Karen durdu, sanki sözcükleri dile getirmekten korkuyor gibiydi.

"Annemin her şeyi Cassie'yle paylaşmamızı istediğini mi?" dedi Nichole, kardeşinin düşüncesini tamamlayarak. "Öyle düşünmüyorum. Bence Cassie'ye ulaşıp annemle babamın eşyalarını teklif etmek onun umduğunun çok ötesinde bir şey. Daha önce dediğin gibi, Cassie annemle babama cehennem azabı yaşattı."

"Öyle yaptı," diye kabul etti Karen. Cassie'nin ortadan kaybolması bütün aile için bir kâbus olmuştu. Babalarının tamamen sinirleri bozulmuştu, uyuyamıyordu. Kilo kaybetmiş, kendini yiyip bitirmişti. Anneleri de Cassie'nin gidişini aynı derecede zor kabullenmişti. Günler boyu mutfak masasında durmadan sigara içerek oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Polisin yardımı dokunmamıştı. On sekiz yaşındaki Cassie yetişkin olarak kabul ediliyordu ve Duke'le evlenme kararı için hukukun yapacağı bir şey yoktu.

Nichole katı davranmak istemiyordu ama Cassie o kadar uzun zamandır aileden uzaktı ki neye benzediğini hatırlamak bile zordu. Ortanca kız kardeşleri iletişim kurmamış ya da babaları öldüğünde gerçek bir alaka göstermemişti. Doğru, annelerinin hastalandığını söylediklerinde temasa geçmişti ama o zamanda artık her şey için çok geçti.

Nichole sırtını dikleştirdi. "Biz kararımızı verdik Karen ve ben doğru karar olduğuna inanıyorum. Cassie'nin eşyaları alacağı için mutlu olduğunu söylemiştin ve öyle de olmalı." Bu kulağa gaddarca geliyordu ama elinde değildi. "Bırakalım böyle kalsın."

Tam o sırada Nichole konuşmasının neredeyse salondaki herkesin dikkatini çektiğini fark etti. Olay çıkarmış olmasının endişesiyle utanarak başını öne eğdi.

"Haklı olduğunu biliyorum," dedi Karen gergin bir aradan sonra. "Sadece herhangi bir pişmanlık ya da şüphen olmadığından emin olmak istedim."

"Hiç yok," diye temin etti Nichole ve yoktu. Cassie için üzülüyordu ama işler hiçbir zaman çocukluklarındaki gibi olmayacaktı. O zamanlar artık çok uzak bir geçmişti. Cassie onca yıl sonra ortaya çıkıp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Artık ayrı yaşamları olan farklı kişilerdi.

"Duke'ü ailesine tercih etmişti," dedi Karen, sanki bunu tekrar duymaya ihtiyacı varmış gibi.

"Evet. Babam öldükten sonra gelmedi ya da annem o kadar hastayken yardım etmedi. İşleri toparlamak ve evi satmak için de gelmedi. Günde on altı saat çalışan sen ve ben olduk."

"Doğru. Sanırım yaptığımızın insafsızlık olmadığı konusunda içimi rahatlatmak istedim."

"Sen ve insafsızlık, öyle mi?" Nichole güldü. "Sen tanıdığım en anlayışlı, en adil insansın."

"Olmaya çalışıyorum."

"Öylesin," dedi Nichole ama Karen'ın tereddüdü varsa belki o zaman kendisi de bu kararı tekrar düşünebilirdi. Ve yapacaktı

da ama şimdi değil, en iyi arkadaşıyla tasasız bir gün geçirmeyi beklerken yapmayacaktı.

"Cassie'ye bir e-posta yolluyorum," dedi Karen.

"Ya?"

"Evet. Ona annemle babamın eşyaları için iki ay depo kirası ödeyeceğimi, tüm yapabileceğimin bu olduğunu söylemiştim. Gelip almak için altmış günü var, daha fazlası değil."

"Cassie'yle böyle sınırlar koymak iyi oluyor."

"Ben de öyle düşünüyorum. Cassie'nin farkında olduğunu sanmıyorum... yani, aslında ona söylemedim. O iki aydan biri çoktan geçti. Aslında sekiz haftanın beşi geçti."

"Öyleyse ona haber ver. Eşyaları gerçekten istiyorsa, Spokane'e gelmenin bir yolunu bulacaktır."

"Eşyaları almak için üç haftadan kısa süresi olduğunu bildirmem doğru olur."

"Veya depo ücretini kendisi ödesin."

"Ona e-posta göndereyim mi?" diye sordu Karen.

"Neden tereddüt ettiğini bilmiyorum." Nichole kardeşinin zaten fazlasıyla cömert davrandığını düşünüyordu. Piyano dışında gerçek değeri olan pek bir şey kalmamıştı.

O sırada pedikürü bitmişti ama konuşmaya o kadar kendini kaptırmıştı ki neredeyse fark etmeyecekti. Veda ederek cep telefonunu çantasına geri koydu.

Laurie ona baktı. "İşte bu şaşırtıcıydı. Başka bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Aslında yok. Ben on dört yaşındayken Cassie evden kaçtı ve bunca yıldır ortadan kaybolmuş gibiydi. Şimdi boşandı ve hiçbir şey olmamış gibi aileye geri dönmek istiyor. Bu tuhaf, biliyorsun. Bizimle bir kez temas kurmuştu, o da çok gergin ve tedirgin geçmişti. Birbirimize söyleyecek hiçbir şey yoktu. O zamandan beri haber almamıştım."

"Onunla bağlantı kurdun mu?"

"Denedim. Ona Noel kartı yolladım ama geri döndü. Görünüşe göre ablam çok fazla yer değiştiriyor."

Nichole gevşemeye çok çalışmasına rağmen gergin ve sinirliydi. "Meyveli bir şey içebilirim. Ya sen?"

"İçelim mi?" dedi Laurie suçlu suçlu.

"İçmeliyiz. Eve gidene kadar etkisi hafifler."

Laurie kabul etti. Alışveriş merkezine bitişik otele girdiler ve soğuk birer mojito'nun hünerini göstermesine izin verdiler. İçkilerini bitirince Nordstrom'a geri döndüler.

Mağazada gezinirken, Nichole sergilenen çantaları geçtikten sonra birden kalakaldı. Laurie'yi kolundan tutup durdurdu.

"Laurie benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Arkadaşı Nichole'un baktığı tarafa baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Ne?"

"Şu Michael Kors çanta," diye fısıldadı Nichole, kilisede konuşuyor gibiydi.

"Nichole, bunlar yüzlerce ve yüzlerce dolar."

"Biliyorum. Biliyorum. Alkol konuşuyor. Bunu almayı düşünmek bile çılgınlık."

"Öyleyse şunlara bakmaktan vazgeç." Laurie kolunu Nichole'un koluna geçirerek, "Kafanı bu tarafa çevir ve görmemiş gibi davran," dedi.

"*Bakmamayı* beceremiyorum," dedi Nichole kesik kesik. "O çantaya sahip olmayı o kadar isterdim ki. Gidip fiyatına bak ve gel bana söyle."

"Emin misin?" dedi Laurie kuşkulu bir sesle.

"Sanırım." Nichole'un başı dönüyordu, midesi allak bullaktı.

"Jake'i ara," diye tavsiye verdi Laurie.

"Sence aramalı mıyım?"

"Evet. Sana aklını kaçırdığını söyleyecek ve yıldönümünüz için sana hediye olarak kendisi alacaktır."

"İyi fikir." Nichole çantasından telefonunu çıkardı.

Laurie vitrindeki çantaya doğru yürüdü. Yardım etmek için hemen bir satış görevlisi belirdi. Laurie fiyatı sordu, başını salladı ve tekrar Nichole'a dönerek yedi parmağını yukarı kaldırdı.

"Yedi yüz dolar," dedi Nichole hattın öbür ucundaki Jake'e.

"Bir çanta için yedi yüz dolar mı?" dedi Jake, şoke olmuş gibi konuşuyordu.

Nichole fiyatın harcamayı düşünemeyeceği kadar fazla olduğunu biliyordu. "Çok pahalı, değil mi?"

"Oh hayatım, bu çok fazla para."

"Biliyorum. Haklısın. Saçmalıyorum."

Jake duraksadı ve sonra, "Tamam bebeğim, al çantayı," dedi. "Sen dünyanın en harika kadınısın ve güzel şeyleri hak ediyorsun. Ödemenin bir yolunu buluruz."

"Ciddi olamazsın." Nichole neredeyse konuşamıyordu.

"Al hayatım. Kendine al şu çantayı."

Nichole'ın ihtiyaç duyduğu teşvik buydu.

8

Cumartesi gecesi Cassie komodinin üzerindeki lambayı erken kapattı. Çok yorgundu. Tüm hafta salonda çalışmış, sonra inşaat alanına giderek saatlerini doldurmuştu. Akşam havanın sekize kadar aydınlık kalması faydalı oluyordu. Cassie çoğu zaman Steve'in yoluna çıkmamayı başarıyordu. Steve de elindeki işle fazlasıyla meşgul görünüyordu ki bu gayet iyiydi. Ya bu nedenden dolayı ya da sadece Cassie'yi görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Yoğun bir haftadan sonra pazar günü de dinlenemeyecekti ama Cassie şikâyetçi değildi. Sounders futbol maçında yemek dağıtım firmasında iş bulduğu için heyecanlıydı.

"Anne?"

"Evet canım, ne var?" Amiee konuşkan bir ruh halindeyse erken uyuma ihtimali yok demekti. Cassie'nin küçük yatak odasına açılan kapı kızının gölgesiyle kaplandı.

Amiee içini çekti. "Benim yaşımda olduğun zamanlar nasıldı?"

Cassie dirseğine dayanarak gerektiği kadar doğruldu. Ablasından mektup aldığı günden beri Amiee henüz tanımadığı iki teyzesi hakkında onu soru yağmuruna tutuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Cassie. "Sana o zaman cep telefonlarımız olmadığını söyleyebilirim."

"Bunu biliyorum. Bilmek istediğim, kız kardeşinin olması nasıl bir şey? Mesela, kıyafet paylaşıyor muydunuz?"

Anılar bir doğum günü hediyesini saran kurdele gibi Cassie'yi sarmaladı. "Her zaman," diye fısıldadı Cassie karanlıkta.

"Hiç aynı çocuklarla çıkmak gibi şeyler yaptınız mı?"

"Asla. Babam onaylamazdı. Karen'la ben yaş olarak daha yakındık. O benden iki yaş büyük."

"Babanız sizi balık tutmaya götürüyordu, değil mi?"

Cassie kızının bunu nasıl öğrendiğini merak etti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Amiee sessizleşti. "Bir seferinde sen beni balığa götürmek istemiştin ve babam izin vermemişti. Sen babanın sizi balığa götürdüğünü anlatmaya çalışınca da babam sana kızmıştı, unuttun mu? Onu küçümsediğini söylemişti ve... sana vurmuştu."

Cassie boğazı sıkışarak yutkundu. "Evet, hatırlıyorum," diye fısıldadı. Konuyu değiştirme çabasıyla sesini sakin tutarak konuştu. "Çocukken babam ailemizi sık sık balığa götürürdü. Balık tutardık, tuttuklarımızı temizler ve akşam yemeği için kamp ateşinde pişirirdik. Bunlar en güzel çocukluk anılarımdandır."

Amiee odaya girdi, Cassie örtülerini kenara atarak kızını yatakta yanına gelmeye davet etti. Az sonra Amiee'nin soğuk ayakları kendi daha sıcak ayaklarına sokulmuştu.

"Senin benim yaşımda olduğun zamanlardan hikâyeler anlat bana."

"Bir düşüneyim," diye fısıldadı Cassie, kolunu kızının zayıf omuzlarına doladı. Cassie sevgi dolu bir evde büyümüştü. Annesi, Nichole okula gidecek kadar büyüyünceye dek ev hanımı olmuş ama daha sonra okul kafeteryasında çalışmıştı. Bu şekilde yazları kızlarıyla birlikte evde oluyordu. Annesi her şeyi eğlence haline getiren babalarından daha az sosyaldi. Cassie babasıyla son konuşmasının bir tartışma olmasından hâlâ nefret ediyordu. Babası en başından itibaren Duke'ten hoşlanmamış, bir baba olarak ikisini ayırmak için gücünün yettiğince elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki babasının çabası tam tersi etki yapmıştı.

Cassie âşık olduğuna ikna olmuştu ve Duke onu gizlice buluşmaları için sinsice cesaretlendirdiğinde istediğini yapmıştı.

"Bana kampları anlat," diye üsteledi Amiee, biraz daha sokularak.

Çocukluğundaki mutlu zamanlardan bahsetmek acı dolu anıları hatırlamaktan kesinlikle daha iyiydi. Cassie yastıkta başını kızına yaklaştırarak, "Ben on yaşındayken babam büyük bir çadır satın aldı," dedi. Amiee'yi sakinleştirip uyutacağını umarak sesini alçalttı. "Ben çadırı kurmak için babama yardım ederken annem, Karen ve Nichole arabamızdan eşyaları boşaltırdı. Annemin portatif bir masası, ocağı ve üç gün yetecek yiyeceği olurdu." Babasının yardım istemesi bir ayrıcalıktı ve rekor sürede çadırı kurarlardı.

"Ulusal Park'ta mı yoksa kamp alanında mı oluyordunuz?" diye sordu Amiee.

"İkisi de değil. Babam Spokane'in kuzeyindeki Colville civarında arazisi olan birilerini tanıyordu. Araziden balık bulunan bir dere geçiyordu ve babam orada kamp kurmak için izin almıştı. Bu bir maceraydı... etrafta hiç kimse olmuyordu. Tüm arazi bize kalıyordu..." Ya da biz öyle sanıyorduk, diye anımsadı Cassie, şimdi bu anıya gülümsüyordu.

"Balığa gitmek seni heyecanlandırıyor muydu?"

"Hepimizi heyecanlandırıyordu. Karen oltaya solucan takacaksa balık tutmayı reddettiğini söyleyip duruyordu, Nichole da derenin kenarında durup bağırıyordu. 'İşte balık, balık.' Balıkları karaya çekebileceğini, böylece çıplak elle balık yakalayabileceğini sanıyor gibiydi. Sonra babam isim koyması için bir tane yakaladı."

Amiee kıkırdadı. "Kardeşin o zaman kaç yaşındaydı?"

Cassie'nin bunu düşünmesi gerekti. "İkimizin arasında dört yıl var, demek ki o zamanlar beş veya altı yaşında olmalı."

"Eğleniyor muydunuz?"

"Karen histerik çığlıklar atarak bizi kendimize getirene kadar eğlenmiştik."

Cassie kızının yanında gevşediğini hissetti. Amiee'nin bu hikâyeleri dinlemekten keyif aldığı kadar o da anlatmaktan keyif alıyordu.

"Ne olmuştu?" diye sordu Amiee. "Karen neden çığlık atıyordu? Onu ayı falan mı kovalamıştı?" Amiee için vahşi hayvanlar hep endişe kaynağıydı.

"Ayı değil, başka bir şeydi."

"Söyle anne, beni merakta bırakma."

"Tamam, tamam, arazinin sahibinin babamın bir arkadaşı olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Adam araziyi sığır yetiştiren yerel bir çiftçiye kiraladığını babama söylememiş. Ve belki bilmiyorsundur, sığırlar meraklı hayvanlardır. Arazinin orta yerindeki garip yapının ne olduğunu öğrenmek istemişler, bu yüzden incelemeye gelmişler." Cassie yüksek sesle kahkaha atmamak için çabaladı. "Etrafımızı sığırlar çevirdi. Çadırı ittiler ve masayla ocağı devirdiler, sonra çadır çökünce her şey allak bullak oldu zaten."

"Ah, olamaz."

"Hayal edebiliyor musun?" dedi Cassie. "Annem, Karen ve Nichole telaşlanmıştı, babamla ben ise çadırı tekrar kurmaya çalışıyorduk." O sırada olan biten korkunç gelmişti ama anlatırken Cassie kıkırtılarını bastırmaya çalışıyordu.

"Anne, anne, dur... daha sorularım var."

Cassie gülmekten yaşaran gözlerini sildi. "Üzgünüm. Bunun üzerinden yıllar geçti. Olayı neredeyse unutmuştum."

"Hiç balığa gittin mi? Peki bir şey tuttuğun oldu mu?"

"Oldu," diye gururla övündü. "Bir alabalık tuttum ve babamın yakaladıklarından daha büyüktü."

"Karen veya Nichole da balık tuttu mu?"

"Hayır. Nichole elleriyle yakalama fikrinden asla vazgeçmedi. Babam Karen'a oltasına yem takması gerektiğini söyleyince reddetmişti." Üç kız kardeş eve dönerken yol boyunca atışmışlardı. Cassie geriye dönüp baktığında Karen'ın kendisini kıskanmış olduğunu fark etti. Sırf Cassie balık tutup o tutamadığı

için acımasızca iğnelemişti. Bu Karen'ın kendi hatasıydı ama o öyle görmüyordu.

Karen'a göre, Cassie balığı babasının favorisi olduğu için yakalamıştı ki bunun hiçbir mantıklı tarafı yoktu. Aralarındaki anlaşmazlığın sebebi kıskançlıktı – sırf Cassie favori olduğu için.

On yaşındayken Karen'ın durumu yanlış anladığını ve ablasının saçmaladığını düşünmüştü. Geçmişi düşününce, ablasının haklı olduğunu fark ediyordu. Babası Cassie'yi el üstünde tutuyordu. O yaz mevsiminde bir yolunu bulup Cassie'ye piyano almıştı mesela. Ayrıca babaları çalışırken yanında olmasına tek izin verilen yine Cassie'ydi.

Cassie notları iyi ve korkusuz olan, babasının *metanet* dediği özelliğe sahip tek kızıydı. Babasının hiç sahip olmadığı oğlu gibiydi. Hem Cassie'ye hem Karen'a patlayan araba lastiğinin nasıl değiştirileceğini öğretmişti ama araba motorunu kontrol etmeyi ve yağını değiştirmeyi sadece Cassie'ye göstermişti. Cassie on altısına geldiğinde annesinin kameosunu ona söz vermiş ve düğününde takabileceğini söylemişti. Bunun yerine Cassie tam üniversiteye gitmesi planlanan tarihten birkaç hafta önce kaçarak Duke'le evlenmişti.

Kameo.

Arazideki kamp hikâyesi gibi, Cassie yıllardır minyatürü de hiç düşünmemişti. Bu anı beraberinde acıyı da getirmişti; ailesinden uzaklaştığı zaman kaybettiği her şeyi sembolize ediyordu. Kameo büyükannesinin sahip olduğu en kıymetli mücevherdi ve annesi kendi düğününde takmıştı. Evi terk ettikten sonra onun hangi kardeşine gittiğini merak etti.

Kızının hafif, düzgün solukları Cassie'ye onun uykuya daldığını söylüyordu. Yavaşça on iki yaşındaki kızının alnından saçları çekerek kızının pürüzsüz yanağına dudaklarını değdirdi.

Cassie başını yumuşacık yastığa koydu, çocukluğunun anıları eski bir sessiz film gibi aklından geçerken gözlerini kapadı.

İki kız kardeşiyle iyi ve kötü zamanları olmuştu. Üçü büyürken kötü kavgalar etmişlerdi ama anlaşmazlıkları hiçbir zaman uzun sürmezdi. Bir zamanlar birbirlerine ne kadar da yakınlar-

dı. Şimdi bile kız kardeşleriyle konuşmadan onca yıl geçtiğine inanmakta zorlanıyordu. O yıllar başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu.

Cassie'nin pazar sabahı saat dokuzda CenturyLink Field'da olması gerekiyordu. Rosie'nin kuzeni Russell ona gerekli evrakları doldurtmuş, önlüğüyle birlikte tam takım bir üniforma vermiş ve altı locayla ilgilenmesini istemişti. İşi oldukça basitti: Her loca sahibinin oyundan önceki çarşamba günü e-postayla bildirdiği yemek siparişini teslim etmesi gerekiyordu. Bu altın bir fırsattı ve her şeyi doğru yapmak için hevesliydi. Haftanın yedi günü çalışması anlamına gelse bile, bu işe ihtiyacı vardı. Tehlikede olan çok şey vardı.

Daha önce bir Sounders maçı şöyle dursun, CenturyLink Field'a bile bir kerecik olsun gitmeyen Cassie stadyumun büyüklüğü karşısında afalladı. Hafiften sis iniyordu ama hafif yağmur taraftarların coşkusunu engellemiyordu. Stadyumu bir heyecan havası kaplarken kalabalık tribünlerde toplanıyordu. İster istemez Cassie de bunu hissediyordu.

Localar lükstü ve ilk tur siparişleri teslim ederken büyük kısmı boştu. Bütün buzdolaplarını içeceklerle, çoğunlukla bira ve gazozla doldurdu. Russell'ın kendisini yakından takip ettiğini fark ediyor, bu da daha sıkı çalışmasına yol açıyordu. Her locadaki düzenin doğru olması için iki kez kontrol etti.

Sahne arkasında hayli telaşlı bir faaliyet vardı.

Cassie'nin sonraki işi Sounders maçı resmen başlamadan yarım saat kadar önce sıcak yemekleri teslim etmekti. 36 no'lu locaya girinceye kadar her şey yolunda gitmişti.

"Merhaba. Servisten sen mi sorumlusun?" Çarpıcı güzel sarışın bir kadın Cassie'ye yaklaştı. Üstünde daracık bir kotla parlak yeşil ve mavi Sounders forması vardı.

"Evet," dedi Cassie. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Locada Olympia marka bira yok. Ben sadece Olympia içerim."

Cassie listede böyle bir bira markası gördüğünü hatırlamıyordu. "Çok üzgünüm, lütfen izin verin kontrol edeyim. En kısa zamanda geri dönerim."

"Bunun kulağa batıl inanç gibi geldiğini biliyorum ama Sounders maçı seyrederken ne zaman Olympia içsem kazanıyorlar." Kadının inanılmaz uzun siyah kirpikleri ve kocaman, koyu kahverengi gözleri vardı.

"Hemen öğrenip çabucak döneceğim." Cassie, Russell'ı bulmayı umarak locadan fırladı. Yerini saptamak on dakika sürdü ve bulduğunda Russell sabırsızlıkla ona baktı. "Sıcak yemekleri neden dağıtmıyorsun?" diye sordu.

"Otuz altı numaralı locada bir kadın Olympia birası istiyor."

"Ne?"

"Evet, eğer Olympia içmezse Sounders'ın maçı kaybedebileceğini söylüyor."

Russell kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Bu markayı servis etmiyoruz. İçecek listesi çok geniş ve belirlidir. Öyle bir şansı olmadığını söyle ona."

Cassie kötü haberle dönme fikrinden nefret ediyordu. "Ona götürebileceğim benzer bir marka var mı?"

"Sanırım," dedi Russell biraz isteksiz, "ama ilave içecek loca sahibine ekstra ücret demektir ve önceden onaylanması gerekir."

"Anlıyorum," dedi Cassie, sarışın kadına öğrendiklerini bildirmek için telaşla geri gitti.

Döndüğünde loca dolmuştu, etrafta insanlar dolanıyordu. Odaya girer girmez sarışın belirdi. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu sabırsızlıkla. "Maç başlamak üzere."

"Çok üzgünüm," dedi Cassie, mümkün olduğunca nazik olmak için elinden geleni yapıyordu. Duke'le evliliğinden sonra, mahcup ve ağırbaşlı görünmek için yeterince pratik yapma şansı olmuştu. Ellerini önünde kavuşturarak bakışlarını yere indirdi. "Görünüşe göre yemek dağıtım firması Olympia marka bira getirmiyormuş. Özür dilerim."

"Anladığını sanıyordum." Diğer kadın sesini yükseltti ve sanki çıldırmış gibi ellerini iki yana savurdu.

"Benzer bir marka getiriyoruz ama loca sahibi tarafından sipariş edilmesi gerekiyor." Sözlerini kısa bir sessizlik takip etti.

"Adın ne senin?" diye sordu kadın.

"Cassie."

"Cassie ne?"

"Cassie Carter."

"Bir sorun mu var?" diye sordu bir adam. Kadının yanında durdu ama Cassie'nin tüm gördüğü adamın ayaklarıydı.

Buna rağmen bile biliyordu. Bakışları yerde kalmasına rağmen, adamın sesini hemen tanımıştı.

Steve Brody.

Cassie büzülüp tortop olmak ve ortadan kaybolmak istiyordu. Onunla karşılaşmak ne kadar aşağılayıcıydı. Yapmak istediği en son şey olmasına rağmen başını kaldırdı ve göz göze geldi. Omuzlarını dikleştirdi, olduğu yerde sessizce duruyordu.

"Bu... bu garson bana Olympia birası getirmeyi reddediyor."

Cassie kendini savunmak için can atıyordu ama sessizliğini korudu. Bu kadını hiçbir şekilde *reddetmemişti.* Aslında, istediğini getirmek için insanca mümkün olan her şeyi yapmıştı.

"Bu doğru mu Cassie?" diye sordu Steve.

Sarışın kadın dönüp Steve'e baktı. "Onu tanıyor musun?"

Steve rahatsız bir an bekledikten sonra yanıtladı. "Tanışıyoruz."

"Gerçekten mi?" Sarışın kadın Cassie'ye şöyle bir bakarak usulca homurdandı.

"Hadi Britt, maç başlamak üzere."

"Ama Olimpia biram olmazsa Sounders kaybedebilir."

"Sounders'ın elinden geleni yapması gerekecek," dedi Steve, Britt'i Cassie'den başka tarafa yönlendirerek.

Cassie omuzlarını serbest bıraktı ve locadan çıkarken titrediğini fark ederek şaşırdı. Bunda mantıksız bir kadınla uğraşmaktan fazlası vardı. Steve Brody'yle karşılaşmak yeterince kötüydü ama kendisini tanıdığını bu kadar isteksizce itiraf etmesi çok aşağılayıcıydı.

Cassie görevlendirildiği localara sıcak yemek dağıtımını bitirdi, gün sonunda kendini elli kilometre yürümüş gibi hissediyordu.

Üzgün ve sinirliydi, eve gitmek için can atıyordu. Yol üzerinde Amiee'yi almak için Rosie'ye uğradı.

Oraya ulaştığında saat yediyi geçiyordu. "Nasıl geçti?" diye sordu Rosie heyecanla.

Cassie gergin gergin yutkundu. "Korkarım pek iyi değil."

Rosie'nin yüzünde şok ifadesi belirdi. "Ne oldu? Russell'a senin harika bir eleman olduğunu ve şahsen kefil olduğumu söylemiştim."

"Biliyorum ve çok üzgünüm. Ne yazık ki Russell beni tekrar çalıştırmasının mümkün olmadığını söyledi."

Amiee gelip annesinin yanında durdu. "Anne?" Kocaman kahverengi gözleri Cassie'ye dikilmişti.

Cassie açıklamaktan başka çaresi olmadığını hissetti. "Birisi beni şikâyet etti. Benden özel bir bira markası getirmemi istedi ve isteğini yerine getirmek için çalışırken zamanı doldurduğum için diğer localara sıcak yemek teslimatında geç kaldım. Russell üzgün olduğunu ama işinin loca sahiplerini memnun etmek olduğunu söyledi. Böyle bir şeyin ikinci kez tekrarlanması riskine giremezmiş."

"Oh Cassie, çok ama çok üzgünüm."

"Evet, ben de öyle." Ve bunun en kötü tarafı da hafta içi Steve Brody'yle tekrar karşılaşmak zorunda olmasıydı.

9

Steve Brody'nin telefonundaki mesaj Habitat for Humanity ofisindeki Megan Victory'den geliyordu, müsait olduğunda uğrayıp uğrayamayacağını soruyordu. Konu her neyse telefonda konuşmayı uygun bulmamıştı.

Müsait olduğunda uğramak. Yoğun programı yüzünden müsait kelimesi sözlüğünde yer almıyordu. Günü yeterince sıkışıktı ve daha fazla doldurmaya hiç ihtiyacı yoktu. Yine de Megan kendisini görmek istediyse, belli ki aklında önemli bir şey vardı.

Bu hayırsever toplulukla çalışmak, Steve'in Alicia'nın ölümünden sonraki korkunç ıstırapla başa çıkmasına çok yardımcı olmuştu. Şafaktan alacakaranlığa kadar çalışarak, kafasını meşgul ederek ve vücudunu fiziksel olarak tüketerek, dikkatini yeterince dağıtırsa biraz huzur bulabilirdi. Sevdiği kadının son nefesini vermesini izlerken hissettiği çaresizliği unutması mümkün olabilecekti.

Planının işe yaradığını söylemek isterdi. Ne var ki olmamıştı. Hiçbir işe yaramamıştı.

Üç yıl sonra bile Alicia aklından çıkmıyordu. Bu acının tek panzehirinin zaman olduğunu keşfetmişti. Haftalar ve aylar geçerken çalışmak her şeyi biraz daha kolaylaştırmıştı. İnsanlarla arasındaki duygusal mesafesini korumuştu. Bu gerekliydi, çünkü önemsemenin ve sevmenin kalbini tehlikeye attığını fark etmişti.

Bir zamanlar fena halde incinmişti, ikinci raunt için cesareti yoktu.

Tek istisna ise iyi huylu sekiz yaşında bir çocuktu. Çocuk, Steve'in malzemelerini satın aldığı elektrik malzemeleri satan büyük mağazanın sahibi Joe Osborne'un torunuydu. Bir şekilde Jeremy, Steve'i sevmişti. Steve işyerindeyken Joe torununu da yanında getirmiş ve çocuk Steve'i kocaman açılmış gözlerle, hayran hayran izlemişti. Steve şimdi bile çocuğun kendisinde ne gördüğünden emin değildi; belki de yüreğinin derinliklerinde beslediği bir gün bir oğul sahibi olma özlemini fark etmişti. Sebebi her neyse, Jeremy, Steve'i yeniden görmek için Joe'nun başının etini yemişti. Jeremy, Steve'den bir Yavru Kurt etkinliği için küçük ahşap bir araba yapmasına yardım etmesini istemişti ve o gün bu gündür dostlardı.

Steve, Jeremy'nin boşanmış annesi Britt ile Jeremy vasıtasıyla tanışmıştı ama ona oğluna düşkün olduğu kadar düşkün değildi. Steve, Britt'le birkaç kere çıkmıştı ama ona karşı hiçbir şekilde ciddi duygular beslemiyordu. Gerçek şuydu ki Britt'e karşı zerre fiziksel çekim hissetmiyordu. Güzel bir kadındı, bu kesindi ancak Steve'e itici gelen bir yanı vardı. Birkaç kez onunla çıkmasının tek nedeni, Jeremy'nin annesine âşık olabilseydi her şeyin ne kadar harika olacağını düşünmekten kendini alamamasıydı. Ama Britt'e onunla romantik olarak ilgilendiğini düşündürmek istemiyordu, çünkü bu noktada böyle bir şey olmadığını söyleyebilirdi.

Teknik olarak, Steve Habitat'ta bir çalışan değildi, tüm çalışmaları gönüllüydü. Müdürü Stan Pearson tam zamanlı ücretli bir çalışandı ve genellikle inşaatın her aşamasındaki gönüllüleri denetliyordu. Fakat Steve çok bilgili olduğundan buna gerek kalmıyordu.

Steve kendi işyerinden dört civarında ayrılabildi, bu da Young'ların evinde çalışmaya gitmeden önce Habitat ofisine uğramak için ona sadece bir saat bırakıyordu.

Cassie Carter'ın o akşam çalışması planlanmıştı. Cassie ilginç bir karakterdi, yürekli bir kadındı. Steve onun herhangi bir

konuda geri adım atacağından kuşkuluydu. Bu kadar etkileyici gözleri olan bir kadın tanımamıştı. Britt mantıksız şekilde o birada ısrar ettiğinde dilini tutmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebilmişti. Cassie'nin hakkını teslim etmeliydi, çok nazikti.

Cassie'nin Sounders maçında çalışması Steve'e sürpriz olmuştu. Görünüşe göre Habitat saatlerine ek olarak iki işte birden çalışıyordu. Buna kesinlikle uzun süre dayanamazdı.

Britt'in sırf Cassie istediği şeyi getiremediği için aşırı tepki göstermesi ise Steve'i utandırmıştı. Britt, Cassie'yi tanıdığını öğrendiği andan itibaren Steve'i onun hakkında soru yağmuruna tutmuş, çıkıp çıkmadıklarını öğrenmek için uğraşıp durmuştu. Kıskanç bir cadaloz gibi davranmıştı. Steve maça onunla gittiğine pişman olmuştu.

Joe Osborne locayı bir hayırsever müzayedesinde kazanmış, Steve'le birlikte kızını ve başka bazı konukları kendisine katılmak üzere davet etmişti. Jeremy hafta sonunu genellikle ortada olmayan babasıyla geçirmişti ve maça gelmemişti. Steve Jeremy'nin orada olmayacağını önceden bilseydi daveti kabul edeceğinden pek emin değildi, yine de locada maç izlemek çok eğlenceliydi. Tek olumsuz yanı şımarık bir velet gibi davranan Britt'ti. Britt'in uğursuz tahminlerine rağmen Sounders maçı kazanmıştı, hatta favori birasını içemediği halde.

Steve içeri girdiğinde Megan Victory masasında otuyordu. Steve ofisine adım attığında başını kaldırıp baktı. O sırada Steve arkadaşının sıcak tebessümünün eksik olduğunu fark etti.

"Sorun mu var?" diye sordu.

"Emin değilim."

"Sorun nedir?" diye sordu ve bir sandalye çekip oturdu. İçinden bir ses ona bunun kısa bir konuşma olmayacağını söylüyordu.

"Hâlâ Cassie Carter'la çalışıyorsun değil mi?"

"Doğru."

"Nasıl gidiyor?"

Steve'in cevabı otomatik ve hızlı oldu. "Harika. İyi bir eleman. Ona bir görev veriyorum ve yapıyor." Çalışkan, dürüst elemanları severdi. Belki kötü bir başlangıç yapmışlardı ama ikisinin de tutumları sıkıntılı tanışmalarından bu yana düzelmişti.

"Son zamanlarda Cassie'de farklı bir şey dikkatini çekti mi?"

Steve omzunu silkti. "Pek değil." Birden son zamanlarda Cassie'nin kuşku uyandıracak şekilde uysallaştığını hatırladı. Bu onun karakterine uygun değildi. Zamanında geldiği, çok çalıştığı doğruydu ama bütün hafta neredeyse tek kelime etmemişlerdi. "Şöyle düzelteyim, son zamanlarda çok içine kapandı. Demek istediğim, Young'larla çok cana yakın ama bunun dışında suskun. Neden?"

"Çarşamba günü ofisteydi."

Steve hafifçe öne eğildi. Şimdi Megan söyleyince düşündüğünde, Cassie hafta boyunca her zamanki halinde olmamıştı. Steve diğer meselelerle meşguldü ve pek dikkat etmemişti. "Sorun nedir?"

"Cassie'nin morali bozuk ve bunalmış durumda. Kızını bu kadar yalnız bıraktığı için çok kaygılanıyor." Megan tereddüt etti. "Aslında onu rahatsız eden daha fazlası var gibi görünüyor. Sorunun ne olduğunu sen biliyor musun?"

Steve başını iki yana salladı, kaşlarını çattı ve aklına gelen soruyu hemen sordu. "Cassie vazgeçip bırakmayı düşünmüyor değil mi?" Böyle bir şey olması Steve'i şoke ederdi. Cassie, Shelly Young'a programa kabul edildiği için ne kadar heyecanlı ve memnun olduğunu söylerken kulak misafiri olmuştu. Genç kadın bu fırsatın onun için dünyalara bedel olduğunu söylemişti.

"Cassie'nin şimdilik bir mola vermesini konuştuk. Çalışma saatlerini dosyaya geçireceğiz ve geri dönebileceğini hissettiği zaman bıraktığı yerden başlayabilir."

Steve ne cevap vereceğini bilemiyordu. Cassie'yi fazla tanımamasına rağmen, ona yarı yolda pes edecek biri gibi gelmiyordu. Pek çok adayın gelip gittiğini görmüştü. Bir kadın ilk haftadan sonra bırakmıştı, çünkü hem işini yürütmek hem projede çalışmak zor gelmişti. Düşününce, Steve o kadının gittiğini görmek-

ten mutlu olmuştu. Daha en başta kadının vericiden ziyade alıcı biri olduğunu saptamıştı.

Cassie'yle çalıştığı kısa süre içinde bile onun verici biri olduğunu anlamıştı. Shelly'nin saçlarını kesip şekil vermişti ve bu kadar basit bir iyilik bile Shelly'nin yeni bir özgüvenle parlamasını sağlamıştı. George da bedava saç kesiminden payını almıştı. Ayrıca George'un dediğine göre çocuklarına da aynısını yapmıştı. Cassie bunu cumartesi günü salonda ve beş saat inşaatta çalıştıktan sonra yapmıştı. Bitkin düşmüş olmalıydı. Steve evine döndüğünde tükenmiş oluyordu ve çalışma saatleri Cassie'ninkine yakın bile olmuyordu.

"İlk tanıştığınızda Cassie hakkında kuşkuların vardı."

"O zamandan beri fikrimi değiştirdim," dedi Steve çabucak, duyduğu haberle hâlâ şaşkındı. Cassie projeyi bırakırsa hayal kırıklığına uğrayacağını düşündü. "Ne yapmak istediğine karar verdi mi?" diye sordu öğrenmek için can atarak.

"Hayır, bu konuyu düşünüyor."

Steve bu bilgiyi kafasında evirip çevirdi. "Neden moralsiz olduğundan bahsetti mi?" Etmişse, belki ona yardım edecek bir muamelede bulunabilirdi.

"Pek sayılmaz. Onun geçmişi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Megan.

"Çok az şey." Genellikle adayın iş becerisiyle alakalı olmadığı sürece çalışanların geçmişleriyle ilgilenmezdi. Steve için geçmiş önemli değildi, o ileriye bakmayı tercih ediyordu.

"Kötü muamele gördüğü bir evlilikten çıktı."

Steve, oldukça yaygın bir hikâye, diye düşündü üzüntüyle.

"Konuşurken Cassie yavaş yavaş rahatladı ve ondan biraz daha bilgi alabildim. Söylediğine göre, son on üç yıldan bu yana ailesinden uzak kalmış. Eski kocası onlarla iletişim kurmasını engellemiş."

Bugüne kadar duyduğu buna benzer pek çok olaydaki ortak şeylerden biriydi.

"Ne yazık ki bu süreçte hem annesi hem babasını kaybetmiş ve cenazeleri için eve bile gidememiş."

Steve, Cassie için üzülmüştü. Karısına ilave olarak, birkaç yıl önce kendi babasını da kaybetmişti, bu hem Steve hem de ailenin kalanı için acı bir kayıp olmuştu. Sevdiği birini kaybetmek hiç kolay değildi ve doğru dürüst bir veda edememenin nasıl olduğunu ise hayal bile edemiyordu.

"Geçenlerde ablası ona ulaşmış. Cassie ablasından haber aldığı için memnun ve heyecanlıydı."

"Bu iyi. Aile üyelerinin birbirine bağlı olması gerekir." Kendi ailesi tüm ülkeye dağılmıştı. Hâlâ konuşuyorlardı ama birbirlerini nadiren ziyaret ediyorlardı.

Megan devam etti: "Cassie bana telefon görüşmesinden söz ettiğinde, ablasının annesiyle babasının bazı eşyalarını kendisi ve kızı için ayırdığını söylemişti. Cassie'nin tek yapması gereken Spokane'e gidip o eşyaları almak. Bunca yıl ailesinden uzak kaldıktan sonra bu fırsat Cassie için dünyalara bedel."

Steve hâlâ anlamamıştı. "Eee?"

"Sonra ekstra bir işe daha girdi. Bir kamyon kiralayıp Spokane'e gitmek için gerekli parayı kazanmasının tek yolu buydu."

Steve bu ekstra işi biliyordu. CenturyLink Field'da onu bizzat görmüştü.

"Görünüşe göre maçtaki birisi hizmetinden şikâyetçi olmuş," diye devam etti Megan. "Sonuç olarak Cassie'ye bir daha gelmemesi söylenmiş. İhtiyaç duyduğu fazladan parayı kazanmanın tek yolunu kaybetti."

Steve bir an dişlerini gıcırdattı. *Britt.* "Ama sanırım bu eşyaların depoda olduğunu söylemiştin."

"Öyle, ablası iki aylık kirayı ödemiş ve süre neredeyse bitmek üzere. Cassie ablasına, annesi ve babasıyla kalan son bağı olan o eşyaları alamayacağını söylemek zorunda kalacak."

"Bu yüzden mi programdan ayrılmayı düşünüyor?" diye sordu Steve, parçaları tam olarak birleştirememişti.

"Ah, tam olarak değil. Sanırım daha iyi bir yaşam kurmaya çalıştığı bu süreçte kendini mağlup ve yılgın hissetmesinin bir sonucu. Ayrıca kızını ihmal ettiği için gerçekten endişeleniyor

sanırım. Karar vermeden önce yarına kadar düşüneceğine söz verdi."

"Güzel." Hareketsiz oturmak birden Steve'e imkânsız gibi geldi. Sandalyeden kalktı ve ofiste bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Seninle konuşmak istememin nedeni Steve, senden Cassie hakkında bir değerlendirmeye ihtiyaç duymam. Onu yanlış mı değerlendirdim? Bizim için iyi bir aday mı?"

Steve'in ikinci kez düşünmesine gerek yoktu. "Cassie kesinlikle Habitat'ın yardım etmek istediği profilde biri. Çalışkan, dürüst ve sağlam bir iş ahlakı var. Anlaşmayı askıya almayı düşündüğünü duyduğuma gerçekten üzüldüm."

"Ona inandığın için memnun oldum. Cassie'yi tanıdığım andan itibaren sevdim. Lehinde giden çok şey var ama başından çok şey geçmiş. Sürekli şiddet gören kişiler çabucak umutsuzluğa düşebiliyor."

"Evet, öyle." Alicia'yı ve umut etmeyi bıraktığında nasıl değiştiğini hatırlamıştı. Bundan kısa süre sonra da hayata gözlerini yummuştu. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Megan'ın söylediklerini neredeyse kaçırdığını fark etti.

"Pardon?" dedi ve Megan'a konsantre olmak için kendini zorladı.

"Yerel dans gecesinden bahsediyordum."

"Evet. Ne olmuş?"

"Her şeyden önce etkinliğe sponsor olduğun için tekrar teşekkür ederim."

"Sorun değil."

"Bu bizim en önemli bağış toplama kaynağımız ve senin cömert katkın olmadan devam ettiremezdik."

Steve ana sponsor olalı üç yıl geçmişti. Aslında Alicia'nın anısına katkıda bulunuyordu. Yumurtalık kanseri teşhisi konduğunda Habitat'ta yeni çalışmaya başlamıştı. Hastalığı bir kez atlattıktan sonra ikinci kez yakalanmıştı. Dördüncü evre yumurtalık kanseri atlatanlarda geri dönme riskinin yüksek olduğu konusunda uyarılmışlardı. Alicia'ya da geri dönmüştü, hem de

intikam alma arzusuyla. Istırapla geçen altı ayın sonunda ölmüştü.

"Fourteen Bones yemek sağlamayı yine kabul etti."

"Barbekü ziyafeti var," dedi Steve ama aklını ancak yarı yarıya Megan'ın söylediklerine verebiliyordu. Aklının diğer yarısı Cassie için duyduğu üzüntüyle uğraşıyordu. Britt'le yaşadıkları yüzünden Cassie'nin son aile yadigârlarını kaybetmesi fikrinden nefret ediyordu. Bu ona Britt'le tekrar çıkmama konusunda bir kez daha doğru karar verdiğini fark ettirdi.

"En iyisi," diyordu Megan. "Ve orkestra..."

"Evet?"

"Oak Hill Boys geri dönmeyi kabul etti."

"Müzikleri müthiş." Geçen mayıs ayındaki yerel dans gecesinde, Steve ayaklarını yere vurmaktan kendini alamamıştı. Pek iyi bir dansçı değildi ama müziğe kapılmıştı işte. Alicia hayatta olsaydı onu hemen dans pistine sürüklerdi. Steve yalandan şikâyet eder, sonra da bütün gece karısıyla dans ederdi. Beklemediği şekilde kaybın acısı onu sarstı.

"Peki ya servis elemanları?" diye sordu Steve, Cassie'yi aklından çıkarma çabasındaydı.

"Hepsi ayarlandı," dedi Megan.

"Her şey gayet güzel gidiyor gibi görünüyor." Megan bir harikaydı, Steve onun organizasyon yeteneğine hayrandı.

"Şimdiden iki yüzden fazla bilet sattık."

"Bütün bir evi tamamlayabileceğiz sanırım."

"Öyle görünüyor," dedi Megan. "Bu yüzden şu kovboy şapkanı çıkar ve çizmelerini parlat."

"Yaparım," diye söz verdi Steve ama kafası hâlâ çok meşguldü. "Ayrıca Cassie'nin son kararını bana haber ver."

"Veririm. Uğradığın için teşekkürler. Buna memnun oldum."

"Her zaman." Habitat ofisinden çıkarken Steve'in kafası hâlâ meşguldü. Cassie'yle alakalı konuları olduğu gibi bırakamazdı. Bir şey yapmamış olsa da bir şekilde sorumlu hissediyordu.

Telefonunu çıkardı ve duraksadı, hafızasını kurcalayarak Cassie'nin çalıştığı kuaförün adını hatırlamaya çalıştı. Sonunda

ismi hatırladı, internetten telefon numarasını buldu ve salonu aradı.

"Altın Bukleler. Ben Rosie. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Saç kesimine ihtiyacım var." Ne yapacağına henüz karar vermemişti. Belki Cassie'nin ağzını arar, ne yapabileceğini öğrenirdi. Mümkünse yardım bile edebilirdi.

"İstediğiniz belli bir saç stilisti var mı?"

Steve kendini gülümserken buldu. "Evet. Cassie Carter için bir randevu istiyorum."

10

Steve Brody kendi çalışma bölümüne alındığında kimse Cassie'den daha fazla şaşıramazdı. Adamın çalıştığı yeri bularak neyin peşinde olduğunu anlamamıştı ama Cassie bu oyunu oynamayacaktı.

Steve koltuğa oturup şapkasını çıkardı. Sanki Cassie anlamamış gibi, "Saç kesimi için buradayım," diye bildirdi.

Cassie aynada onunla göz göze geldi ve ilk kez gelen her müşteriye sorduğu soruyu sordu. "Aklında ne gibi bir şey var?"

"Şimdikinden daha kısa."

Çok komik. "Yanları kısaltayım ister misin?"

"Lütfen."

Cassie erkekler için ayırdığı plastik önlüğü çıkardı. Nedense bir erkek müşteriye yüksek topuklu figürlerle süslenmiş bir önlük giydirmek garip geliyordu.

Hep yaptığı gibi parmaklarını Steve'in saçlarından geçirerek parmaklarıyla saçlarını yokladı. Gür, sağlıklı saçları vardı, sadece birazcık uzundu. Saç kesimi için kesinlikle bir veya iki hafta daha bekleyebilirdi. Aklında saçlarıyla hiç ilgisi olmayan bir şeyler olduğu belliydi. Büyük ihtimalle hafta başında Habitat ofisine yaptığı ziyaretle alakalıydı.

Hiç konuşmadan saçlarını yıkamak üzere Steve'i lavaboya götürdü. O suyun sıcaklığını ayarlarken Steve arkasına yasla-

nıp gözlerini kapadı. Cassie onun saçlarını ıslatıp şampuanladı, parmak uçlarını kullanarak saç derisine masaj yapmaya başladı. Aynı işi gün içinde defalarca yapsa da bu sefer yeni bir duyguya kapıldığını hissediyordu. Saçlarındaki şampuanı köpürtürken parmak hareketlerini yavaşlattı. Steve'e dokunurken her tarafına sıcak basmış, parmakları karıncalanmıştı. Ne yapıp edip kaçınmayı umduğu bu adama verdiği fiziksel tepkiyle afallamıştı. İçine bir şey, uzun süredir üstünde düşünmediği duygular sızdı. Kucaklanma, öpülme ve sevilme arzusu. Beğenilme ve takdir edilme arzusu.

Steve'in saçlarını durulama sırası geldiğinde içi rahatladı. Soluğunu bıraktı, kendine ona tepki verme izni verdiği için rahatsızdı. Saç kremini elinden geldiğince çabuk uygulayarak kısa sürede işini bitirdi. Tüm bu hisler de nereden çıkmıştı? Bunlar cevabından korktuğu sorulardı.

Steve kendisiyle aynı hisleri yaşamışsa bile, hiç belli etmedi. Cassie onun başına havlu sarıp çalışma alanına geri götürdü. Onu sandalyeye oturtup makasını çıkardı ve kesmeye başladı. Cassie bu sektörde birkaç yıldır çalışıyordu ve sayısız saç kesmişti. Ne yaptığını biliyordu, iyi bir saç stilistiydi. Bu adamın neden sinirini bozduğu ise bir gizemdi ancak bu girmemeyi tercih ettiği bir konuydu. Yine de içini kaplayan rahatsız duygudan hiç hoşlanmamıştı.

Cassie tek kelime etmiyordu.

Steve de öyle.

Sonra Cassie elektrikli tıraş makinesini çıkardığında bu kaçınılmaz oldu. "Başını eğ," dedi profesyonelce konuştuğunu umarak.

Steve dediğini yaptı.

Cassie makineyi ensesinde, sonra da kulaklarının etrafında gezdirdi. İşini bitirdiğinde saç kurutma makinesini aldı, düşük ayara getirip onun boynundaki ve yüzündeki saçları temizledi. İşini bitirdiğinde Steve'in önlüğünü açıp yavaşça omzundan aldı.

Yirmi dakika süren tüm saç kesimi boyunca iki ya da üç cümleden fazla konuşmamışlardı.

"Borcum ne kadar?" diye sordu Steve.

Cassie söyledi. Steve kalktı, arka cebinden cüzdanını çıkardı ve elli dolarlık bir banknot bıraktı.

"Paranın üstünü getireyim."

"Üstü kalsın," dedi Steve.

Cassie'nin gözleri hızla ona çevrildi. "Kalsın mı?" diye tekrarladı, belli ki bir yanlış anlama vardı.

"Evet." Steve duraksadı, gözleri Cassie'nin gözlerine sabitlenmişti. "Habitat'tan ayrılmayı düşündüğünü duydum."

Demek ki Cassie doğru tahmin etmişti. Steve'in bakışlarına karşılık verdi ama onu yanıtlamadı.

"Doğru mu bu?"

"Öyleyse ne fark eder ki?" dedi Cassie, sessizlik artık dayanamayacağı kadar uzayınca. "Seni neden alakadar ediyor ki?"

"Aptallık etme Cassie. Bu seninle kızın için altın bir fırsat. Habitat bir hediyedir. Bunu heba etme."

"Neden kendini bana öğüt verecek pozisyonda hissediyorsun ki?" diye sordu, sözleri iğneleyiciydi.

"Çünkü bunu başaracak niteliklere sahipsin, kızına gerçek bir ev ve güvenli bir yuva sağlayabilirsin."

Cassie'nin bunu bir iltifat olarak kabul etmesi gerekirdi ama öyle yapmadı. "Teşekkür ederim, bunu dikkate alacağım."

Steve bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi tereddüt etti. "Bunları senin iyiliğin için söylüyorum. Geçenlerde sen telefonda konuşurken kulak misafiri oldum. Hattın öbür ucunda kim vardı bilmiyorum, bu önemli değil ama senin söylediklerini duydum."

"Yani benim telefon konuşmamı mı dinliyordun?"

"Kasten değil," dedi Steve, onun savunmacı tutumunu göz ardı ederek. "Telefondakine *doğru şeyi yapmasını* söylüyordun," dedi sözcükleri vurgulayarak. "Bu iyi bir öneriydi. Bunu kendin de uygulamalısın. *Doğru şeyi yap* Cassie ve bu da programı bırakmak değil."

Cassie bunu Maureen'e söylediği zamanı hatırladı, arkadaşını cesaretlendirmek istemişti. Şimdi Steve kendi sözlerini ona karşı kullanıyordu.

"Ücretsiz danışmanlık yaptığını görüyorum, izin ver ben de sana öğüt vereyim."

Steve kendini toparladı. "Anlayamadım, pardon?" dedi sanki inanamıyormuş gibi. "Senin tavsiyene ihtiyacım yok."

"Buna katılmıyorum. Sounders maçında birlikte olduğun kadın gerçekten beş para etmez biri."

"Britt senin üstüne vazife değil," dedi Steve.

Cassie tartışmadı. "Beni alakadar etmediğini kabul ediyorum. Tıpkı benim Habitat'la çalışmamın seni ilgilendirmediği gibi. Sen kendini aklına geleni söylemek zorunda hissettin. Bence, sana gösterdiğim nezaketin aynısını sen de bana borçlusun. Ben dinledim. En azından aynı şeyi yapabilirsin."

Steve kollarını kavuşturdu, eleştirilerini gelmesini beklerken ayaklarını açarak durdu.

"Peki, tamam, bekliyorum."

"Bana aptallık etme dedin ve sana aynı öğüdü dinlemeni tavsiye ediyorum. Britt sana göre bir kadın değil."

Steve çok eğleniyormuş gibi homurdandı. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü şımarık, talepkar ve mantıksız bir kadın ama düşününce, belki de ikiniz benim düşündüğümden daha uygunsunuzdur." Sözlerini tatlı bir tebessüm izledi.

"Çok komik."

"Şaka yaptığımı sanıyorsan çok yanılıyorsun." Cassie derin bir nefes alarak ileri doğru hamle yaptı. "Duyduğuma göre karın harika bir kadınmış. Habitat'ta çalıştığım zaman boyunca birkaç kişi Alicia'dan bahsetti ve her seferinde büyük bir kayıp duygusu vardı. İnsanlar onu tanıdıkları ve birlikte çalışma fırsatı buldukları için çok memnunlardı. Madem benden öğüt istemiyorsun Steve, kendine Britt'le çıkmana Alicia'nın ne diyeceğini sor."

Steve'in yüzü kıpkırmızı oldu, arkasını dönüp fırtına gibi salondan dışarı fırladı. Dükkândaki hemen herkes donakaldı ve onun kapıyı çarpıp çıkmasını izledi.

"Ne oldu?" dedi dükkân sahibi Teresa, Cassie'nin yanına gelerek.

Cassie omzunu silkti. "Ona istemediği bazı tavsiyelerde bulundum."

"Onu tanıyor musun?"

Cassie başını onaylarcasına salladı. "Son birkaç haftadır üzerinde çalıştığım Habitat evinin proje yöneticisi."

"Bu hep sözünü ettiğin Steve mi?" dedi Rosie kuzinine katılarak.

"Korkarım öyle." Cassie kendini tutamayıp pencereden dışarı baktı, sanki Steve'in geri dönmesini ve böylece konuşmalarını bitirmeyi bekliyor gibiydi.

"Bu kadar yakışıklı olduğundan hiç bahsetmemiştin."

"Steve mi?" dedi Cassie, ona verdiği tepkiyi önemsememeye çalışarak. İlk tanıştıklarında Steve'in çekici olduğunu düşünmüştü ama o zamandan beri adam o kadar kabaydı ki bu dikkatinden kaçmıştı. Onun saçlarını yıkadığı o âna kadar. Göz ardı etmeyi tercih ettiği o âna kadar.

Teresa sadece başını iki yana salladı. "Cassie..."

"Biliyorum... biliyorum. Fikirlerimi kendime saklamalıydım. Kendini bana öğüt vermek zorunda hissetti, ben de sadece iyiliğine karşılık verdim."

Yarım saat sonra Cassie kendini berbat hissediyordu. Steve'e asla o sözleri söylememeliydi. Onunla çalışmak yeterince zordu ve dilinin aklının önüne geçmesine izin vererek, zaten sorunlu olan ilişkilerindeki fikir ayrılıklarını daha da karmaşık hale getirmeyi başarmıştı. En kötü tarafı da cuma günü öğleden sonra onunla çalışmayı planlanmış olmasıydı.

Aynı akşam ilerleyen saatlerde Cassie akşam yemeğini hazırlarken, Amiee mutfak masasına oturmuş ev ödevini gözden geçiriyordu.

"Anne?"

"Hımm?" dedi Cassie isteksizce.

"Sorun nedir?" dedi Amiee, kitabından başını kaldırarak çenesini ellerinin arasına aldı.

"Sana bir sorun olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu Cassie, bu dünyanın en saçma sorusuymuş gibi konuşmak için elinden geleni yapıyordu.

"Eh, önce bu hafta her gün kahvaltıda bana çılbır yaptın."

"Ee?" Kızının güne proteinle başlamasını istiyordu, hem Amiee ucuzluktan aldığı mısır gevreğinden şikâyet edip durmuştu.

"Çılbırın kokusundan nefret edersin sen. Sadece kendini cezalandırmak istediğin zaman çılbır yaparsın."

"Ben mi?" Cassie'nin bu konuda hiçbir fikri yoktu.

"Yemek dağıtım işini kaybettiğin için üzüldüğünü biliyorum."

Amiee muhtemelen bunun etkilerini tam anlamıyla anlamıyordu.

"Sonra bu gece bezgin bir halin var," dedi Amiee. "Sorun nedir?"

Kızının ruh halini bu kadar kolay okuyabilmesi Cassie için bir aydınlanma olmuştu. "Bugün birisine kaba davrandım ve şimdi pişman olduğum bazı şeyler söyledim."

"Hımm." Kızının bakışları ciddileşti. "Bana kaba sözler hakkında ne söylediğini biliyorsun. Bunun diş macunu tüpünü sıkıp sonra da hepsini tekrar içeri sokmaya çalışmaya benzediğini söylemiştin. Sözcükler bir kez ağızdan çıkınca kalmaya eğilimli oluyorlar, bu yüzden konuşmadan önce düşün."

"Bunu ben mi söyledim?" Cassie hatırlamıyordu.

"Bir sürü şey söylüyorsun anne. Seni dinlemediğimi düşünebilirsin ama yanılıyorsun. Hatta senin söylediklerinden bazılarını günlüğüme bile yazıyorum."

Bu Cassie'yi hem şaşırttı hem utandırdı.

"Bunu unutmak istemediğim için yapıyorum. Sen annenin söylediği pek çok şeyi unutmuşsun ama ben bunu yapmak istemiyorum, bu yüzden yazıyorum."

Bu doğruydu, Cassie annesiyle babasının büyürken söylediği pek çok şeyi unutmuştu. "Seni kim bu kadar akıllı yaptı?" dedi kızına iyice sarılarak.

Amiee'nin yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı. "Bilmiyorum ama bu yanımı sanırım annemden aldım."

"Bugünden sonra bundan kuşkuluyum."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Cassie biliyordu ama Steve'den özür dilemek hiç kolay olmayacaktı. Onu tanıyordu, bunu mutlaka zorlaştıracaktı.

Cuma öğleden sonra Cassie çabucak kıyafetlerini değiştirdi ve salondan doğruca inşaat sahasına gitti. Shelly ile George şimdiden oradaydı. Cassie arabasını arkadaşlarının arkasına park etti.

"Steve nerede?" diye sordu ilk iş olarak, bu konuyu olabildiğince çabuk halletmek için sabırsızlanıyordu.

George cevap verdi. "Mesaj atıp birkaç dakika gecikeceğini bildirdi."

Cassie rahatlamak ve ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Bir an Steve'in kendisinden kaçınmak için bile bile uzak durduğundan korktu. Belki de hiç ortaya çıkma niyetinde değildi. Bunun Steve'in yöntemi olmadığını fark etmesi uzun sürmedi, o bunun için fazlasıyla pragmatikti.

Steve'i beklerken gergindi. Shelly fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Yaklaşık beş dakika sonra Steve'in kamyonu köşeyi döndüğünde Cassie'nin midesi düğüm düğüm oldu. Bu konuya en iyi nasıl yaklaşacağını düşünmekten pek uyuyamamıştı.

Steve park ederken Cassie kaldırımda bekliyordu, ellerini kotunun arka ceplerine sokmuştu.

Steve ona ters ters bakarak kamyondan inip kapıyı kapattı. Kapının gürültüsü bir adım geri çekilmesine sebep oldu.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" dedi Cassie, Steve aracının etrafından dolaşırken.

Steve cevap vermedi ama Cassie sessizliğini olumlu olarak kabul etti.

"Söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Genelde fikirlerimi kendime saklayabilirim. Sana istemediğin halde tavsiyelerde

bulunmamalıydım. Ve karından o şekilde söz etmem de tamamen uygunsuzdu."

Steve başını sallayarak özrü kabul ettiğini belli etti. Cassie ona kısa, çekingen bir tebessümle gülümsedi.

"Sanırım beni özür dilemek için arıyordun."

"Hayır," diye onu temin etti Cassie. "Onun bununla hiç alakası yok."

"Bundan emin misin?" Steve açıkça iğneliyordu.

"Kesinlikle."

Steve elini ensesinden geçirdi. "Yıllardır yaptırdığım en iyi saç kesimi."

"Aldığım en büyük bahşiş," diye karşılık verdi Cassie.

Steve gülümsedi.

Cassie, Steve'i hiç gülümserken görüp görmediğini anımsayamıyordu ve üstünde inanılmaz bir etkisi oldu. Cassie o kısacık birkaç saniye içinde Rosie'nin gördüklerini gördü: Kadınların kalplerini durdurabilecek kapasitede erkeksi, sırım gibi, güçlü bir erkek. Doğruyu söylemek gerekirse, kendi kalbi de duracak gibi oldu ve bu Cassie'yi şoke etti.

"Şimdi her şey hallolduğuna göre işe koyulayım." Cassie özür dilemekten memnun olduğu kadar kaçmak için bir bahanesi olmasından da memnundu.

Birkaç metre uzaklaşmıştı ki Steve onu durdurdu.

"Cassie."

Arkasına döndü. "Evet?"

"Megan bu öğleden sonra bana telefon ederek kuşkularını bir kenara bıraktığını ve programa devam edeceğini bildirdi."

Cassie gülümseyerek başını salladı. "İsmi bende kalacak biri bana iyi bir öğüt verdi."

Steve gene sırıttı. "Bu tavsiyeye uyman beni mutlu etti."

"Beni de. Doğru karardı."

"Tamam, şimdi fırçayı al ve geri ödeme zamanına birkaç saat ekle."

"Evet efendim." Steve'i asker selamıyla selamladı ama bu harekette alaydan çok saygı vardı. Steve'in de selamla karşılık vermesi onu keyiflendirdi.

11

"Telefondaki kimdi?" diye sordu Garth, yatakta oturmuş tabletinden bir şeyler okuyordu.

Karen yatak odalarının kapısını kapattı, aklı ve yüreği sıkıntılıydı. "Kız kardeşim."

"Nichole'la ilgili sorun mu var?" Garth e-kitap okuyucusunu komodine bırakıp Karen için yatak örtüsünü açtı.

"Aslında Cassie'ydi," dedi Karen yatakta eşinin yanına yerleşerek. Kocasına sokuldu ve Garth onu daha fazla ısıtmak için koluyla omuzlarını sardı.

"Bu sefer ne istedi?" diye sordu kuşkuyla.

"Hiçbir şey. Sadece bir defasında maddi yardımda bulunmamızı istemişti ve o zaman bunu yapamamıştık."

"Bu konuda neden suçlu hissetmekte ısrar ettiğini anlamıyorum. Ona para vermiş olsaydın bunun hiç sonu gelmeyecekti. Ne zaman bir şey olsa parasal açıdan onu kurtarmanız için size koşacaktı. Onu geri çevirmek zordu biliyorum ama sen doğru olanı yaptın."

"Bundan fazlası var..." Garth, Cassie evden kaçmadan hemen önce yaptıkları son korkunç kavgayı bilmiyordu.

"Karen," dedi kocası onun lafını keserek. "Bana bahaneler uydurmana gerek yok."

"Öyle yapmıyorum. Ben gerekli olanı yaptım. Cassie'nin hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza geri dönemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Babamın ölümünün üstesinden gelmeye çalışıyorduk, onun sorunlarını da üstlenecek durumda değildim."

"Seninle tartışacak değilim hayatım. Dediğim gibi, sen doğru olanı yaptın."

"Merak ediyorum," diye mırıldandı, şaşkınlıkla alnı kırışmıştı.

"Karen..."

"Biliyorum, biliyorum. Bunu tekrar tekrar düşünmenin bir faydası yok. Olan oldu. Miras konusunda Nichole'la konuştuğumda gerekeni yapmamız konusunda son derece kararlıydı. Vasiyetnamede Cassie'den söz edilmiyordu ve ev satışından ona tek kuruş verme mecburiyetimiz yoktu."

"Seni endişelendiren durumun yasal olması değil, ahlaki yanı. Adil olmak istiyorsun."

Garth satır aralarını çok kolay okuyordu.

"Evet." Kocası her zaman onu en iyi anlayan kişi olmuştu. Cassie'yle ilişkileri hakkındaki karmaşık ve çelişkili düşüncelerini sanki biliyor gibiydi.

"Ona eşyaları teklif ettin ve bundan mutlu oldu."

Mutlu, Cassie'nin tepkisini anlatmaya yeterli değildi. Minnet, memnuniyet ve heyecandan kendinden geçmişti. Kız kardeşinin bu pek düşünmeden yapılmış, neredeyse anlamsız jest için bu kadar minnettar ve değerbilir davranması Karen'ın kuşku duymasına yol açmıştı. Nichole'la birlikte verdikleri karar onu rahatsız ediyor ama bu konuda ne yapacağını bilemiyordu. Karen eliyle ağzını örterek esnedi.

"Cassie'nin aramasının belli bir nedeni var mı?" diye sordu Garth.

"Evet. Depo ücretinin tam olarak ne zamana kadar ödendiğini öğrenmek istedi. Annemle babamın eşyalarını ne zaman gelip alacağını sordum ama bana bir cevap veremedi. Düzenlemeleri en kısa sürede bitirip alacağını söyledi." Telefon görüşmesini düşündüğünde, Cassie'nin seyahati ne zaman ve nasıl yapacağı

konusunda belirsiz davrandığını fark etti. "İhtiyacı varsa ona biraz daha zaman verebileceğimizi söyledim."

"Karen anlaştık sanıyordum. İki ay, hepsi bu kadar."

"Fazladan bir ay bizi batırmaz Garth." Karen kocasının bu konuda sorun çıkarmasına şaşırmıştı. "Ayrıca, ben ona ulaştığımda ayarlamaları yapmak için tam iki ayı kalmamıştı. Cassie'de annemle babamı hatırlatacak bir şeyler olmasını istiyorum."

Kocası onu başının üstünden öptü. "Fazlasıyla iyisin."

"O benim kız kardeşim," diye hatırlattı Karen.

"Neredeyse hiç tanımadığın bir kardeş."

Bu doğruydu. Karen artık Cassie'yi tanımıyordu. Çocukluklarını paylaşmalarına rağmen, Cassie on sekizine geldiğinde ilişkileri aniden kopmuştu. Duke'le kaçıp evlendiğinden bu yana Cassie'yi hiç görmediğini düşünmek onu şoke etti.

Garth uzanıp başucu lambasını söndürdü. "Yarın yoğun bir gün olacak."

Bunun hatırlatılmasına Karen'ın ihtiyacı yoktu. Günleri çok dolu geçiyordu. Sabahları evi bir yarış atı gibi bırakıp çıkıyordu. Hafta sonları durum daha iyi değildi. Saat şimdiden on biri geçmişti ve sabah Lily'nin Kız İzci grubunun Spokane Havaalanı'na yapacağı geziye eşlik etmek için gönüllü olmuştu. En fazla birkaç saat süreceğini umuyordu.

Garth'ın Buddy'yi beyzbol maçına götürmesi planlanmıştı ve programlarını ayarlayabilirlerse, öğle yemeğinde en sevdikleri pizzacıda buluşacaklardı. Öğleden sonra, Karen'ın Lily'ye Kız İzci kurabiyeleri payını satmasına yardım etmesi gerekiyordu. Albertsons marketinin dışında bir masa kurmak için izin almışlardı.

Kurabiye satışı iki saatten fazla zamanını alacaktı, daha yıkanacak çamaşırları ve yapmak zorunda olduğu temizlik işleri de vardı. Ayrıca akşam yemeği için ne yapacağını bilmiyordu.

Işıklar sönmüş, kocası çoktan uykuya dalıp hafif hafif horluyor olmasına rağmen, Karen'ın düşünceleri uçuşa hazırlanan bir helikopterin pervaneleri gibi dönüp duruyordu. Pazar günü de daha iyi değildi. Pazar okulunda beşinci ve altıncı sınıflara ders vermek için hazırlanması gerekiyordu, daha sonra Garth'ın kız

kardeşi akşam yemeğine davet etmişti ve tatlıyı Karen'ın götürmesi gerekiyordu. Yapacağı pastayı hangi araya sıkıştıracağını bilemiyordu. Ve bir de pazartesi günü saat sekizde ofis resmen açılmadan önce bir personel toplantısı vardı, bu da demek oluyordu ki...

"Anne..." Buddy'nin bağırması Karen'ı derin uykusundan uyandırdı. Yattığı yerde doğrulup dimdik oturdu ve yatağın başucundaki dijital saate baktı. Saat daha dördü biraz geçiyordu.

Karen örtüleri yana atarak ayağına terliklerini geçirdi ve ne olduğunu anlamaya gitti. Oğlu odasının dışında koridorda duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu esnemesini bastırmaya çalışarak.

"Daisy kustu."

Daisy kedileriydi ya da daha çok Lily'nin kedisiydi ama ondan çok Buddy'ye bağlı görünüyordu.

"Yatağımın her tarafına bulaştı ve çok iğrenç."

Harika. Karen'ın güne başlamak için tam da buna ihtiyacı vardı. "Hadi gel, çarşaflarını değiştireyim."

"Kan gibi görünüyor."

Karen daha yakından inceleyince Çılgın Daisy'nin kesinlikle kustuğunu ve Buddy'nin çarşaflarına bulaşanın kedi maması olmadığını fark etti. Bir fareden artakalanlardı. Karen elini alnına götürdü. Daisy bir ev kedisiydi, bu da evde fare olduğu anlamına geliyordu.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Garth, Buddy'nin odasının kapısında duruyordu. "Parti falan mı var? Ben neden davet edilmedim?"

"Çılgın Daisy yatağıma kustu," dedi Buddy babasına.

"Belki şuna bir bakmak istersin," dedi Karen kocasına, kolayca ayırt edilebilir olan kemirgenin vücut parçalarını işaret etti.

Garth yatağa yaklaştı ve karısıyla göz göze geldi. "İğrenç."

Bu çok hafif bir tabirdi. "Eve haşere mücadele servisinden birini çağırmamız gerekecek," dedi Karen. "Zaman bulup da

bunu haftalık programımın neresine sığdıracağım hakkında en ufak bir fikrim yok."

Garth hafifçe ofladı. "Merak etme tatlım, ben ilgilenirim."

"İlaçlama firması hafta sonu için korkunç bir ücret ödemek istemediğimiz sürece sadece hafta içi geliyor ve o zaman da benim yarım gün izin almam gerekecek ki tabii o da zamanında gelecek olurlarsa–"

"Karen," dedi Garth usulca, onu omuzlarından tutarak. "Gelecek hafta bir gün evden çalışacağım. Ben hallederim. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Bir kocan var biliyorsun."

"Senin için sorun olmaz mı?" Garth'ın bu kadar istekli olmasını beklemiyordu.

"İlaçlama kamyonunu beklemek en sevdiğim iş değil, ama katlanacağım."

Karen rahat bir nefes aldı. "Buddy, ben çarşaflarını değiştirirken sen duş al."

"Yine mi?" diye itiraz etti oğlu. "Dün gece yatmadan önce yaptım, unuttun mu?"

"Yine de yap sen, saçlarını yıkamayı da unutma."

"Baba?" Buddy yalvarırcasına babasına baktı.

"Annenin dediğini yap."

Kedi-fare hadisesi güne başlamak için en iyi yol olmasa bile Kız İzciler ile yapılan okul gezisi çok eğlenceli geçti. Lily hâlâ annesiyle vakit geçirmekten mutlu olduğu bir yaştaydı. Karen bu yılların değerini bilmesi, kızı ergenlik dönemine girmeden önce iyi anılar biriktirmesi gerektiğini biliyordu.

Garth sözüne sadık kalarak Buddy'yi softbol maçına hazırladı ve ilaçlama şirketine bir mesaj bıraktı. Kocasının bunu üstlenmesi büyük bir rahatlıktı. Karen sorumluluğu üstlenmek için istekli olmasından dolayı memnundu. Son zamanlarda daha fazlasını yapmaya çabalıyordu ve Karen buna müteşekkirdi. Hatta Garth geciktirdikleri faturayı ödeme işini üstlenmeyi bile kabul etmişti. Karen kredi kartı ekstresini zamanında ödemediğini itiraf etmişti. Garth da para konularında pek iyi değildi ama son zamanlarda, Karen okul aile birliğine seçildiğinden ve

pazar okulunda ders verdiğinden artık onun daha fazla zamanı var gibi görünüyordu.

"Acıktım," dedi Lily, Kız İzci grubundan ayrıldıktan sonra.

"Biliyorum tatlım. Ben de öyle." Aslında Karen bir elma kapmıştı ve mecburen kahvaltı için bu yetmişti. Spokane şehir merkezinde park yeri bulmak için dolandı.

"Babamla nerede buluşuyoruz?"

"Pizza Pete'te," dedi dalgın dalgın, bir sonraki blokta boş bir yer arıyordu. Yeşil ışık yanarsa başka bir araba park etmeden önce orayı kapma şansı olacaktı.

"Babam gene o balıklıdan sipariş etmeyecek değil mi?"

"O ançüez. Şayet ançüez yemek isterse kendi pizzasını sipariş edebilir."

Lily rahatlamıştı. "Onları sen de sevmiyorsun."

"Hayır." Trafik lambası yandı ve Karen sokaktaki boş yeri kapabildi. Pizza Pete'e girdiklerinde Garth ile Buddy çoktan bir masaya yerleşmiş, pizzayı ısmarlamışlardı bile.

"Ançüez yok!" diye cevapladı Garth, daha soru sorulmadan önce.

"Teşekkürler." Karen yerine kayarken Lily oyun merkezinde kardeşine katıldı. Daha çantasını bırakacak zamanı ancak bulmuştu ki hem Lily hem de Buddy fırlayıp masaya geri döndüler.

"Bize daha fazla çeyreklik lazım," dedi Lily soluk soluğa.

Karen bozuk para cüzdanını aldı, sekiz çeyreklik çıkarıp çocuklara dörder dörder verdi. Geldikleri kadar hızlı bir şekilde ikisi de uzaklaştılar.

"Buddy'nin maçı nasıl gitti?" dedi Karen kocasına bakarak.

"Kaybettiler."

"Gerçekten mi?" Takımı bu sezon şimdiye kadar hiç yenilmemişti.

"On üçe on ve harika bir maçtı. Buddy hayal kırıklığına uğradı ama sanırım bu onun için iyi oldu. Takım bir galibiyete kıyasla mağlubiyetten daha fazla şey öğrenecektir."

İşte Garth böyleydi. Durum ne olursa olsun, olumlu tavrını sürdürüyordu. Bu onun en çekici özelliklerinden biriydi ve Karen bu nedenle onu bu kadar çok seviyordu.

"Öğleden sonrası için planların ne?" diye sordu Karen.

"Bahçede çalışmaya başlama zamanım geldi. Eve dönerken Buddy'yle ikimiz çim gübresi ve organik bitki besini alacağız."

Bahçelerinin fena halde ilgilenilmeye ihtiyacı vardı. Karen çiçek tarhlarındaki yabani otları en son ne zaman ayıkladığını hatırlayamıyordu. Geçen yıl haziran sonunda yıllık bitkileri ekecek fırsatı bulmuştu ve şimdi de ekim döneminin neredeyse yarısını kaçırmıştı. "İyi fikir."

"Buddy'ye çim biçmeyi öğretme zamanının geldiğini düşünüyorum."

"Garth!" Oğulları çim biçme makinesini kullanmak için çok küçüktü.

Kocası güldü. "Şaka yapıyordum."

Pizzaları geldi ve çocukları çabucak onlara katıldı. Garth, Karen'ın favorisi büyük aile boyu sebzeli pizza ısmarlamıştı. Garth pepperoni ve sosis tercih ediyordu.

"Sosis nerede?" diye sordu Buddy tabağına bakarak. "Bu pizzanın üzerinde domates var."

"Bütün pizzalarda domates vardır Buddy."

"Sosunda belki ama bunlar tam üstünde görebileceğim yerde."

"İstersen onları kaldırabilirsin."

Buddy ince bir dilim domatesi sanki yatağındaki ölü bir fareymiş gibi kaldırdı.

Garth ile Karen birlikte gülümsediler. Bir aile olarak bu gibi anlar Karen'ın en sevdiği zamanlardı.

Pizza salonundan çıkınca birbirlerinden ayrıldılar, Garth ile Buddy hırdavatçıya giderken, Karen ile Lily de Albertsons'a gitti. Lily kurabiye payını satarsa, Karen bahçe çalışmasına yardım etmek için zamanında evde olabilecekti.

Marketin dışındaki kurabiye satışları Karen'ın umduğu kadar hareketli değildi. Eve döndüğünde kendini maraton koşmuş gibi hissediyordu. Garth ve Buddy bahçedeki işlerini yeni bitirmişler, çim biçme ekipmanlarını kaldırıyorlardı.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu Buddy, Karen arabadan iner inmez. Dün geceden bu yana akşam yemeğini hiç düşünmemişti Karen.

"Hamburger," diye yanıtladı Garth onun yerine.

Aklı neredeydi böyle? Karen marketin orada tam üç saat geçirmişti ve içeri girip akşam yemeği için bir şeyler almak aklına gelmemişti.

"Buzluktan hiç burger çıkarmadım," diye itiraf etti kocasına.

"Merak etme, ben çıkardım. Izgarayı yakacak kadar çözülmüşlerdir."

Kocası düşünüldüğünde bu bir değişiklikti ve Karen bunu sorgulayacak değildi. "Harika. Teşekkürler hayatım."

Lily, Kız İzci üniformasını değiştirmek için eve koştururken, Buddy arkadaşı James'e katılmak için bisikletine atladı. Karen ise posta kutusunu kontrol etmek için sokağa çıktı. Garaj yolundan yürüyerek eve dönerken katalogları ve gereksiz postayı ayıkladı. Bankadan gelen ihbarı görünce birden durdu.

Karen gelen postayı eve getirirken, Garth barbeküyü kışın sakladıkları kulübeden çıkarmış temizliyordu. Karen bankadan gelen zarfı aldı ve kalanları mutfak tezgâhına bıraktı.

Banka hesabı limiti aşmıştı. Açığı kapatmak için tasarruf hesabından otomatik olarak para transfer edilmişti. Neler oluyordu böyle?

Garth eve girdiğinde Karen bir şey söylemedi. Bunun yerine ona gelen sayfayı uzatarak kendisinin okumasını bekledi.

"Ahh," diye mırıldandı Garth. "Sanırım fatura ödeme konusunda düşündüğüm kadar iyi değilim."

"Bankadan bir mesaj almadın mı?" diye sordu Karen. Bu hesap için Garth'ın telefon numarası verilmişti.

"Aldıysam bile dikkatimden kaçmış."

"Buna ilave bir ücret var mı?" dedi Karen.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Garth. "Kuşkum var. Daha önce hiç karşılıksız çek vermedik... yani, teknik olarak şimdi de yapmadık."

"Sadece tasarruf hesabımızda sağlam bir meblağ olduğu için."

"Neyse ki." Karısını yanağından öperek et almak için buzdolabını açtı.

"Bu burgerlerin yanına makarna salatası yapacağım," dedi Karen ve ertesi günün pastasını yapmaya girişti.

12

Cassie Habitat ofisinde Megan'la konuşurken morali sıfırdı. Yemek dağıtım firmasındaki yarı zamanlı işi kaybetmek sarsıcı bir duygusal darbe olmuştu ona. Ama Steve Altın Bukleler'e gelmeden önce bile, bir ara vermemeye karar vermişti. Tartışmaları, eğer buna böyle diyebilirse, daha sonra dilenen özür aralarındaki havayı yumuşatmıştı. Bir bakıma birbirleriyle barış yapmışlardı. Cassie o hafta saatlerine ekleme yapmış, hemen her gün bir veya iki saatliğine salondan doğruca inşaat alanına gitmişti. Shelly ile George'un evi tamamlanmak üzereydi. İç duvarların hepsi boyanmıştı ve zemin döşemeleri de hemen hemen bitmişti.

Amiee'nin en yakın arkadaşı Claudia'nın pazar günü doğum günü partisi planı yapması, Cassie'ye Habitat projesine ayıracak altı saat vermişti.

Buna ek olarak, Megan'ın ısrarıyla Cassie, mayısın üçüncü pazarında yemek servisi yapmak ve konukları yerlerine geçirmek için çalışmak üzere dans gecesi etkiliğine kaydolmuştu. Bağış toplamada gönüllü olarak geçireceği zaman beş yüz saatlik yükümlülüğüne sayılacaktı. Shelly de dahil olmak üzere pek çok gönüllü dans gecesinden ve orada ne kadar güzel zaman geçirdiklerinden bahsetmişti, Cassie de bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Shelly'yle çalışmayı seviyordu. O sırada ana yatak odasında son rötuşları yapıyorlardı.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Steve, gelişmeleri kontrol etmek için içeri girmişti.

"Kontrolden çıkmış bir yük treni gibi ilerliyoruz," dedi Cassie.

"Öyleyse yavaşlayın. Aceleye gerek yok."

"Emredersiniz Kaptan," diye takıldı Cassie.

Steve gülümsedi ve George'la birlikte muşamba döşediği mutfağa geri döndü.

"Steve bu ilerleme tempomuzla George'la ikimizin iki ya da üç hafta içinde taşınabileceğimizi söylüyor."

"Bu harika bir haber." Cassie'nin de kendine ait iyi bir haberi vardı. Habitat Amiee'nin okuduğu okulla aynı bölgede boş bir arsa satın almıştı, bu da demek ki yeni evlerine kavuştuktan sonra bile aynı okulda devam edebilirdi. Kızının kısacık yaşamındaki onca taşınmadan sonra bu, bilhassa sevindirici bir durumdu. Cassie'nin en çok özlem duyduğu şey, Amiee'ye sevgi ve derin bir güven duygusu vermekti; birkaç ayda bir onu yaşadığı çevreden koparmak kızı için travmatikti. Cassie, Duke'ü terk ettikten sonra her şey daha iyi olmuştu ama sadece birazcık. Kendisi ve Amiee için kalıcı bir ev düşüncesi hayal ettiğinden bile fazlaydı.

"Cassie, acaba sen..." diye sordu Shelly. Cassie arkasına döndü ama dönerken ıslak boyadan dolayı ayağı kaydı. Daha ne olduğunu anlayamadan tepetaklak düşüverdi. Ceket kolunun yırtıldığını duydu ve sonra soluğunu kesecek kadar keskin bir acı hissetti.

Shelly odanın karşısından yanına koştu. "İyi misin?"

"Sanırım iyiyim." Cassie kolundan fışkıran kanı görmesine rağmen can acısından ziyade afallamıştı.

"Pek öyle görünmüyor. Burada kal," diye bağırdı Shelly panik içinde. "Sakın kıpırdama."

"Ben iyiyim, Shelly," diye üsteledi Cassie fakat kolu gerçekten acı veriyordu. Doğru dürüst bakamasa da fena halde kanadığını hissedebiliyordu. Hepsinden kötüsü, ceketi mahvolmuştu. Giysilerle dolup taşan bir dolabı yoktu. O ceketi bugün kesinlikle giymemeliydi.

"Cassie yaralandı," diye bağırdı Shelly Steve'e ve Cassie arkadaşının sesindeki paniği duydu.

Steve'in gelip onu bulması bir dakika bile sürmedi.

Shelly koruyucu bir tavırla Cassie'nin tepesinde durdu. "Ona hareket etmemesini söyledim."

"Güzel." Steve tek dizinin üstünde Cassie'nin yanına çöktü. "Doğru şeyi yapmışsın."

Steve'in yüzünde sert bir ifade vardı ve Cassie bir yanıyla nutuk atmasını bekliyordu. "Kendine ne yaptığını bir göreyim," dedi Steve. Omzunun üzerinden bakarak Shelly'den ilkyardım çantasını getirmesini istedi.

"İyiyim ben," diye üsteledi Cassie, tüm bu yaygaradan dolayı utanmıştı.

"Buna benim karar vermem daha uygun olur." Ceket kolu zaten yırtılmıştı, Steve yarayı daha iyi görmek için iyice yırtarak açtı.

Shelly geri gelip ilkyardım çantasını Steve'e verdi.

"Teşekkürler," dedi Steve, çantayı açtı ve kalın bir gazlı bez tomarı çıkarıp kesiğin üstüne bastırdı.

"Çok kan var," dedi Shelly, gözleri düşünceli ve ciddiydi. Kolunun arka tarafında olduğu için Cassie yarayı tam olarak göremiyordu.

"Yara derin görünüyor," diye mırıldandı George, karısının yanında duruyordu. O da kaygılıydı.

Shelly'nin yüzü kasvetliydi.

Steve içini çekerek, "Korkarım dikiş atılması gerekecek," dedi.

Cassie bakması mümkün olmasa bile yaranın o kadar kötü olmadığından emindi. "Geçecektir. Sadece sar ki kanama kesilsin, hiç düşmemiş kadar iyi olurum. Pek acımıyor, bandajlarsan çalışmaya geri dönebilirim."

"Doğruca acil servise gideceksin," diye üsteledi Steve.

"Steve," dedi Cassie itiraz ederek.

Steve'in sert bakışlarıyla karşılaştı. "Şimdiye kadar benimle tartışmaman gerektiğini öğrendin sanıyordum."

Cassie yaygara yapabilirdi ama dünyadaki tüm itirazların işe yaramayacağının farkındaydı. "Tamam, madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum." Steve, Cassie'nin ondan beklemediği bir yumuşaklıkla ayağa kalkmasına yardım etti. Dengesini bulması için biraz bekledi ve güvenli şekilde kolunu beline doladı.

Steve onu kendi kamyonuna bindirdiğinde Cassie'nin kolu öyle şiddetle zonkluyordu ki inlememek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Hastaneye gidiş yolu dayanılmaz derecede uzun gelmişti. İkisi de konuşmadılar ve hastaneye vardıklarında, Cassie başının dönmeye başladığını hissetti.

Steve kamyonu hastane girişine yakın park etti. "Olduğun yerde kal. Geri dönüp seni alacağım."

Cassie, Steve gelip alıncaya kadar bekledi, kamyondan indi ama ayakları yere değdiğinde dizleri çözülecek gibi oldu. Tam o sırada Steve koluyla kavrayıp onu doğrulttu.

Bekleme odası hıncahınç dolu görünüyordu. Cassie'yi çok şaşırtan bir şekilde neredeyse hemen çağrıldı. Bunda Steve'in etkisi olabilirdi ama bu mümkün görünmüyordu. Belki de fark ettiğinden daha kötü durumdaydı.

"Evrak işleri?" diye sordu Cassie.

"Endişelenme, ben hallederim."

Doktor bir kadındı, yarayı muayene ettikten sonra ağrısı için Cassie'ye bir iğne yaptı.

Cassie'nin en son hastaneye gidişi hayatını değiştiren bir an olmuştu. O zamanki doktor da bir kadındı. Cassie çok "sakar" olduğu için bir başka "kaza" geçirmişti. Muayene eden doktora bunu söyleyen Duke'tü. Cassie'nin kolu kırılmıştı, iki gözü de morarmıştı. Kadın doktor onu detaylı şekilde sorgulamıştı. Doktor anlamıştı ve Cassie bunu fark etmişti. Diğer kadının gözlerindeki ifade Cassie'ye bunun bir kaza olmadığını anladığını söylüyordu.

Tabii durumu Duke de hemen anlamıştı. Alçı yapılır yapılmaz kocası Cassie'yi muayene masasından hızla kaldırmış ve dışarı sürüklemişti. Hastaneden kaçarlarken güvenlik görevlisinin

peşlerinden geldiğini görmüştü. Cassie doktorun çoktan polisleri aradığını tahmin etmişti. Ancak Duke şunu bilmiyordu: Doktor bir kadın sığınma evinin telefon numarasını gizlice Cassie'ye vermeyi başarmıştı. Birkaç hafta sonra ise Cassie bu sığınma evine kaçmıştı.

Cassie'ye tıbbi müdahale yapılırken Steve bekleme odasında kaldı. Yara tahmininden derin ve büyüktü, on iki dikiş atılması gerekmişti.

İşi bittiğinde bir hemşire Cassie'yi, Steve'in volta attığı bekleme bölümüne götürdü. Steve onu görünce durdu. Gözgöze geldiler ve Cassie onun yüzünde bir rahatlama ifadesi gördüğünü sandı.

"Hiçbir şey olmamış kadar iyiyim," dedi Cassie, titrek bir tebessümle güvence vererek.

"Bunu duyduğuma sevindim." Steve onu hastaneden çıkarıp park yerine götürdü ve kamyona binmesine yardım etti. Cassie binmek için çabalarken yüzünü acıyla buruşturdu.

"Ağrı için reçete verdiler mi?" dedi Steve ve beklentiyle elini uzattı. "Reçeteyi bana ver."

"Neden?" diye sordu Cassie.

"Çünkü senin için halledeceğim."

Cassie'nin başı dönüyordu. "Oh, yanımda o kadar para yok ve–"

"Bunun için daha sonra endişelenirim." Ses tonu Cassie'ye bu konuyu tartışmak istemediğini anlatıyordu.

Cassie tartışamayacak kadar halsizdi, gözlerini kapadı ve başını yan pencereye yasladı. Steve eczanede durdu.

O ilaçları almaya giderken Cassie kamyonda kaldı. Başını pencereye yasladı ve kardeşinin çok kötü yaralandığı zamanı hatırladı. Cassie ondört yaşlarındayken Nichole sürgülü kapının camından geçmişti. Anneleri markette, Karen arkadaşlarıyla birlikteydi, bu yüzden evdeki tek kişi Cassie'ydi ve iyice paniklemişti. Onca kanı görünce dehşete kapılmış ama sükûnetini koruyarak 911'i aramıştı. Kardeşinin kolunu havlulara sarıp Nichole'u rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı, Cassie'nin

o sırada ciddi şüpheleri olmasına rağmen ölmeyeceğine dair ona garanti vermişti. Karen birkaç dakika sonra içeri girmiş, Nichole'a şöyle bir bakınca gözyaşlarına boğularak onu daha da korkutmuştu. Bir ambulans gelip Nichole'u götürmüştü. Ehliyeti olan Karen ise Cassie'yle birlikte onu takip etmişti. Ne yazık ki anneleri marketten döndüğünde mutfağı kan içinde bulmuştu. Bu Cassie'nin uzun süre hatırlayacağı bir gün olmuştu.

Nichole'a dikiş atılıp eve döndüklerinde Cassie ile Karen bütün öğleden sonra onun yanında kalmışlar, ne kadar cesur olduğunu söyleyip ona kitap okumuşlardı. Kendi makyaj malzemelerini kullanması için söz vermişlerdi. O gün öğleden sonra Nichole başı Cassie'nin kucağındayken, uyumadan hemen önce hayatını kurtardığı için Cassie'ye teşekkür etmişti.

Cassie dalmış olmalıydı çünkü gözlerini açtığında inşa ettikleri Habitat evinin yakınlarında olmadıklarını fark etti. "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Eve."

"Ama arabam şantiyede."

"Merak etme, adamlarımdan birine arabayı alıp evine getirmesini söyledim. Onu daha sonra geri getireceğim."

Cassie ne diyeceğini pek bilemiyordu ve konuştuğunda sesi hırıltılı ve inişli çıkışlıydı. Birisinin bu kadar iyiliksever ya da yardımcı olmasına alışık değildi. "Teşekkür ederim."

Steve kırmızı ışıkta durunca ona baktı. "Bir şey değil Cassie." Sesi sıcak ve yumuşaktı, Cassie bu sevecenliği duyunca ağlayacak gibi oldu. Steve'in duygusallaştığını görmesine asla izin vermeyecekti. Bu onu fazlasıyla utandırırdı. Evliyken gözyaşlarını tutmayı öğrenmişti. Ağladığını görmek Duke'ü sadece daha fazla kızdırıyordu.

Steve'in adresini bilmesi sürpriz olmuştu. Ufacık, izbe dairesini görmesi fikrinden nefret ediyordu ve varır varmaz kamyondan atlayıp kaçmayı planladı.

Steve evin önüne yanaşarak park etti. Cassie, "Tekrar teşekkürler," diyerek yolcu kapısını açtı.

"Hey, dur bir dakika. Ben de seninle geliyorum."

"Öyle mi?"

"Başka çare yok. Lenny'nin senin arabanı getirmesini beklemek zorundayım, sonra onu geri götüreceğim."

"Ah, doğru ya." Çantasının dibinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı, mütevazı evine girince Steve'in ne düşüneceğini merak ediyordu.

Aptallık ediyorum, diye hatırlattı kendine Cassie. Bu çok saçmaydı. Güzel bir evde yaşıyor olsaydı zaten Habitat evine ihtiyacı kalmazdı.

İçeri girer girmez Steve dolap kapaklarını açıp bir bardak buldu, su doldurup bir ağrıkesici hap uzattı. "Bunu al ve uzan."

Cassie itiraz mı etse, yoksa dediğini mi yapsa karar vermeye çalışarak ona baktı. Bir adamın kendisine ne yapacağını söylemesi doğasına aykırıydı. Başka bir erkeğin davranışlarını dikte etmesinden zaten zorlukla kurtulmuştu.

"Cassie?" Steve merakla bakıyordu.

Cassie bir kez daha tartışacak enerjiye sahip olmadığını fark etti. Steve'in avucundaki hapı aldı, diğer elindeki suyu da alarak ağrı kesiciyle birlikte bir başka ilacı da yuttu. Doktor bu ilacın enfeksiyondan korunmasına yardımcı olacağından bahsetmişti.

Cassie yatağının üzerine uzandı ve Steve oturma odasında bulduğu el örgüsü bir battaniyeyle onun üstünü örttü. Cassie bundan daha dayanıklı olduğunu kanıtlamaya kararlıydı. Öğleden sonrasında uyuklamak onun için duyulmamış bir şeydi.

Cassie bundan sonra birtakım konuşmalar duydu. Steve'in sesini hemen tanıdı; arkadaşı gelmiş olmalıydı. Ama diğer ses bir erkeğe ait değildi, Amiee'nin sesiydi.

Amiee evdeydi. Bir şeyler olmuş olmalıydı, çünkü gelmesi için çok erkendi. Kızı o akşam saat beşe kadar evde olmayacaktı ve saat daha... kol saatine baktı. Altıyı geçiyordu. Mümkün değildi.

"Amiee." Cassie battaniyeyi üstünden atarak dimdik oturdu. Oda dönmeye başladı ve yataktan hemen kalkarsa düşmekten korktuğu için bekledi.

"Merhaba anne," dedi kızı gayet sıradan bir şekilde. "Steve burada."

"Steve mi?" Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı.

"Steve," diye tekrarladı Amiee. "Steve'i hatırlıyorsun, değil mi?" Sonra omzunun üzerinden bakarak sordu: "Başını çarpmadığından eminsin, değil mi?"

"Steve'in kim olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Cassie elini alnına götürerek. Oda hâlâ dönüyordu. "Bilmek istediğim neden hâlâ burada olduğu."

"Anne, bu çok kaba, özellikle de Steve akşam yemeği getirmişken." Sesini alçalttı. "Hem de kızarmış tavuk."

Steve'in doğruca Amiee'nin kalbine giden yolu bulması uzun sürmemişti.

"Sana bir but ayırdım."

"Çok naziksin," dedi Cassie, odadan çıkarken dengesini kazanma çabasıyla kolunu kapı kulpuna yasladı. Steve'in verdiği hap her neyse çok güçlüydü.

"Gerçekten çok naziğim," diye ısrar etti Amiee. "Butlar en sevdiğim kısımdır."

Cassie boştaki elini alnına bastırırken, Steve'in on parçalık kızarmış tavuk kovası ve yanında tüm garnitürleriyle mutfak masasının ortasında oturduğunu gördü. "Bu kadar uzun kalmana gerek yoktu," dedi Cassie ona.

"Kızının eve gelip seni tek başına yatakta ve yaralı halde bulmasına istemedim."

Cassie, tam Amiee'nin evlerinde bir adam bulunca çok daha fazla endişeleneceğini söyleyecekti ki vazgeçti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Steve ayağa kalkarak.

"Bilmiyorum... İlacın içinde ne vardı? Beni bayılttı."

"Ağrın var mı?"

Cassie durup kendini kontrol etti. "Sanmıyorum."

"İyi."

"Ya arabam?" Pek iyi bir şey olmayabilirdi ama gitmesi gereken yere götürüyordu.

"Dışarıda, park edildi."

Amiee, Steve'e gülümsedi. "Steve her şeyle ilgilendi. Gerçekten havalı biri anne."

"Fazla gururlanma," dedi Cassie, Steve'e. "Sebebi kızarmış tavuk. Kızımın kızarmış tavuğa zaafı var."

Steve gülümsedi, neredeyse çocuksu görünüyordu. "O kadarını anladım."

"Tekrar teşekkür ederim." Steve beklentilerinin çok ötesinde çıkmıştı.

Steve kapının yarı yolundaydı. "Önemli değil."

"Evet, teşekkürler Steve," diye araya girdi Amiee.

Steve, Cassie'yle bakıştı. "Bir şey gerekirse ara."

"Ararım," diye temin etti Amiee, Cassie daha bir şey diyemeden.

Steve çıktı ve kapı kapandığı anda kızı dönüverdi. "Anne, bu önceden sevmediğimiz aynı adam mı? Çünkü değişmiş ve o müthiş biri."

"Steve'i severim," dedi Cassie duygularını hafifseyerek. "Sadece bir arkadaş, fazlası değil, anladın mı?" Cassie'ye gereken son şey kızının Steve'le arasında bir romantizm iması yakalamasıydı.

"Anne," diye fısıldadı Amiee, sanki açık etmemeleri gereken büyük bir sır varmış gibi konuşuyordu. "Bana büyük boy kovada kızarmış tavuk aldı."

"Evet tatlım, biliyorum."

"Ben istememiştim." Sanki tavuğu bizzat Steve pişirmiş gibi konuşuyordu. "Tam senin evlenmen gereken biri... yani tekrar evlenmek istiyorsan."

"Amiee! Saçmalama."

"Hey, sadece bir öneriydi," dedi kızı, iki elini havaya kaldırdıktan sonra başka bir tavuk parçasına uzandı.

13

Steve Brody'nin aklı Cassie'yle doluydu. Bütün gün düşüncelerinin önünde ve merkezinde olmuştu. Kendini nasıl hissettiğini, enfeksiyon kapıp kapmadığını merak ediyor, günü dinlenerek geçirdiğini umuyordu.

Aslında mezarlığa giderken Cassie'yi düşünüyordu ve az kalsın girişi kaçıracaktı. Tam zamanında saptı ve karısının mezarını ziyarete giderken aklında başka bir kadın olduğunu fark etmek büyük bir şok oldu.

Alice'in mezarını son ziyaretinin üstünden iki hafta geçmişti. Genellikle birkaç günde bir uğrardı. Mezarın düzgün tutulması ve taze çiçekler bulunması onun için önemliydi. Doğru, çok yoğundu ama her zaman yoğundu ve yine de zaman yaratabilmişti. İki haftanın geçip gittiğini fark etmek onu sarstı. Her zamanki yerine park ederek kamyondan indi.

Mezar taşının önünde tek dizi üzerine çöktü. Sonra üstündeki ismi okuyabilmek için yeni biçilmiş çim kırpıntılarını kenara itip temizledi. Son ziyaretinde getirdiği çiçekler kaldırılmıştı, saksıyı yanında getirdiği taze çiçeklerle doldurdu. Alicia kırmızı laleleri hep sevmişti, şimdi de tam mevsimiydi.

"Tanıştığım bir kadın var," dedi Steve, şimdi ayakta duruyor ve elleri beceriksizce iki yanından sarkıyordu. "Keçi gibi inatçı... Habitat'ta tanıştım ve onu çok düşünüyorum." Dur-

du, Cassie'den bahsedip etmemek konusunda pek emin değildi. "Geçenlerde bir kaza geçirdi, onu acil servise götürdüm."

Cassie'nin, iyi olduğu ve sadece kolunu bandajlamaları için nasıl ısrar ettiğini hatırladı. Henüz acı onu ele geçirmemişti ve acımaya başlayınca ise yüzü solmuş, sessizleşmişti. Cassie bir kez olsun canının yandığını söylememişti ama Steve gözlerinden ve inlememek için sıktığı çenesinden bunu anlamıştı.

Hastane personeli mükemmel olsa da orada bulunmaktan hiç hoşlanmamıştı. Bundan Steve de nefret etmişti. Bekleme odasında otururken geride bırakmak istediği anılar dört bir tarafını sarmıştı. Alicia da bu hastanede yatmıştı. Cassie kolu sargılı geldiğinde Steve oradan ayrılmaya çoktan hazırdı.

Aklı bir kez daha Cassie'deydi. Gözlerini Alicia'nın mezar taşına odakladı, karısının mezarının yanındayken başka bir kadını düşündüğü için kendini suçlu hissediyordu. Alicia'yla ikisi çok yakınlardı, onsuz hayatı bomboş kalmıştı. Öleli üç yıldan fazla olmuştu ve acısı ilk yıldaki kadar içine işlemiyordu ama karısına hissettiği yakınlık hâlâ devam ediyordu. Alicia fiziksel olarak yanında olmasa bile daima bir parçası olacaktı.

"İsmi Cassie," diye fısıldadı. Ellerini ceplerine soktu, birkaç dakika sessizce durdu. Oradan ayrılmadan önce çömeldi, parmaklarını dudaklarına götürdükten sonra karısının isminin üstüne koydu, sonra kamyonuna binerek oradan uzaklaştı.

Alicia'ya söyledikleri doğruydu. Uzun zamandan beri kafası Cassie'yle doluydu. Şantiye sorumlusu olduğu için uğrayıp Cassie'nin durumunu kontrol etmeyi görevi olarak hissediyordu. Cassie'nin evinin önünde park ederken kendine bulduğu bahane buydu. Birkaç dakika kamyonda oturarak habersiz uğraması hakkında düşünüp taşındı. Bir telefon etmek yeterli olabilirdi ama Steve, Cassie'nin nasıl olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Pekâlâ, aslında buna ihtiyaç duyuyordu.

Kapıyı kızı açtı ve Steve'i görünce Noel sabahındaki bir çocuk gibi gözleri sevinçle ışıldadı. "Merhaba Steve," diye selamladı Amiee, sanki çok yakın arkadaşlarmış gibi. "Annem evde." Steve'in içeri girmesi için kapıyı ardına kadar açtı.

Steve, Cassie'nin ocağın yanında durduğunu görebiliyordu. Akşam yemeği yapıyor gibi görünüyordu. O sırada onun ne kadar solgun olduğunu fark etti. O gün Cassie'yi hastaneye götürmeden önce fark ettiği aynı acı çeken haldeydi.

Uzun süre bir şey yapmadan bakıştılar. Steve, Amiee'nin bakışlarının kendisinden annesine ve sonra tekrar kendisine çevrildiğini hissetti.

"Ne işin var burada?" dedi Cassie, onu görmekten hiç memnun olmuş görünmüyordu.

Bu kadın Steve'in egosunu şişirmek için pek bir şey yapmıyordu. "Seni kontrole geldim, bir sorumluluk meselesi var burada."

Cassie hemen kaşlarını çattı. "Sorumluluk meselesi mi? Habitat'a dava açacağımı mı düşünüyorsun?"

Steve'in sık sık gördüğü o ateş Cassie'nin gözlerine geri dönmüştü. "Hayır, bu mantıklı bir kaygı."

"Mantık mı?" diye tekrarladı Cassie usulca kıs kıs gülerek.

Steve bu işi yüzüne gözüne bulaştırıyordu. İçinden çıkamayacağı kadar derin bir çukura gireceğine dürüst olabilirdi. "Aslında senin nasıl olduğunu görmek için uğradım."

"Annem bugün çalıştı," dedi Amiee. "Çoğu kişi pazartesi izinli oluyor ama annem izin yapmıyor, çünkü Spokane'e gidebilmemiz için ekstra para kazanmalıyız–"

"Amiee." Annesi bir bakış atarak on iki yaşındaki kızını susturdu.

"Tamam ama Steve'in bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Kuaför salonunda mıydın?" Müşterileriyle uğraşmak için tekrar tekrar kolunu kaldırırken Cassie'nin ne kadar canının yanmış olduğunu hayal bile edemiyordu. Yarası yüzünden izin alacağını sanmıştı ve bunu yapmadığına inanamıyordu. İyileşmek için vücuduna en az bir gün zaman vermesi gerektiğini bilmiyor muydu?

"Ağrı kesicilerini de almadı, çünkü kafasının yerinde olması gerektiğini söyledi," diye yumurtlayıverdi Amiee, sonra ellerini beline koyup annesine döndü. "İstersen bana kızabilirsin ama Steve'in bilmesi gerek. Bana ilaçlarını içmeni, bol bol dinlenmeni

sağlamamı söylemişti ve sen yapmadın. İlaçlarını almadın, gecenin yarısına kadar uyanık kaldın ve bunu biliyorum, çünkü seni duydum."

"Amiee," dedi Cassie yüzü utançtan kızararak. "Biraz sus, tamam mı?"

"Steve anlatmamı ister," diye üsteledi kızı, cezayı kabul etmeye hazır olduğunu belli etmek ister gibi omuzlarını düşürmüştü.

Steve gözlerini Cassie'den ayıramıyordu. "Çok yorgun olmalısın."

Cassie inatçı bir kadındı, durumunu ne kabul ediyor ne de reddediyordu.

"Gel otur," dedi Steve, sesinin sakin ve alçak olmasına dikkat ederek. Cassie hemen hareket etmeyince yanına gitti, elini tuttu ve yavaşça onu kanepeye götürdü. Omzunun üzerinden bakarak Amiee'ye talimat verdi: "Bana biraz buz getir."

"Tamam." Yardım etmeye hevesli bir şekilde Amiee aceleyle buzdolabına gidip buzluğun kapısını açtı ve buz kalıbını çıkardı. "Şimdi ne yapayım?" diye sordu, Steve'in talimat vermesini bekleyerek.

"Buzu plastik bir torbaya koy ve havluya sarıp bana getir."

Cassie'nin kendisiyle mücadele etmemesi Steve için yeterli belirtiydi, çok çabuk teslim olmuştu. Amiee buzu boş bir ekmek torbasına koyarak banyodan temiz bir havluyla geri döndü. "İşte," dedi gururla.

Steve, Cassie'yi yavaşça kanepeye uzattı, kolunu kaldırdı ve havluyla buzu kolunun üst kısmına sardı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Cassie başını sallayarak gözlerini kapattı. Başını kanepenin arkasına yaslarken tüm vücudu gevşemiş gibi geldi.

"Ağrıkesici ilaçlarını getireyim mi?" diye sordu Amiee yardıma hevesli şekilde.

"Hayır," diye itiraz etti Cassie. "Uykulu yapıyorlar beni."

Steve çenesini sıktı, konuşurken sinirlendiğini belli etmemek için elinden geleni yaptı. Bu kadın çok inatçıydı. "Belki anlamadın diye söylüyorum, iyileşmek için vücudunun dinlenmesi gerekiyor."

Amiee onu duyunca banyoya koşturdu, ilaç şişesi ve bir bardak suyla geri döndü. "Adamı dinle," diyerek annesine hapla su bardağını uzattı.

Cassie zorluk çıkarmadı.

"Kutlama zamanlarında annenin en sevdiği yemek ne?" diye fısıldadı Amiee'ye.

"Hamburger. Ben kızarmış tavuk seviyorum."

Steve gülümsemesini sakladı. "Bunu zaten biliyorum."

Amiee sırıtarak sesini alçalttı. "Bu sabah kahvaltıda bir but yedim ve dün akşamki kadar güzeldi."

Steve kararını vermişti, daha önce kullandığı aynı alçak ses tonuyla konuştu. "Annenin pişirdiği şey her neyse onu ocaktan indir, yemek işini ikimiz halledelim."

Amiee'nin gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Steve.

On iki yaşındaki kız tam anlamıyla memnun görünüyordu. "Anneme senin gibi biriyle evlenmelisin dedim, biliyor musun bana ne dedi?" Steve'in cevabını beklemedi. "Senin gibi erkeklerin onun gibi kadınlarla evlenmeyeceğini söyledi. Ben yanılıyorsun dedim, o da bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Bazen böyle huysuz oluyor." Amiee konuşurken ocaktaki tencereyi indirdi, kaynayan sudan iki sosisi çıkarıp küçük plastik bir torbaya koyarak buzdolabına yerleştirdi.

"Hazır mısın?" dedi Steve, Cassie'nin uyuklamasına şükrederek.

"Sen annemle evlenirsen bir mini iPad alabilir miyim?"

"Ah..." Steve nadiren söyleyecek söz bulamazdı ama Amiee onu afallatmıştı.

Amiee tereddüt etti. "Sana bunu sormamalıydım, değil mi?"

Steve elini küçük kızın omzuna koydu. "Bunun için çok erken."

"Anneme sakın söyleme, tamam mı? Çok utanır."

Steve sırıttı. "Bu bizim sırrımız olacak."

Geri döndüklerinde Cassie derin derin uyuyordu. Amiee sessizce annesinin yanına gitti. "Onu uyandırayım mı?"

"Hayır, bırak uyusun." Steve yarın uğrayıp bandajı değiştirip değiştirmediğini kontrol edecekti.

Amiee kararsız görünüyordu. "Annem o hamburgeri kaçırmak istemezdi."

"Uyandığı zaman yiyebilir." Steve battaniyeyle Cassie'nin üstünü örttü, vücudunun etrafına sıkıştırdı. Amiee orada olmasaydı alnından öpecekti.

Amiee, Steve'in her hareketini izliyordu. "Dün gece de burada uyudu."

Koydukları buz erimişti ve torbadan koluna su sızdığını fark etmemesi Cassie'nin ne kadar bitkin olduğunu kanıtlıyordu. Steve'in içinde yükselen şefkati açıklaması zordu.

"Ben çıksam iyi olur," dedi Steve.

"Uyandığı zaman annem seni arasın mı?" diye sordu çocuk umutla.

"Hayır, sorun olmaz. Bırak dinlensin." Amiee annesi için gelinlik resimlerine bakmaya başlamadan önce Steve çıkıp gitse iyi olacaktı.

"Tamam." Steve'i kapıya kadar geçirirken Amiee hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "İstediğin zaman uğrayabilirsin," diye güvence verdi ona.

"Kızarmış tavuk getirmesem bile mi?" diye takıldı Steve.

"Ah, elbette," dedi Amiee onu ciddiye alarak. "Ama yanında bir kızarmış tavuk kovası getirirsen daha iyi olur."

Steve kamyonuna giderken kahkahasını bastıramadı.

14

Takip eden hafta boyunca Steve, Cassie'nin inşaat alanına gelmesine izin vermedi. Bu Cassie'yi hem kızdırmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı, bu tempoyla kendi evine sahip olması yıllar sürecekti. Steve'in Cassie'yle hiç teması olmayabilirdi ama Amiee'yle düzenli şekilde haberleşiyordu. Kızı gizli tutmak için elinden geleni yapsa da Cassie ikisinin konuşmalarını duymuştu. Amiee'nin ikisi arasında geçenlerden habersiz olduğuna inanmasına izin verdi.

Cassie anladığı kadarıyla, Steve ilaçlarını aldığından ve salonda çok çalışmadığından emin olmak için kendisini kontrol ediyordu. Aslında yarası onu kendiliğinden sınırlıyordu. Cassie o pazartesi günü çok yorulmuş ve bunun bedelini ağır ödemişti. Steve geldiğinde çökmeye hazırdı.

Pazartesi günü, kazadan on gün sonra Cassie biraz daha kendine geldiğini hissetmeye başlamıştı. Pacific Northwest'te harika bir gündü. Güneş çıkmıştı, sıcaklık yirmili derecelerin ortasındaydı ve hafif bir esinti vardı. Amiee sürpriz şekilde Cassie daha söylemeden ödevini rekor zamanda bitirmişti. Cassie kızının bu güneşli muhteşem günde arkadaşlarıyla çıkmak isteyeceğini düşünmüştü ama ödevi bittiği halde evde oyalanıyordu.

Cassie akşam yemeği için büyük bir salata hazırlamayı düşünürken kapı çaldı.

"Ben açarım." Amiee özgürlüğüne kavuşan bir mahkûm gibi odadan hevesle fırladı. Kapıyı açtı, sonra yüksek bir sesle, "Ah merhaba Steve, seni görmek ne güzel bir sürpriz," dedi.

Cassie bu ikisinin ne karıştırdığını bilmiyordu ama öğrenmek üzere olduğundan emindi.

Steve parmaklarını arka ceplerine sokmuş bir halde eve girdi. Gözleri Cassie'nin üzerinde, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok daha iyi durumda," diye annesinin yerine yanıtladı Amiee.

Cassie uzun bir sürenin ardından gözlerini Steve'den ayırıp kızına baktı. "Kendim cevap verebilirim, teşekkür ederim." Sonra dikkatini yeniden Steve'e çevirerek, "Çok daha iyiyim," dedi.

Steve gülümsedi ve Cassie'ye bir kez daha ne kadar seksi göründüğünü düşündürdü. Steve hakkında böyle şeyler düşünmemeliydi ama kendine engel olamıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Steve gelişigüzel şekilde. "Biraz gezinecek durumda mısın?"

"Annem ve ben–"

Cassie bir bakışla kızını susturdu. "Aklında ne var?" diye sordu, sanki başka planı olma ihtimali varmış gibi.

"Habitat'ın geçenlerde buradan pek uzak olmayan bir arsa aldığını duyduğunu biliyorum."

Cassie kalbinin hızla atmaya başladığını hissedebiliyordu. "Bu konuda bir şeyler duymuştum." Megan üstünkörü bahsetmiş, Cassie daha fazla detay için sıkıştırmaya korkmuştu. Kendisi yeni ev listesinde bekleyenlerden sadece biriydi ve o listede kendinden önce başkaları varken bu arsayı soruşturmak yanlış gelmişti.

"Bu kadar güzel bir öğleden sonrasında arsaya bir göz atmak istersin diye düşündüm," dedi Steve.

Amiee dua eder gibi ellerini kavuşturdu, irileşmiş ve yalvaran gözlerle Cassie'ye baktı. "Lütfen anne, en azından hızlıca bir bakabilir miyiz?"

Cassie'nin reddetmeye niyeti yoktu. "Sanırım yoğun programımızın arasına sıkıştırabiliriz."

Amiee sevincini saklayamadı, ellerini çırparak zıpladı.

"Terbiyeni takınırsan," dedi Cassie sessizce.

"İyi davranacağım, söz veriyorum," diye temin etti Amiee. "Gidelim mi?" Steve Cassie'ye baktı.

"Gidelim."

Steve önden çıktı ve Cassie'nin kapıyı kilitlemesini bekledi.

Steve bu defa bir araba kullanıyordu, dört kapılı sedan galeriden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Cassie onu sadece kamyonuyla görmüştü. Steve gözlerindeki soran ifadeyi okumuş olmalıydı, çünkü binmesi için yolcu tarafının kapısını açıp yana çekildikten sonra açıkladı: "Bu Alicia'nın arabasıydı."

"Oh." Ölmüş karısından ilk kez bahsediyordu.

Amiee arka koltuğa hoplayarak gürültülü koklama sesleri çıkardı. "Vay canına, bu arabanın kokusu bile yeni gibi."

"Üç yaşından fazla," dedi Steve, sürücü koltuğuna yerleşirken. "Alicia bunu kullanma fırsatı pek bulamadı ve ben de çoğunlukla kamyonumu kullanıyordum."

Cassie'nin sohbeti sürdürmek için endişelenmesine gerek yoktu. Amiee, Steve'le uzun zamandır arkadaşmış gibi çene çalıyordu. Okulda geçirdiği haftayı anlatıyor, zor matematik testinden ve artık en iyi arkadaşı olmayan Claudia'dan söz ediyordu. Claudia'yla neden bozuştuğunu anlattığı uzun soluklu hikâyesinin orta yerinde, "Umarım bunları anlatmamın senin için sakıncası yoktur," dedi Amiee.

"Hiç yok," diye güvence verdi Steve. "Çok etkileyici."

"Annem günümün her ayrıntısını duymak ister," diye ekledi genç kız, sanki bu bir yükmüş gibi. "Annem ve kız kardeşleri, anne ve babalarıyla yemek masasında otururken böyle yapıyorlarmış, bu yüzden şimdi annem dakika dakika günümün nasıl geçtiğini anlattırıyor bana."

Steve gözlerini yoldan ayırıp Cassie'yle göz teması kurdu. Kaşlarını kaldırınca Cassie'ye anlatmaktan başka seçenek kalmadı. "Yemekte çene çalarken tek kelimelik cevaplardan fazlasını istiyordum."

"Ne demek istediğimi görüyor musun?" dedi Amiee, böylesine bir yükün ağırlığıyla içini çekerek.

"Anladım," dedi Steve.

Kent'in batı tarafında bulunan arsaya ulaşmak on dakikadan fazla sürmemişti. Steve arabayı park etmişti ki Amiee arka tarafın kapısını açtı ve bir patlamadan kaçınan birinin acelesiyle dışarı fırladı.

"Burası mı?" diye bağırdı kızı, çoktan arsanın yarı yoluna ulaşmıştı.

"Burası," diye seslendi Steve onun peşinden yürüyerek. "Ve hepsi sizin."

Cassie kavramakta zorlanıyordu. Arsa çok büyüktü, şimdiye dek umduğundan veya hayal ettiğinden bile fazlaydı. Yavaşça kızının yanına gitti. Arsanın arka kısmında bir çitin yanına sıkışmış birkaç ağaç vardı. Steve onu izledi. "Bunlar ne ağacı?" diye sordu Cassie. Uzanıp küçük bir tomurcuğu inceledi.

"Elma. İki elma ve bir erik ağacı."

Cassie derin derin içini çekti. "Meyve ağaçları."

"Anne elma püresi yapabiliriz. Claudia'nın büyükannesi bize kendi yaptığı elma püresinden ikram etti. Dükkândan aldığımızdan çok daha güzeldi."

"Bundan eminim."

"Yapabilir miyiz?"

"Yeterince elma toplayabilirsek evet, bunu yapabiliriz."

Amiee heyecan içinde ağaca sarıldı. "Bana elmalar ver," dedi ağaca. "Çok ama çok elma."

Cassie'nin gülmesini saklamak için elinden geleni yapan Steve'e gözü ilişti. Steve yere bakarak usulca kıkırdadı.

Arsanın iki tarafında komşulara rağmen çit çekilmişti, bu sayede Cassie arsanın büyüklüğü konusunda net bir fikir edinebiliyordu. Devasa görünüyordu. "Bir bahçe için alan olacak mı?" diye sordu Steve'e.

"İster miydin?"

Cassie sesinin hissettiklerini ele vermesinden korkarak başını salladı. Annesinin kocaman bir bahçesi vardı ve her yaz yabani otları ayıklamak kardeşleriyle onun işiydi. Üçü birlikte bu işi yaparken bir sürü oynanacak oyun uydurmuştu. Karen

kocaman bir solucanla kardeşlerini kovalamaktan zevk alırdı. Cassie ablasından sakınmak için sulama fıskiyesinin etrafında koştururken annesinin evden fırlamasına yetecek kadar yüksek sesle çığlıklar atardı.

Başını kaldırdığında Steve'in kendisiyle konuştuğunu fark etti. "Stan'le konuşacağım, evi bahçe için bol bol yer bırakacak şekilde planlayabilir miyiz diye bakacağım."

Cassie sebze yetiştirecek kadar geniş bahçeli bir eve sahip olmayı hayal bile etmemişti. Boğazına bir yumru oturdu, konuşamıyordu. Duygularını saklama çabasıyla adımlarını sayarak arsada dolaştı, ne kadar talihli olduğunu kavramakta güçlük çekiyordu.

"Komşulardan tanıdığın var mı?" diye sordu Amiee, sonra Steve daha cevap veremeden, "Benim yaşımda kızlar var mı? Ya oğlanlar?" dedi.

"Üzgünüm, komşularla tanışmadım," dedi Steve ona. Dikkatini Cassie'ye yöneltti. "Ee, ne düşünüyorsun? Beğendin mi yoksa uygun başka bir arsa çıkmasını beklemeyi mi tercih edersin?"

"Annem beğendi," diye bağırdı Amiee. "Burayı beğendi. İkimiz de beğendik."

Cassie ancak hissettiği sevinç yüzünden tıkanan boğazı nedeniyle, kızının onun adına konuşmasından son derece memnundu.

"Cassie?" Steve cevap bekleyerek ona bakıyordu.

Boğazındaki yumruya rağmen yutkundu, Steve'e bakıp gülümsedi ve başını salladı. Neyse ki bir şey söylemesine gerek kalmadı, çünkü başka bir araba gelip Steve'in arabasının arkasına park etti.

Arabadan bir adam indi. Cassie'ye bir yerden tanıdık gelmişti ama daha önce nerede gördüğünü çıkaramadı. Doğruca Cassie'ye yürüyüp elini uzattı.

"Stan Pearson," dedi adam kendini takdim ederek. Başıyla Steve'i selamladı.

"Stan bu proje için inşaat müdürü olacak," diye açıkladı Steve.

Cassie'nin morali bozuluverdi, hayal kırıklığını gizlemekte güçlük çekiyordu. "Sen evde çalışmayacak mısın?" Habitat'ta ilk karşılaştığında Megan projenin başında Steve'in olacağını söylemişti. Bunu canlı şekilde hatırlıyordu, çünkü Cassie başka birisinin sorumlu olup olamayacağını sormaya karar vermişti. Onunla çalışmak istememişti. Ve şimdi... eh, Steve'siz aynı şey olmazdı.

Stan düşüncelerini okumuş gibi, "Steve burada olacak," diye açıkladı. "O bir gönüllü ama inşaat konusunda benim kadar bilgilidir. Temel olarak her şeyi ona bırakacağım, bu arada ben başka bir evin inşasının ilerlemesini denetleyeceğim. Dediğim gibi, ben ara sıra uğrayacağım. Young'ların evinde olduğu gibi, işlerin nasıl gittiğini kontrol edeceğim. Teknik olarak inşaat müdürü benim ama bir bakıma her şeyi Steve'in ellerine bırakacağım."

Demek ki Cassie daha önce Stan'i orada görmüştü. Steve'le ikisinin birkaç kez görüştüğünü hatırladı.

"Ben ücretli bir elemanım," diye açıklamaya devam etti Stan, "Steve ise bir gönüllü ama bazen benim kadar veya benden daha çok çalışıyor."

"Cuma günü Young'ların evine geleceksin değil mi?" Stan'in sorusu Cassie'ye yöneltilmişti.

Cassie anlamayarak Steve'e baktı. İnşaattan bir hafta uzak kalınca bir şeyler kaçırmış olmalıydı.

"Bir tahsis töreni var," diye açıkladı Steve, sonra Stan'e bakarak ekledi: "Cassie bir haftadır yoktu. Kolunu kestiğinden söz ettiğim kişi oydu."

"Ha tamam. Bunu unutmuştum. İyileşme süreci nasıl gidiyor?"

"Sorun yok," dedi Cassie, yarasını hafife almaya çalışarak. "Sadece bir sıyrıktı."

Steve kaşlarını çattı. "On iki dikiş pek de sıyrık sayılmaz."

Cassie onu duymazdan geldi. "Steve inşaata gelmeme izin vermedi," dedi Steve'e geri kaşlarını çatarak.

"İyi. Kolunu yeniden yaralamanı istemeyiz," dedi Stan, sonra konuyu değiştirmek için bir yol arayarak ekledi: "Kızınla sana

göstermek için yanımda ev planları getirdim. Young'ların planına çok benziyor."

"Şimdiden planlarınız mı var?" dedi Amiee bağırarak ve hemen Cassie'nin yanında kendine yer açtı. "Kaç yatak odası var?"

"Üç," dedi Stan.

"Üç," diye bağırdı Amiee. "Yatak odası mı?"

"Her zaman en az üç yatak odalı ev inşa ediyoruz," dedi Steve küçük kıza.

"Peki ya eve sadece bir kişi taşınırsa, yine de üç yatak odası mı olacak?"

"Öyle olur," dedi Stan sohbeti toparlayarak. "Evi satılma ihtimaline göre yapıyoruz. Ev satılırsa veya satıldığında, üç odayla satılma şansı çok daha yüksek olur."

Stan arabasının arka koltuğundan bir rulo çıkardı, bir tarafını eliyle diğer tarafını ön cam sileceğiyle sıkıştırarak arabasının üzerine yaydı.

"Şuna bir bak Amiee," dedi Steve, küçük kız Cassie'yle Steve'in önüne sıkışırken.

"Kaç metre kare?" dedi Cassie zemin planına bakarken.

"Yüz on beş metre kare. Bunlar büyük evler değil."

"Bizim dairenin büyüklüğüne dikkat ettin mi?" dedi Cassie şakayla karışık. Yüz on beş metre kare buna kıyasla malikâne gibi gelecekti.

"Sadece yakınlarda garaj ekledik," diyordu Stan. "İçeri çamaşır ve kurutma makinesi de koyuyoruz."

"Çamaşır ve kurutma makinemiz de mi olacak?" Amiee neredeyse kendinden geçmiş, katıksız bir sevinçle avuçlarını birbirine sürtüyordu. "Anne duydun mu? Kendi çamaşır ve kurutma makinemiz."

"Duydum."

Amiee sanki bunlar hayal edebileceğinden fazlaymış gibi sordu: "Peki ya gerçekten çalışan fırını ve ikiden fazla gözü olan bir ocak?"

"Hepsi senin," diye güvence verdi Steve.

Amiee gözlerini kapayıp başını arkaya eğdi. "Öldüm ve cennete mi gittim ben?"

Steve kıkır kıkır gülerek Cassie'ye baktı. "Kızın hep böyle midir?"

"Korkarım öyle."

Stan belirgin bir keyifle planı topladı, rulo yaptı. "Cuma günü görüşürüz o zaman?" dedi Cassie'ye bakarak.

"Bunu kaçırmayacağım."

Stan üçünü kaldırımda dururken bırakarak gitti. Steve konuşmadan önce Stan'in arabası köşeyi dönüp gözden kaybolmasını bekledi. Cassie'ye baktı. "Siz ikiniz Meksika yemeği sever misiniz?"

Cassie cevap vermek için ağzını bile açmadan Amiee, "Bayılırım," dedi.

"Cassie?" Steve belli ki ondan duymak istiyordu.

Cassie omzunu silkti. "Elbette."

Amiee ellerini iki yanına vurdu. "Hadi ama anne, senin favorindir ve bunu sen de biliyorsun. Tabii hamburgerden sonra."

Bu kadarı soğukkanlı kalmak için fazlaydı. "Aklında ne var?" diye sordu. Steve'i son zamanlarda ne kadar sık gülümserken gördüğünü fark etti.

"Kent'in merkezinde harika bir Meksika restoranı var."

"Lindo mu?" Cassie gayet iyi biliyordu, yemekleri inanılmazdı.

"Oraya gittin mi?" diye sordu Steve.

Cassie başını salladı. "Bir kez salondaki kızlarla bir bira için."

"Öyle mi?" Amiee kalakalmıştı. "Bana hiç söylemedin."

"Bahsetmediğim bazı şeyler oluyor," dedi Cassie kızına.

Amiee, Steve'e baktı. "Peynirli *enchilada* ısmarlayabilir miyim?"

"Elbette."

"İki peynirli *enchilada*?"

Steve gülerek başını salladı.

"Çok açgözlülük etmiyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Steve. "Böyle şeyler olur, acıkmışsın. Tıpkı benim gibi."

15

"Anne," diye bağırdı Amiee odasından. "Makyaj yapabilir miyim?"

"On üç yaşına geldiğin zaman." Cassie banyo aynasının önünde kalem çekiyordu.

"An-ne." Kızı heceleri uzatarak tek kelimeyi iki kelime gibi söylüyordu.

"Ne var?"

"Bana çocuk muamelesi yapıyorsun."

Bu çok eski ve Cassie'nin pes etmeyeceği bir tartışmaydı. "Sen bir çocuksun."

"Ama bu tahsis töreni önemli bir olay."

"Bak ne diyeceğim," dedi Cassie kirpiklerine rimel sürerken. "Bizim evimizin tahsis töreninde rimel ve allık kullanabilirsin."

Amiee ufacık banyonun kapısında duruyordu. "Beni öldürüyorsun. Umarım bunu biliyorsundur. Claudia beşinci sınıftan beri makyaj yapıyor."

"Aferin ona."

Amiee hoşnutsuzlukla başını iki yana sallayarak, "Neden böylesin sen?" diye sordu.

"Bütün gün benimle mi tartışacaksın, yoksa hazırlanacak mısın?"

Amiee'nin yüzü bir kaş çatmasıyla karardı. "Tamam, tamam ama hâlâ kızgınım."

"Benim sorunum değil," dedi Cassie, aynadan uzaklaşmadan önce kendine son bir bakış attı. Saçları yeterince uzamış, Teresa'nın stilist yarışmasına girmeden önceki biçiminde kesilebilmişti. Mor rötuşlar yok olmuştu ve hemen hemen eski normal saç modeline dönmüştü. Steve'in fark edeceğini umuyordu.

Hayır, ummuyordu. Steve'in fark edip etmemesi önemli değildi. Saçlarını o beğensin diye kestirmemişti. En azından kendine söyleyip durduğu şey buydu. Onlar arkadaştı. Steve elinden tutmaktan başka bir şey yapmamıştı, bu kadarı da Cassie için pekâlâ uygundu. İkisi Habitat evinde birlikte çalışırken buna kişisel bir şey karıştırmak her şeyi mahvederdi. Steve bunu anlayacak kadar akıllıydı ve kendisi de öyleydi.

"Ben hazırım," dedi Amiee sabırsızlıkla. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Yola koyuluyoruz." Cassie evin kapısını kilitledi, anne kız birlikte arabaya doğru yürüdüler.

"Sence Steve törenden sonra bizi yemeğe götürmek ister mi?" diye sordu Amiee ancak umut olarak yorumlanabilecek bir ifadeyle. Bu çocuk midesini çok fazla düşünüyordu.

"Götürmeyeceğini garanti edebilirim."

"Anne," diye bağırdı Amiee. "Ne yaptın?"

"Ne mi yaptım?" diye tekrarladı Cassie.

Amiee dehşete kapılmış görünüyordu. "Sakın bana Steve'den ayrıldığını söyleme."

Cassie kızının hayal gücünü kısıtlamak için kesinlikle bir yol bulmalıydı. Bu son derece utanç verici bir hal alabilirdi. "Amiee, ayrılmadan önce ikimizin birlikte olması gerekir. Steve bizi yemeğe çıkarmak istemeyecek çünkü törenden sonra zaten yemek olacak. Shelly seninle beni davet etti. Ona yemek getirebileceğimi söyledim, Shelly de geniş ailesinin her şeyle ilgileneceğini belirtti."

"Meksika yemeği mi?"

"Kesin olarak bilmiyorum ama olabilir." Cassie, Shelly'nin annesinin Latin Amerikalı olduğunu biliyordu.

Şimdi sakinleşmiş görünen Amiee, "Steve davetli mi?" diye sordu.

"Olmasa şaşarım. Ve dinle tatlım, lütfen beni ya da Steve'i utandırma, olur mu?"

Her zaman enerjik olan, Amiee şaşırmış gibi başını çevirdi. "Sizi utandırmak mı?"

"Steve'in bizi yemeğe çıkardığından, Lindo'ya götürdüğünden ya da ikimizi ilgilendiren herhangi bir şeyden söz ederek."

Kızı ona baktı, sonra yavaş yavaş başını iki yana salladı. "Madem öyle istiyorsun, peki." Çok bozulmuş görünüyordu.

"Öyle istiyorum ve şimdiden teşekkür ederim."

Cassie oraya vardığında park edecek yer neredeyse yoktu. Sokağın iki yanına arabalar sıralanmıştı. Evin girişinde fiyonklu büyük kırmızı bir kurdele vardı ve evin önüne de üstünde rengârenk yemeklerin olduğu masalar kurulmuştu.

Shelly, George ve çocukları küçük verandadaydılar. Amiee yaşlarında bir kızları ve dokuz yaşında bir oğulları vardı. Aile en iyi kıyafetlerini giymişti. Cassie, hafta başında Steve'in Shelly'yle George'un eşyalarını taşımalarına yardım ettiğini biliyordu. Cassie birkaç akşamı Shelly'yle geçirerek kutuları açmasına yardım etmişti.

Gece biraz bulutlu olmasına rağmen hava çok güzeldi. Aile, arkadaşlar ve Habitat personeliyle gönüllüler etrafta dolanıyorlardı. Steve, Cassie'nin gözüne ilişti ama ona ulaşmak için bir şey yapmadı.

Ama Amiee böyle bir kısıtlama hissetmiyordu. Steve'in yanına koşturdu ve sanki onu son gördüğünden bu yana haftalar olmuş gibi çene çalmaya başladı. Cassie'nin, Steve'i kızından kurtarmaktan başka seçeneği yoktu.

Cassie yaklaşırken Amiee, "Neden herkes bekliyor?" diye sordu Steve'e. "Kurdeleyi kesmeleri gerekmiyor mu? Her şey bununla ilgili değil mi?"

"Rahip henüz gelmedi." Steve'in gözleri doğruca Cassie'ye kaydı ve gülümsedi. "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Yoğun bakışları Cassie'yi heyecanlandırmıştı, çabucak ekledi: "Umarım Amiee seni rahatsız etmiyordur."

"Hiç de değil," diye temin etti Steve.

Cassie, Steve'in kibarca kendisini süzdüğünü hissetti. "Saç kesimini beğendim."

"Teşekkürler." Cassie hafifçe kızardı, elini ensesine götürdükten sonra kızını omzundan tutarak yavaşça Steve'den uzaklaştırdı.

Peder Colchado gelip Young ailesinin yanında durdu ve ev için dua ederek, Tanrı'dan hem eve hem de bu güzel aileye bekçilik etmesi için dua ederek onları kutsadı. Kurdele kesilmeden önce George da birkaç söz söyledi.

"Shelly ve ben bu projeye yardım eden kişilere teşekkür etmeliyiz. İlk olarak bu evi ailemiz için müsait kılan Kiwanis Club'ın yerel şubesine teşekkür ederiz. Shelly'yle ikimiz on üç yıldır evli olmamıza rağmen, bu ilk evimiz. Kendi ellerimle inşasına yardım ettiğimi bilerek, ailemi bu eve yerleştirmek beni gururlandırıyor. Shelly'yi de öyle. Karımın ev yapımı tortilla pişirmekte olduğu kadar inşaatta da iyi olduğunu öğrendim.

"İkimiz de Steve Brody'ye çok şey borçluyuz. Onsuz bunları yapamazdık. Steve bu yolun her adımında Shelly ve benimle birlikteydi. Zamanı konusunda sabırlı ve cömertti."

"Ve Cassie Carter'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum," diye ekledi Shelly utangaç bir şekilde.

"Evet, Cassie'ye de," diye ekledi George, "ayrıca bize bu evi vermek için adım atan ve bizimle birlikte çalışan tüm diğer gönüllülere de."

George kocaman bir tebessümle makası tutan karısına baktı. "Hazır mısın?"

Shelly ısıl ışıl gülümseyerek başını salladı. "Hazırım."

Shelly kurdeleyi kesti. Herkes tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu, insanlar birbirine sarılırken hava sevinç ve heyecanla doluydu. George evi gezdirmek için ilk grubun önüne düştü.

Cassie ve Amiee kalabalığı izleyerek eve girdiler.

"İnşa edildiğinde bizim ev de buna mı benzeyecek?" diye sordu Amiee annesine, Cassie hemen yanında duruyor ve her odayı inceliyordu.

"Evet."

"Anne," diye fısıldadı heyecanla, "bu kadar odayla ne yapacağız?"

"Sanırım doldurmanın bir yolunu bulacağız." Cassie eğlendiğini belli etmedi. genel standartlara göre bu ortalama büyüklükte bir evdi ama Amiee'ye çok büyük görünüyordu.

Kutsama ve gezi turundan sonra Shelly ve ailesi kâğıt tabakları, plastik çatal bıçakları çıkardılar ve bahçeye sandalyeler yerleştirdiler. Açık büfe için çabucak bir kuyruk oluştu. Cassie'yle Amiee kuyruktan çıktıklarında oturacak yer kalmamıştı.

Cassie durup alanı taradığı sırada Steve'in kendisine işaret ettiğini gördü. "Kamyonun arka kapağını indireceğim, Amiee'yle ikiniz oraya oturabilirsiniz," diye önerdi.

Cassie önce tereddüt etti, sonra aptallık ettiğini fark etti. "Bu harika olur. Teşekkürler."

Amiee yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Annem sana bunu söylemem konusunda ne der bilmiyorum ama havalı olduğunu düşünüyorum," dedi Steve'e.

"Ah, teşekkür ederim." Bagaj kapısı yerden yüksekti ve Steve, Amiee'yi belinden tutup zahmetsizce kaldırdı. Cassie'ye bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Ben biraz daha ağırım," dedi Cassie.

Steve bıyık altından gülerek, "Sanırım yapabilirim," dedi. Amiee, Cassie'nin tabağını tutarken Steve de ellerini Cassie'nin beline koydu. Steve onu yerden kaldırırken Cassie otomatik olarak ellerini onun omuzlarına koydu.

Steve onu göz hizasında gereğinden biraz daha uzunca tuttuğunda, bu kısa süre içinde bakışları birleşti. Cassie onun gözlerinde acı ve özlem okudu, ardından bunun kendi gözlerinin yansıması olup olmadığını merak etti. Steve gözlerini kırpıştırdığında, Cassie sanki elektrik akımına kapılmış gibi hissetti.

Steve'in de hissettiğine inanarak soluğunu tuttu. Steve onu bagaj kapısına bırakınca Cassie'nin tek başarabildiği yeniden normal nefes almak oldu.

Amiee, "Yemek yemeyecek misin?" diye sordu Steve'e.

Büyü bozulmuştu ve doğrusu Cassie buna minnettardı. Ama Steve hemen oracıkta herkesin gözü önünde kendisini öpmeyi seçseydi itiraz etmezdi. Aslında buna çok memnun olurdu. Steve'le öpüşmeyi bu kadar çok istediğini fark ettiğinde hissettiği şok, herkesin önünde rezil olmaktan duyduğu korku kadar canını sıkmıştı.

"Şimdi gidip bir tabak alacağım," dedi Steve, paylaştıkları an geçtiği için o da rahatlamış görünüyordu.

Steve'in uzakta olduğu birkaç dakika Cassie'ye kendini toparlayacak zamanı verdi. Amiee bir şeyler fark ettiyse bile, bundan hiç bahsetmedi.

Steve, Shelly'nin ve annesinin yemekleriyle dolu tabağıyla kısa sürede geri döndü. Tahsis törenindeki kalabalık nerdeyse yarı yarıya azalmıştı. Steve yemeğini yerken bagaj kapağına yaslanıp ayak bileklerini çaprazladı.

"Young'ların eşyalarını taşımaya yardım ettiğini duydum," dedi Cassie, bunun güvenli bir konu olduğunu düşünüyordu.

"Evet, fazla eşyaları yoktu. Hepsini tek seferde taşıyabildik, üç ya da dört seferde taşımaktan daha kolaydı." Duraksadı ve başını kaldırıp Cassie'ye baktı.

"Ne var?" dedi Cassie ondaki değişikliğe şaşırarak.

"Kamyon."

"Evet?"

"İş için büyük bir kamyonum var. Pek sık kullanmıyorum, ama gerektiğinde var."

Cassie bağlantıyı hâlâ anlamamıştı. "O zaman başka ailelerin taşınmasına yardım ettiğini düşünüyorum."

"Evet, ayrıca sana da yardım edebilirim. Spokane'den Seattle'a taşınması gereken birkaç mobilyan olduğunu duymuştum?"

Cassie elini kalbine götürdü, tabii ki göğsünden fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu. Annesiyle babasının eşyalarını gidip

alamayacağını düşünmeye başlamıştı. Depo zamanının bitimi yaklaşıyor, vazgeçmekten başka seçeneği kalmıyordu.

"Cassie?"

"Evet... evet, söylemiştim ama eşyalar Seattle'a gelince koyacak yerim yok." Bu da canını sıkan başka bir konuydu.

"Senin için ben saklayabilirim," diye gönüllü oldu Steve. "Bir depom var ve senin eşyalarını bir kenara koymak sorun olmaz. Bunu bu hafta sonu yapabiliriz, ne dersin?"

Cassie kendinden geçmişti. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Anne," diye bağırdı Amiee, "neden bu kadar inatçısın? Tabii ki yapabilirsin."

"Tabii ki yapabilirsin," diye tekrarladı Steve.

"Ama süre çok kısa ve ablam–"

Steve kemerine sıkıştırdığı cep telefonunu çıkardı ve Cassie'ye uzattı. "Ablanı ara ve öğren."

"Ama Amiee'nin yarın bütün gün atletizm turnuvası var–"

Kızı lafını kesti. "Ben Claudia ve annesiyle gidebilirim, onlar için sorun olmaz."

Steve kaşlarını kaldırdı. "Ee?"

Zahmetsizce yaptığı bu cömert teklifi reddedemezdi. Üstelik minnettar olması gerekirdi. Annesi hep üzümünü ye bağını sorma demez miydi? Neden tereddüt ettiğini kendisi de anlayamıyordu.

"Ablamı arayayım," dedi.

"Steve'e teşekkür etmeyecek misin?" diye sordu Amiee.

"Evet, tabii ki. Sana minnettarım Steve, gerçekten." Peki madem durum buydu, midesinin neden düğüm düğüm olduğunu açıklayamıyordu.

16

Steve cumartesi günü sabahın altısında Cassie'yi almaya geldiğinde Amiee çoktan uyanmış ve atletizm turnuvası için giyinmişti. Cassie kızını böyle bir günde bırakıp gittiği için kendini suçlu hissediyordu. Amiee sorun etmiyordu ama Cassie'nin kuşkuları devam ediyordu.

"Biter bitmez beni ara," diye ısrar etti.

Amiee gözlerini devirdi. "Anne, sadece bir deneme, mesele değil."

"Benim için önemli," dedi Cassie.

Amiee annesinin kaygılarını geçiştirdi. "O kadar iyi koşamıyorum bile. Bu turnuvaya sırf Claudia katıldığı için giriyorum."

Steve saatine göz atınca Cassie onun yola çıkmak için sabırsızlandığını fark etti. Beş saatlik araba yolculuğuyla eyaleti aşıp, aynı gün içinde geri dönmek çok yorucu olacaktı. Steve'in teklifinin cömertliğiyle şimdi daha da eziliyordu.

Cassie kapıya doğru yürüdü, sonra geri döndü. "Saat kaçta evde olacağımı bilmiyorum."

"Anne!" Amiee kollarını iki yana açarak yine itiraz etti. "Gider misin artık?"

"Tamam, tamam."

Dışarı çıktıklarında Cassie, Steve'in kamyonunun büyüklüğüyle şaşkına döndü. Steve'in kendi elektrik taahhüt firmasına

sahip olduğunu biliyordu ama şirketinin ne kadar büyük olduğundan habersizdi. Madem emrine amade bir kamyonu vardı, demek ki sandığından çok daha başarılı olmalıydı. Steve yolcu tarafının kapısını açıp binmesine yardım etti.

Seattle'dan çıkıncaya kadar yolda ikisi de konuşmadı. I-90 otoyoluna çıktıklarında, Steve ona baktı. "Bir sakıncası yoksa kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Cassie meraklansa bile cevabını dikkatle düşünerek verdi. "Sorabilirsin ama cevap vermeme hakkımı saklı tutuyorum."

"Oldukça adil." Steve şerit değiştirirken bekledi, arabalar hızla geçerken iyice sağa geçti. "Kolun kesildiği zaman, ceketini çıkarınca bazı izler gördüm. Bana nasıl olduklarını anlatabilir misin?" Bu sırada ondan tarafa bakmıyordu ve Cassie bunun için minnettardı.

Cassie cevabını tarttı ve ona herkese açıkladığı şekilde anlatmaya karar verdi. "O izler benim aptallık vergimdi."

"Efendim, anlayamadım?"

"Sığınma evinde danıştığım kadınlara böyle söylerdim."

"Yaraları eski kocan mı yaptı?" Buna inanamıyor gibi konuşuyordu.

"Duke'le kalsaydım şimdi ölmüş olurdum." Cassie'nin bundan en ufak bir kuşkusu yoktu. "Beni öldürmesini istediğim zamanlar da olmuştu." Steve'in yüzündeki şok ifadesini görünce sustu.

"Bunda ciddi olamazsın."

Cassie ciddiydi. "İnsan tekrar tekrar şiddete maruz kaldıktan sonra mücadele etme ve yaşama isteğini kaybediyor. Şimdi çok garip görünse de dayak yemeyi hak ettiğimi hissettiğim zamanlar oldu."

"Ne?" Steve şokunu saklama zahmetine girmedi.

"Keşke daha dikkatli olsaydım... Keşke önce sorsaydım... Keşke daha iyi bir aşçı olsaydım."

Steve ağzını sımsıkı kapattı, Cassie sözlerinin onu altüst ettiğini görebiliyordu. "Hiçbir kadın dayak yemeyi hak etmez Cassie."

Cassie'nin bu sonuca varması çok uzun zaman almıştı. "Buna katılıyorum, işte bu yüzden aptallık vergim diyorum." Son zamanlarda sığınma evine daha fazla zaman ayıramadığı için üzülüyordu, çünkü her boş ânını çalışarak geçiriyordu. Hele bir evi inşa edilsin, geri dönecekti. Orayı, oradaki kadınlarla görüşmeyi ve onların da başarabileceğine dair olumlu kanıt göstermeyi özlüyordu.

"Umarım eski kocan hapistedir," dedi Steve sıkılmış dişleri arasından.

"Bilmiyorum, ayrıca Amiee'yle benim hayatımdan uzak olduğu sürece umurumda değil."

Seattle'dan bir saat sonra otoyoldan çıkarak Snoqualmie Pass'in başında mola verip bir fincan kahve içmek için durdular. Tekrar yola koyulduklarında Steve, "Alicia'yla bu geziyi sık sık yapardık," dedi gelişigüzel bir tavırla.

Karısından çok nadir bahsediyordu ve Cassie sebebinin çektiği acı olduğunu tahmin ediyordu.

"Yakima Vadisi'ne gitmeyi ve yaz aylarında şarap tadım turları yapmayı severdi."

"Ya sen?"

"Ben Alicia'yı seviyordum. Son yaz ikimiz de uzun yaşamayacağını biliyorduk, en fazla altı ayı vardı ve bu yüzden elimden geldiği kadar birlikte zaman geçirdik. İşim zarar gördü ama son yıl onunla geçirdiğim tek bir andan pişman değilim."

"Keşke onu tanısaydım," dedi Cassie. "Arkadaş olurduk gibi hissediyorum."

"Ben de onu tanımanı isterdim," diye fısıldadı Steve. "Şimdi üç yıl oldu ve daha dün benimleymiş gibi geliyor."

Steve'in sevdiği zaman tüm kalbiyle sevdiğini Cassie'ye kimsenin söylemesi gerekmiyordu. Hangi kadını sevse o kadın kendini değerli hissederdi.

"Tek üzüntüm," dedi Steve ortaya konuşarak, "hiç çocuğumuzun olamaması. İnsanlar bana tek başına babalığın ne kadar zor olduğunu anlatıyorlar. Umurumda değil."

Amiee'siz bir hayat düşünemiyordu Cassie. "Alicia çok iyi kalpli biriymiş sanırım. Seni Habitat'a getiren oydu, değil mi?"

Steve başını sallayarak onayladı. "Ofiste ve dükkânda gönüllü olarak sayısız saatler geçirdi. Ailelere yardım etmeye bayılırdı. İnsanlar onu severdi. Cenazesinin ne kadar kalabalık olduğunu hayal bile edemezsin."

Spokane'e yaklaştıklarını belirten bir işareti geçtiler. O kadar uzun süre konuşmuşlardı ki Cassie ne kadar yaklaştıklarını fark etmemiş, kilometreler hiç fark etmeden geçip gitmişti. Birdenbire Cassie'nin kalbi çılgın gibi atmaya başladı. Avuçları terliyor, nefes almakta zorlanıyordu. Bir an kusacağını sandı.

"Steve," diye fısıldadı, sesinde panik vardı. "Kenarda duracak bir yer bulman gerekiyor."

Steve gözlerini yoldan ayırdı. "Sorun mu var?"

Cassie yüzünden kanın çekildiğini hissediyordu. "Bilmiyorum... lütfen kenara çek."

"Tamam, bekle." Steve hemen otobandan saptı, yol kenarında bir yer bularak kamyonu park etti.

Cassie kapısını açıp aşağı atladı. Başı dönmeye başlamıştı, dengesini bulmak için uzanıp elini kamyona dayadı.

Steve hemen yanına geldi. "Cassie, ne oldu?"

Cassie bu hisse aşinaydı. Duke'le evliyken sık sık bu hisse kapılırdı. "Korkuyorum," diye fısıldadı.

Steve kaşlarını çattı. "Neden korkuyorsun?"

"Anlayamazsın." Şimdi kamyona yaslanmıştı, yüzünü örtmüştü ve dengesini kazanma çabasıyla derin derin nefesler alıyordu.

"Anlat bana." Steve'in sesi nazik ve teşvik eder tondaydı.

Cassie nereden başlayacağını bilemiyordu. "Ablamı hatırlayamadığım kadar uzun yıllar sonra ilk kez göreceğim. On sekiz yaşındaydım ve hayatımda ilk kez âşık olmuştum. Babam Duke'le görüşmemi kesinlikle istemiyordu. Bu yüzden Duke tek çarenin kaçıp evlenmemiz olduğuna beni ikna etti. Karen mezuniyet paramı bankadan çektiğimi öğrendi ve neye niyetlendiğimi tahmin etti. Büyük bir kavga ettik. Duke'ün nasıl bir adam olduğunu göremiyorsam aptal olduğumu söyledi, ben de ona çirkin olduğu için kıskandığını ve hiç kimsenin âşık olma-

yacağı bir zavallı olduğunu söyledim. Birbirimize nefret dolu suçlamalar yağdırdık... O geceden beri birbirimizi görmedik... Pişman olduğum şeyler söyledim ve ben... beni asla affetmediğini düşünüyorum."

"Bu yıllar önceydi Cassie," dedi Steve, daha önce kullandığı aynı yumuşak tonda. "Olanlardan onun da pişman olduğundan eminim."

Cassie durumun böyle olmasını ummuştu ama iki kardeşiyle de değerli, kısa görüşmeler yapmış ama her ikisi de mesafeli ve can sıkıcı geçmişti. Cassie kız kardeşlerine ulaştığında pek de hoş karşılanmamıştı. Ne Karen ne de Nichole kendisiyle bağlantı kurmakla ilgileniyor gibi görünmüşlerdi.

"Ayrıldığından bu yana ailenle görüşmüş olmalısın?"

Cassie ellerini indirdi, dikleşti ve başını iki yana salladı. "Hayır. Duke'le kaçtığım geceden beri onlarla görüşmedim. O zaman Duke'ün yaptığı ilk iş beni ailemden mümkün olduğunca uzağa götürmek oldu. Onlarla iletişim kurmama izin yoktu... En son Spokane'de bulunduğumda bir genç kızdım."

"Ama annenin yakınlarda öldüğünü söylemiştin sanırım."

"Öyle."

"Cenazeye gitmedin mi?"

Cassie midesi kasılırken hıçkırıklarını tuttu. "Hayır... Spokane'e gitmemin bir yolu yoktu, binlerce kilometre uzaktaydım. Annemle konuşup barışmıştık... ama kız kardeşlerimle öyle olmadı."

"En küçük kardeşin de Spokane'de mı yaşıyor?"

"Hayır, Nichole'la kocası Portland'da yaşıyor." İki kız kardeşi her şeyi doğru yapmışlardı. Cassie yüzkarasıydı, dışlanmıştı ve bunun değişip değişmeyeceğini bilmiyordu. Kız kardeşleriyle daha derin bir ilişkinin özlemini çekiyordu ama bu noktaya kadar Karen ya da Nichole'un bununla ilgilendiğine dair bir belirti görememişti.

"Kardeşlerin başından geçenlerden haberdar değil mi?"

"Hayır." Steve'in bu soruyu sorması, Cassie'nin kardeşleriyle arasındaki karmaşık ilişki hakkında pek fikri olmadığını

gösteriyordu. Daha fazla anlatmak istemiyordu. Bu haliyle bile istediğinden fazlasını açıklamıştı.

"Ama–"

Cassie Steve'in bunun peşini bırakmayacağını görebiliyordu. "Bilmiyorlar," dedi, sesi titriyordu. "Haberleri yok... Görünüşe göre uzak durmanın benim seçimim olduğunu düşünüyorlar. Annemle babama verdiğim sıkıntı yüzünden kızgınlar. Babam çok erken yaşta öldü... Annem de öyle ve benim Duke'le kaçmamın bunlara katkıda bulunduğuna inanıyorlar. Gerçek şu ki muhtemelen öyle oldu." Birden ne yapması gerektiği aklına geldi. Tüm bunlara cevabı vardı.

Başını kaldırıp, "Steve beni burada bırak," diye bağırdı.

"Seni yolun kenarında mı bırakayım?" Steve konuşurken başını iki yana sallıyordu. "Böyle bir şey yapacak değilim. Ne düşünüyorsun? Burada kilometrelerce yoldan başka bir şey yok."

"Burada değil ama yakın bir yerlerde. Bir restoran falan bulabiliriz, ben burada kalıp seni beklerim."

"Ben ne yaparken bekleyeceksin beni?" Steve kaşlarını çatmıştı, şaşırdığı belliydi.

"Sen ablamla görüşürken."

Cevap olarak Steve başını istemsizce iki yana salladı. "Olmaz. Üzgünüm ama bunu yapmıyorum."

Cassie'nin kalbi hâlâ öylesine hızlı atıyordu ki kaburgaları ağrımıştı. "Anlamıyorsun. Lütfen. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye üsteledi Steve. "Habitat ofisinde ilk günkü o gözüpek kadın nerede? Hani her geldiğimde bana meydan okuyan kız?"

"O kadının ödü patlıyor."

"Cassie," dedi Steve, elini omzuna koyarak. "Sen sandığından daha güçlüsün."

"Kim demiş?" Şu anda kesinlikle kararlı veya cesur hissetmiyordu.

"Ben diyorum," diye meydan okudu Steve. "Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Cehennem gibi bir evlilikten kurtul-

dun. Kocanı mahkemeye verdin ve ona karşı koydun. Bu kadarı yeterli değilse; kendine ve kızına yeni bir hayat kurmak için her şeye sıfırdan başladın. Benim kitabımda bunun için cesaret gerekir, güçlü bir kadın olmak gerekir."

Cassie doğruldu. Tüm bunları ve daha fazlasını yapmıştı.

"Ve bunları tek başına yaptın Cassie. Destek alacağın kimsen var mıydı?"

Cassie başını iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen Amiee'ye çok iyi bir annesin."

Cassie neredeyse gülümsemeyi başardı. "O çenesi düşük bir çocuk."

"Öyle mi?" dedi Steve şaşırmış gibi yaparak. "Bu huyunu nereden aldığını hayal edebiliyorum."

İşte o zaman Cassie dudağının kenarları titremesine rağmen gülümsedi.

"Bunu yapabilirsin Cassie. Seni tanıyorum. Katlandığın bunca şeyden sonra bu çocuk oyuncağı, başka bir şey değil."

"Ablamı tanımıyorsun," dedi Cassie yavaşça soluğunu bırakarak.

"Sana benziyor mu?"

Cassie geçmişte Karen'la aynı odayı paylaştığı günleri düşündü. "Hiç benzemiyoruz... Karen düzenliydi, ben pasaklı. Karen dağınıklığıma dayanamadığı için bir bant alıp odayı ikiye bölmüştü ve benim o çizgiyi geçmem yasaktı."

Steve gülümsedi.

"Benim çok çalışmak zorunda kalmadan en yüksek notları almama içerliyordu. Okul bana her zaman kolay gelirdi. Üniversiteye gitseydim... tam burslu kazanmıştım. Annemle babam çok gururlanıyorlardı."

"Duke'le evlenmek için mi vazgeçtin?"

Cassie başıyla onayladı, hamile ve aşktan körleşmiş olduğunu anlatmak istemiyordu. Genç ve aptal olduğu için kaybettiği şeylere kıyasla burs çok küçük bir fedakârlıktı. Öz saygısını kaybetmişti. Ailesiyle tüm iletişimini kaybetmişti. Kendine güvenini

ve gururunu kaybetmişti. Duke'ü sevmenin yıllar boyunca tekrar tekrar ödediği yüksek bir bedeli olmuştu. Kesinlikle aptallığının vergisiydi.

"Duke..." Steve tereddüt etti, sözcükler ağzından neredeyse zorla çıkıyordu. "Hiç Amiee'yi dövdü mü?"

"Hayır. Biliyordu ki..."

Steve kaşlarını çatarak devam etmesini bekledi.

"Kızımı korumak için ne gerekirse yapacağımı ve bu fiziksel yaralama anlamına gelse de hiç tereddüt etmeyeceğimi çok iyi biliyordu. Eğer ona elini sürerse bunu ödeyeceğine ve bedelinin hiç ucuz olmayacağına yemin etmiştim ona." Cassie bu terbiyesizliği için sert bir yumruk yemiş ama her nasılsa tehdidi işe yaramıştı. Yanlış yere değen tek bir tokat, kızlarını hedef alan tek bir hamle Duke'ün hayatının geri kalan kısmında tek gözü açık uyumasını gerektirecekti.

Cassie bunda çok ciddiydi. Ancak bu meydan okumasından sonra dayaklar çok daha ağırlaşmıştı. İnsanlar neden evliliğe devam ettiğini, bu şiddete neden katlandığını soruyorlardı. Öğrenmek isteyenler insan ruhundan haberdar değillerdi. Bir sebebi Cassie'nin hiç çaresi olmadığını düşünmesiydi, çünkü Duke onu asla tek başına ayakta duramayacağına ikna etmişti. Çılgınca kısmı ise ona inanmış olmasıydı. Sığınma evindeki kadınlardan destek ve teşvik görmeseydi asla başaramayabilirdi. Bu yüzden kendisine verilen tüm yardımı ihtiyacı olanlara geri verme sorumluluğu hissediyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Steve.

Cassie başıyla onu onayladı.

"Tekrar yola çıkmaya hazır mısın?"

"Hemen." Birkaç kez derin nefes aldı ve küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

"Biraz yürüyelim," diye önerdi Steve.

"Tamam." Sessizce yan yana yürüyerek birkaç metre toprak yolu takip ettiler. "Ben... Karen'a ne diyeceğimi bilmiyorum."

Steve eğildi ve uzun saplı bir otu koparıp ağzının köşesine yerleştirdi. "Tahminimce," dedi, "ablan da aynı şeyi merak ediyordur. Muhtemelen senin kadar gergindir."

Karen değil, ablası her zaman çok aklı başında olmuştu. Cassie'nin sahip olduğu zekâ ve yeteneği, iki kız kardeşi güzellikleriyle telafi ediyorlardı. Karen lise son sınıfta mezuniyet balosunda kraliçeliğe aday gösterilmişti. Ve Cassie evi terk ettiğinde Nichole ergenlik çağındaysa da o tuhaf süreçten çıktığında Karen kadar güzel olacağı belliydi.

"Karen'ı gergin olarak hayal edemiyorum."

"Bahse girerim öyledir," diye devam etti Steve, otun uzun sapını çiğneyerek.

Cassie babalarının ölümünden kısa süre sonra Karen'la konuşmalarının ne kadar rahatsız geçtiğini hatırladı. Ablası da Cassie'nin hissettiği kadar kararsız konuşmuştu. Ama yakın zamanda, tekrar konuşmaya başladıklarında biraz daha iyilerdi, her ikisi de azar azar gardlarını düşürüyorlardı ama yine de bir adım atmıyorlardı.

Birkaç dakika sonra Cassie yavaşça geri dönüp kamyona doğru yürümeye başladı. Steve onu takip etti. Cassie'ye başka soru sormadı, dil dökmedi ya da ikna etmeye çalışmadı.

"Hazır mısın?" diye sordu Steve kamyona ulaştıklarında.

Cassie derin bir nefes aldı ve başını aşağı yukarı salladı.

Steve yolcu tarafının kapısını açtı, Cassie araca bindi. Steve haklıydı. Bunu yapabilirdi. Yapacaktı.

17

Nichole Patterson çiçekli Amerikan servisin üzerine kocasının en sevdiği öğle yemeğini koydu. Ona bir bardak buzlu çay doldurduktan sonra Jake'in arkadaşı Dave'le golf maçından dönmesini beklemeye başladı. Son zamanlarda Dave'le kocası çok zaman geçiriyordu ki Nichole buna aldırıyor değildi. Oğulları doğduğundan beri Jake özellikle sevgi doluydu. Nichole ne zaman görse suçluluk hissetse de Michael Kors çantasına bayılıyordu. Jake ısrar etmemiş olsaydı, kendisi için bu kadar pahalı bir şey asla almazdı. Jake onu şımartmaktan zevk alıyordu.

Garaj kapısı açıldı ve Jake içeri girdi. "Merhaba hayatım," diyerek dudaklarını karısının yanağına değdirdi. Owen yerde oturmuş her yere yaydığı oyuncaklarıyla oynuyordu. Jake oğlunu alıp havaya kaldırdı ve tombul yanağından öptü.

Owen ciyakladı, oyuncağını düşürdü ve havada kollarını savurunca Jake onu Nichole'a verdi.

"Bana yemek hazırlamışsın," dedi Jake.

"Evet, bir sandviç ve ocakta çorba var. Golf maçın nasıl gitti?"

Jake bir sandalye çekip oturdu. "Harika. Oyunu iki vuruş farkla bitirdim."

Nichole oğullarının babasının atletik becerilerini miras alacağını umuyordu. Owen çok şey vaat ediyordu, dokuz aylıkken

yürümeye başlamıştı ve her şeyle ilgiliydi. Konu oğlu olunca, onu sürekli gözetmesi gerekiyordu ve bu da pek boş zamanı kalmaması anlamına geliyordu. Ne var ki buna aldırmıyordu, anne olmak böyleydi ve rolünden zevk alıyordu.

"Domates çorbası içer misin?" diye sordu Owen'ı mama sandalyesine yerleştirerek. Jake'e yemek koymak için ocağa giderken, Owen'a da oyalanması için bir avuç en sevdiği mısır gevreğinden verdi.

"Harika olur." Jake, önündeki Amerikan servise uyan çiçekli peçeteyi alıp kucağına yaydı.

"Karen bu sabah beni arayıp Cassie'den haber aldığını söyledi." Kocasının çorbasını masaya koydu. Bir sandalye çekip kocasının karşısına oturdu.

Jake çorbaya yer açmak için sandviçini kenara çekti. "Şu pek hatırlayamadığın hovarda kız kardeşin mi?"

"Ah, Cassie'yi hatırlıyorum ama şöyle böyle. Bu çok çılgınca, biliyorsun. O sanki Duke'le kaçtıktan sonra ölmüş gibi. Annemle babama cehennem azabı yaşattı: Annem endişelenmekten kendini hasta etti ve babam da bir daha asla aynı olmadı. Babam oturup gözlerini piyanoya dikerdi. Bir seferinde onu koltuğuna oturmuş, gözlerinde yaşlarla piyanoya bakarken bulmuştum. Cassie bazı kötü kararlar aldı, sonra da bizi arayıp yardım istedi. Paraya ihtiyacı vardı, aradığını hatırlıyor musun?"

Jake sandviçini ısırıp bir lokma aldıktan sonra başını salladı. "Yine de Karen'le ilişkisini düzeltiyor gibi görünüyor."

"Pek sayılmaz." Nichole, konu Cassie'ye gelince Karen'ı takip ediyordu. "Ama sanırım bu doğru yönde bir davranış."

Jake kaşlarını çatarak kaşığına uzandı. "Cassie yine mi para istedi?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Cassie annemle babamın evinden kalan eşyaları gelip almak için birini bulmuş."

"Ne dedim ben sana?" dedi Jake ona işaret parmağını sallayarak.

Nichole kaşlarını çattı, hatırlamıyordu. "Ne demiştin?" Jake bir konuda haklı olduğunu düşündüğünde çok seksi görünü-

yordu. Burun kemerindeki üç küçük çizgi Nichole'un bayıldığı "haklı olduğumu biliyorsun" bakışıyla kırışmıştı. Gözleri inanılmaz bir mavi-gri tonundaydı ve şükürler olsun ki oğulları da bunu ondan miras almıştı.

"Sana söylemiştim," diye hatırlattı Jake, "ailenin eşyaları tutma süresine bir sınır koyarsan kız kardeşin sihirli bir şekilde gelip almanın yolunu bulacaktır."

Aslında Nichole kocasının bunu söylediğini hatırlamıyordu. Karen'a telefonda iki aydan uzun zaman vermemesini söyleyen kendisiydi. Şimdi düşününce biraz zalimce geliyordu ve bu kadar haşin davrandığı için üzülüyordu.

"Cassie bugün bir arkadaşıyla Spokane'e geliyor. Cassie kaçıp evlenmeden önce yaptıkları büyük kavgadan beri Karen'la ikisi ilk kez karşılaşacaklar." Nichole o sırada kendi odasındaydı, duymamak için kafasının bir yastığa gömmüştü.

Jake düşünceli görünüyordu. "Karen gergin olmalı?"

"Gerçekten gergin. Pek kendinde değil gibi konuşuyordu." En büyük ablasıyla konuştuktan sonra Nichole neredeyse Spokane'de onunla birlikte olmayı dilemişti. Cassie'yi tekrar görmeyi ben de isterdim, diye düşünmüş ama sonra bu arzuya fazla kapıldığını anlayınca derin bir nefes vermişti. Cassie hayatından çıkalı o kadar uzun zaman olmuştu ki aralarında herhangi bir duygusal bağ kalabileceği hiç aklına gelmemişti. Tabii Cassie'nin ortadan kaybolmasında oynadığı rol nedeniyle hissettiği suçluluktan başka.

"Eskiden hep kavga ederdik."

"Sen ve Cassie mi?"

"Üçümüz. Karen son sınıfa geçince kendi yatak odası olması gerektiğini hissetti. Karen'la Cassie kıyafetler, oğlanlar ve diğer her şey için sürekli kavga ediyorlardı. Babam hep Cassie'nin tarafını tutardı. Cassie onun gözdesiydi ve biz bunu anlıyorduk. Annem de hep Karen'ı savunuyordu. Büyük bir ağız dalaşından sonra babam Cassie'nin benim odamı paylaşmasına karar vermişti."

"Senin kendi odan mı vardı?" Jake şakayla kaşlarını kaldırdı.

Nichole aceleyle açıkladı. "Ben Karen'la Cassie'den çok küçüktüm. Onlar yaşça yakın oldukları için aynı odayı paylaşmaları ve benim kendi odam olması mantıklıydı. Ama ben bu yeni düzenlemeden memnun değildim. Cassie'nin otoriter olması ve bütün gece kitap okuyarak ışığı açık tutması işleri daha da kötüleştiriyordu. Anneme ödevi olduğunu söylüyordu ama yoktu. O aşk romanları okuyordu. Onun "ders kitaplarından" birini anneme götürdüm ve Cassie'yle aramızda kıyamet koptu." Birbirlerine yaptıkları tuhaflıkların anısıyla gülümsedi. Nichole, Cassie'nin pahalı şampuanını salata sosuyla değiştirmişti ve buna karşılık Cassie de Nichole'un ev ödevini parçalamıştı.

Jake yemeğini devam ederken karısının yemediğini fark etmemiş görünüyordu, böylesi daha iyiydi. Rejim yaptığını belli etmek istemiyordu zaten. Nichole oğlu yüzünden aldığı kiloları vermeye kararlıydı. Jake sanki düşüncelerini okumuş gibi, önündeki boş Amerikan servise baktı ve kaşlarını çattı.

"Yemeğin nerede?"

"Ben yemiyorum."

"Neden?"

Nichole hafifçe öne eğildi. "Kilom hakkında hiçbir şey söylemedin ve minnettar olduğumu bilmeni istiyorum hayatım ama bebekten beri birkaç kilo aldım."

Kocasının kaşları bir kez daha çatıldı. "Öyle mi? Nerenden aldın?"

"Daha çok kalçamdan. Laurie'yle alışverişe gittiğimizde yeni kotumu bir beden büyük almak zorunda kaldım. Laurie beni teselli etmeye çalıştı. Çocuğumuz olduğundan böyle olduğunu söylüyor ama tartıya çıktım ve bu birkaç kiloyu çok fazla olmasa da hissediyorum."

"Tatlım, dur." Kocasının bakışı kararlı ve sevgi doluydu. "Ben tek gram fazla fark etmedim ve kilon benim için hiç önemli değil. Seni seviyorum, benim gözümde olduğun halinle çok güzelsin."

Kocası tam ihtiyaç duyduğu, duymayı umduğu şeyleri söylüyordu.

"Şimdi ye. Kendini açlıktan öldürme fikrinden hoşlanmıyorum. Buna gerek yok. Sen mükemmelsin."

"Jake." Ağlayacakmış gibi hissediyordu. Nasıl bu kadar harika bir adamla evlenecek kadar şanslı olabilirdi? "Söylediklerini takdir ediyorum ama bu kilolardan kurtulursam kendimi daha iyi hissedeceğim."

Jake yemeğini bir kenara bıraktı ve dalgınlaştı. "Şu diyet merkezlerinden birine gitmek ister miydin?"

"Bilmiyorum." Nichole ne yapacağından emin değildi. Bir kilo verme programına katılmayı düşünmüştü ama peşinde Owen'la zor olurdu.

"Zayıflama spalarından birine ne dersin?" diye önerdi Jake gözleri parlayarak. "Birkaç gün kalıp seni rahatsız eden kilolardan kurtulabilirsin ve bu iş biter. Dediğim gibi, bu halinle harikasın ama madem fazla kilo seni rahatsız ediyor, öyleyse bir şeyler yap."

Nichole kocasının böyle... esaslı bir şey önerdiğine inanamıyordu. Spa tatillerine çıkamazdı, çünkü zengin değillerdi. Evet, kalan miras vardı ama bu gereksiz masraflarla saçıp savurmak için değil, geleceğe yatırım yapmak içindi. "O spalar hakkında okudum," dedi içini çekerek. "Jake çok pahalılar."

"Öyle mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Hadi kontrol edelim." Evrak çantasını alıp gelecek kadar masadan uzaklaştı. Çantayı masanın üstüne koydu, inanılmaz küçük laptopunu içinden çıkardı ve kapağını kaldırıp çalıştırdı.

Spa fikri çok abartılı olmasına rağmen Nichole merakını yenememişti. Sandalyesini kocasına yanaştırdı, Jake'in internet araması için uygun sözcükleri yazmasını izledi. Birkaç saniye içinde ülkenin bir ucundan diğerine zayıflama spalarının listesine ulaştılar.

Jack arama sonuçlarını aşağı kaydırdı. "Arizona'dakine ne dersin?"

Nichole fiyatına baktı. "Jake, bu çok fazla."

Kocası başını iki yana salladı. "Karımı mutlu eden bir şeyin fiyatı olur mu hiç?"

"Bu kadar para harcayamam ben!" Kocası çok cömert ve sevgi dolu olsa da Nichole vicdan azabı hissetmeden bunu yapamazdı.

"Evet, yapabiliriz," diye ısrar etti Jake. "Spayı arayıp tüm detayları öğreneceğim, kararı sonra veririz."

Yine de Nichole emin değildi. "Yalnız gitmek istemiyorum Jake, şu golf sahalarına bak." Sahalar yemyeşildi. Jake golfçu cennetinde olacaktı.

Kocası üzgün üzgün iç geçirdi. "Ah tatlım, keşke yapabilseydim ama işten bu kadar süreyle izin almam mümkün değil. Bahar ürünleri duyuruldu ve bu bizim yoğun sezonumuz."

"Sen hep yoğunsun Jake."

"Biliyorum ve gerçekten üzgünüm ama tüm bu ekstra saatler işin olmazsa olmazı. Ben satış bölümündeyim ve müşterilerime ulaşılabilir olmalıyım. Anlıyorsun, değil mi?"

Nichole anlıyordu. Kocasının bunca saat evden uzak olması hayatını hiç kolaylaştırmıyordu ama bu çalışmadan evde otururak Owen'a annelik yapmak için ödemesi gereken bedeldi.

Oğulları mama sandalyesinde uyukluyordu. Uyku saati çoktan geçmişti, bu yüzden Nichole oğlunu kucağına aldı. Oğlan biraz mızıldandı, sonra sakinleşti ve gözlerini kapadı.

"Neden Laurie'yi yanına almıyorsun?" diye önerdi Jake.

Bu harika bir fikirdi ama Laurie bunu kesinlikle karşılayamazdı. Nichole kalan mirası tırtıklamadan, kendilerinin de yapabileceğinden emin değildi.

"Müdürle bir anlaşma yapabilir miyim bir bakayım," dedi Jake geniş bir tebessümle. "Bütün gün yaptığım şey bu hayatım."

Nichole hala tereddütlüydü. "Ya Owen ne olacak?" Oğlunu yanında götürecek değildi.

Jake ilk kez tereddüt etti, sonra," Owen'ı ben hallederim. Demek istediğim, küçük bir çocuk ne kadar sorun olabilir ki?" dedi.

Nichole bir kahkaha attı.

"Annem ve ben hallederiz," diye ekledi Jake. Kucağında oğlunu tutan Nichole'a bakarken bakışları yumuşamıştı.

Nichole'un başı dönüyordu. Jake birkaç kilonun kendisi için önemli olmadığında ısrar ettiği halde, Nichole içten içe çok önem verdiğini hissediyordu, aksi halde böyle pahalı bir spa önermezdi. Yine de yapması gerekenin bu olduğundan emin değildi.

Nichole avantaj ve dezavantajları düşünürken altdudağını ısırdı. Bir yanıyla içi içine sığmıyordu, heyecanlıydı. Diğer daha pratik yanıyla ne kadar tutacağını hesaplamaktan kendini alamıyordu.

Bir süre sonra, "Laurie'yle bir konuşayım," dedi.

"Elbette." Jake coşkuyla canlanmıştı. "Şimdi arayıp senin için nasıl bir pazarlık yapabileceğimi öğreneceğim."

Nichole yine duraksadı. "Tamam. Ben Owen'ı yatırayım."

Geri dönmesi on dakika sürmemişti. Geldiğinde Jake'in telefonla konuştuğunu duydu.

"Muhtemelen üç gün daha iyi olur," Jake bakışlarını kaldırınca karısını gördü ve parmağını kaldırarak tamam işareti yaptı.

Her şey çok hızlı gelişiyordu ama işte Jake böyleydi. Aklına bir fikir geldiğinde hiç tereddüt etmezdi. Spadaki insanlarla telefon görüşmesi biter bitmez bildirdi, "Annemi aradım ve gün içinde Owen'a memnuniyetle bakacağını söyledi. Geceleri ise oğlumla ben vakit geçireceğim."

"İdare edebilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim."

"Anlaştık," dedi Jake heyecanla. "Beş gün. Bir gün uçakla gidiş, spada üç gün kalış ve bir gün de eve uçuş. Toplam beş gün."

Nichole ne diyeceğini bilemiyordu. "Beş gün. Ne diyebilirim ki? Sen tüm evrendeki en iyi kocasın. Sağ ol Jake, çok teşekkür ederim." Şimdi tek yapması gereken kendisine eşlik edecek bir arkadaş bulmaktı. Tercihen Laurie.

"Bence bu spa gezisi bizi kendimize getirecek," dedi Jake gülümseyerek.

Nichole kollarını kocasına doladı ve derinden, uzun uzun öpüştüler.

18

Steve, kamyonu ablasının evinin önüne park ettiği sırada, Cassie titriyordu. Elleri kenetlenmiş, sımsıkı tutmaktan parmakları tüm hissini kaybetmişti. Sık nefesler alıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Bir an bayılacağından korktu.

"Cassie?"

Steve'in sesi bir kuyunun dibinden geliyor gibiydi. "İyi misin?"

Cassie başını iki yana salladı.

"Yapabilirsin bunu."

Steve için söylemesi kolaydı. Karmakarışık duygular içindeydi.

"Cassie?"

"Hemen gidelim buradan. Yapamam... yapamam."

Steve tereddüt etti, tam onun istediğini yapmaya hazır göründüğü sırada evin kapısı açıldı ve ablası dışarı çıktı. Karen veranda basamaklarının tepesinde durmuş izliyor ve bekliyordu.

"Bu ablan mı?" diye sordu Steve.

Cassie, Karen'la göz göze geldi. Ne bekleyeceğinden emin olamamıştı. Geçmeyen bir öfke mi? Yargılama? Tiksinti? Beklemediği şey ise kendisinin de yaşadığı aynı tereddüt ve kuşkuydu.

Karen'ın da kendisi kadar kararsız ve güvensiz olduğunu fark etmesi kısa sürdü. Steve bu kadarını söylemişti ama Cassie onun

yanıldığına inanarak sözlerini önemsememişti. Karen düzgün bir yaşam kurmuştu. Harika bir adamla evlenmişti, iki tatlı çocuğu vardı ve maddi olarak rahattı. Karen çocukluğundan beri her şeyi doğru yapmıştı: Üniversite mezunuydu ve iyi bir evlat olmuştu. Hastalandıklarında annesiyle babasına bakan, hatta her işlerine koşan Karen olmuştu.

"Cassie?"

Steve bir kez daha düşüncelerini bölmüştü. Cassie dönüp ona baktı ve gözlerindeki soruyu gördü.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Titremesi geçmemişti. "Yanımdan ayrılma olur mu?"

"Eğer istediğin buysa."

"Lütfen," diye fısıldadı Cassie, konuşmak zor geliyordu. Yolcu kapısını açmak sahip olduğunu bildiğinden daha fazla cesaret gerektirmişti. Sırtlarında kıyafetlerinden başka bir şey olmadan kızıyla Duke'ü terk etmekten bile fazla.

Steve kamyondan aşağı atladı ve etrafından dolaşıp ona elini uzattı.

Cassie bu harekete şaşırdı ama hâlâ kapısı açık kamyonda donmuş gibi oturduğunu fark etti. Uzunca bir süre Steve'in eline baktıktan sonra kendi elini uzattı. Steve onun elini hafifçe sıktı, sandığından daha güçlü olduğunu hatırlatmak ister gibiydi. Cassie o sırada bundan ciddi anlamda şüpheliydi. Kamyondan indiğinde dizlerinin kendisini taşımayacağından korktu.

"Cassie." Karen küçük verandadan inmiş yavaş yavaş yaklaşıyordu.

"Merhaba Karen."

Aralarında bir metre varken durdular.

"Değişmişsin," diye fısıldadı Cassie, sanki ablası yirmi yaşında olmadığı için şaşırmış gibiydi. O artık olgun bir kadındı.

"Sen de değişmişsin."

Cassie gülümseyerek başını salladı. Steve verdiği sözü tutarak yanından ayrılmıyordu.

"Seni zor tanıdım. Sokakta görseydim yürüyüp gidebilirdim."

Cassie yılların kendisini bu kadar değiştirip değiştirmediğini merak etti. "Benim," diye fısıldadı, boğazı sıkışmıştı ve konuşurken zorlanıyordu.

"Görüntün..."

"Farklı," diye tamamladı Cassie. Ve öyleydi. Gecenin bir yarısı evden kaçan genç kızın şimdiki Cassie'yle çok az benzer tarafı vardı. Ve bu farklılıklar yüzeyde göründüğünden çok daha derindi.

"Sen harika görünüyorsun." Karen çok güzeldi. Gür, siyah saçları kısa kesilmiş, elmacık kemiklerinin güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Nichole ailenin açık kumralıydı ve çocukken bile saçlarının rengini açmak istemişti.

Karen ilk kez gözlerini Cassie'den ayırıp Steve'e baktı.

Cassie ablasının onları tanıştırmasını beklediğini fark etti. "Steve Brody, bu ablam Karen."

Karen, Steve'in elini sıkacak kadar Cassie'den gözlerini ayırdı. "Kardeşimi eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Ev.

Sözcük Cassie'nin zihninde yankılandı. Spokane bir zamanlar eviydi ama bu bir ömür kadar eskidendi. Masum bir genç kızken oradan ayrılmış, bebeğinin babasıyla evlenerek doğru şeyi yaptığına inanmıştı. Nasıl da inanılmaz derecede saftı.

"İçeri girin," dedi Karen, sanki terbiye kurallarını aniden hatırlamış gibi. Öne düşüp eve buyur etti onları. Garth hemen girişte duruyor, izleyerek bekliyordu. Steve kendisini takdim etti ve iki erkek el sıkıştılar.

"Ne zaman geleceğinizden emin değildim," dedi Karen, asabiyetini gösterir şekilde avuçlarını birbirine sürterek, "ama Garth'la ikimiz yemeği geciktirdik."

"Bizim için öğle yemeği mi hazırladın?" Cassie, Steve'e bakarak özür dilercesine gülümsedi. Saat biri geçiyordu ve yemek hiç aklına gelmemişti. Steve şimdiye kadar açlıktan ölmüş olmalıydı ama yine de tek kelime etmemişti. Korku ve endişeye kapılmış haldeyken Steve'in acıkmış olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Aslında," dedi Garth, "barbeküyü hazırladım ve çabucak birkaç hamburger yaparız diye düşündüm."

Steve hevesle başını salladı. "Kulağa harika geliyor. Yardım gerekiyor mu?"

"Elbette." Garth mutfaktan geçip arka bahçeye açılan sürgülü kapıya yürüdü.

Cassie'nin gözleri şöminenin üzerindeki fotoğraflara çevrildi. Lily'nin resmi yeni çekilmiş olmalıydı; diş tellerine rağmen gülümsemek için elinden geleni yapan bir genç kız resmiydi. Buddy'nin burun kemerinde yer yer parlak çiller vardı. İki çocuktan Buddy, ailenin baba tarafına benziyordu. Cassie babasının sonunda bir oğul, erkek bir torunu olduğu için ne kadar heyecanlanmış olduğunu tahmin ediyordu. Dede torunun çok yakın olduğunu hayal etti.

"Çocukların seni karşılamak için burada olmadığına üzgünüm," dedi Karen ama sonra sanki mazerete gerek duymuş gibi ekledi: "Lily kilise grubuyla birlikte, düşük gelirliler için bir konut projesinde gönüllü olarak çalışıyor ve Buddy de grubuyla birlikte bir Erkek İzci etkinliğine katılıyor. Çocuklar sürekli koşturuyorlar. Gençken biz de öyle değil miydik?" dedi Karen.

"Bundan şüpheliyim," dedi Cassie, mahallede koşturdukları uzun saatleri düşünerek.

"Ben de. Senin piyano derslerin vardı, onun dışında serbestçe etrafta gezinen çocuklardık, hepsi bu." Sonra ekledi: "Hâlâ piyano çalıyor musun?"

Bir kahkahayı hak eden bir soruydu. "Hayır." Bir piyano imkânlarının çok ötesindeydi. Cassie eskiden babası işten geldiğinde onun için piyano çalmayı severdi. Babası çaldığı eski kilise ilahilerini dinlemenin kendisini rahatlattığını söylerdi. Cassie bunun pratik yapmaya teşvik için bir beyaz yalan olmasından kuşkulanıyordu ama babasıyla geçirdiği o anlardan zevk alırdı.

"Piyanoyu senin için sakladık," dedi Karen mutfağa giderken.

"Benim için mi sakladınız?" Cassie ablasının söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Şey, evet. Çalan tek kişi sendin. Müzik geni benimle Nichole'u tamamen atlamış. Piyano depoda diğer mobilyalarla duruyor. Ne yazık ki akort edilmesi gerekecek–"

Cassie elini hızla ağzına götürdü ve bir hıçkırığı bastırdı. Son kez piyano çalmasının üstünden yıllar geçmişti ve bu yıllar piyano çalmayı aklına bile getiremediği zamanlardı.

"Cassie?" Karen ona tuhaf bir bakış attı. "Sorun yok değil mi? Piyanoyu isteyebileceğini düşünmüştüm."

"Evet, evet," dedi ablasına telaşla. "Sadece saklamanızı beklemiyordum..."

"Tabii ki saklardık."

Cassie tepkisinin şiddetini saklama çabasıyla, "Depoda başka ne var?" diye sordu.

Karen buzdolabından bir tabak dilimlenmiş domates, soğan ve salatalık turşusu çıkarıp mutfak tezgâhına koydu. "Evi boşaltalı aylar oldu ve depoda neler var gerçekten hatırlamıyorum. Kanepe ve onun eşi bir koltuk var ama nispeten yeniler, bu yüzden onları tanımazsın. Bir çift lamba..." Depoda başka neler olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı.

"Yatak odası takımı?" Amiee buna çok sevinirdi.

"Evet ama oldukça eskimiş. Neredeyse elden çıkarıyordum. Muhtemelen ilgini çekmeyecek bir sürü şey var. Sen istediklerini al, sonra geri kalanı Garth'la birlikte yardım derneğine veya kiliseye götüreceğiz."

Cassie başını sallayarak onayladı, hâlâ kardeşlerinin piyanoyu kendisi için saklamalarının etkisindeydi

"Patates salatası için annemin tarifini kullandım," dedi Karen, ekmek kutusundan hamburger ekmeklerini çıkarırken.

Anılara dalan Cassie yemeğe yardım için hiçbir şey yapmadığını fark etti. "Karen, teşekkür ederim... gerçekten, her şey için teşekkürler. Lütfen yemeğe yardım için ne yapabileceğimi söyle."

"Pekâlâ. Ekmekleri dışarı Garth'a götürebilirsin, o kızarmış seviyor. Garth barbekü yapmaya bayılıyor. Son birkaç haftadır işleri yavaş gidiyor ve akşam yemeğini hazırlayacak kadar erken

eve geldi. Barbeküyü bu hafta neredeyse her gün kullandık." Karen durmadan konuşuyordu.

Cassie gerginliği gidermeye yarayacak bir şeyler söylemek istiyordu ama geçmişte kalması daha iyi olacak anıları gündeme getirmekten korkuyordu. Hamburger ekmeklerini dışarı götürdü ve Steve'le Garth'ı, sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi konuşurken buldu. Garth burgerleri ters çevirdi ve konuşmalarına ara vermeden Cassie'den ekmekleri aldı.

Steve, Cassie'ye soru dolu bir bakış attı. Ablasıyla arasında her şeyin yolunda olup olmadığını merak ettiği belliydi. Cassie biraz abartılı olsa da her şeyin iyi gittiğini belli etmek için ona gülümsedi. Mutfağa döndüğünde ablasının bir torbadan kaseye cips boşaltmaya çalıştığını gördü.

"Tabaklara burada servis yapıp dışarıda yiyeceğimizi düşünmüştüm."

"Elbette." Cassie kendini boşlukta hissederek yardım edecek bir şey bulmak için etrafına bakındı.

"Dışarı götürmek istersen buzlu çay buzdolabında."

"Memnuniyetle." Ellerini meşgul edecek bir şey yapması gerekiyordu.

"Umarım Amiee'nin fotoğrafları getirmişsindir," dedi Karen, sessizliği doldurmak ister gibiydi.

"Getirdim," dedi Cassie. "Daha sonra göstereceğim." Ablasına Amiee'nin ailesiyle tanışmak için ne kadar hevesli olduğunu anlatmak istiyordu. Teyzeler, enişteler ve kuzenler. Amiee'nin çocukluk hikâyeleri ve kardeşler hakkındaki sorularla nasıl peşini bırakmadığını ablasının bilmesini istiyordu. Ama bir şey söylemedi, kibar bir yanıttan fazlasının bu kırılgan huzuru bozacağından korkuyordu.

Karen birkaç haşlanmış yumurtayı dilimledi ve tıpkı bir zamanlar annesinin yaptığı gibi artistik şekilde patates salatası kâsesinin üstüne yerleştirdi. "Sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim?" Ablasının sesi tereddütlüydü.

Cassie, Karen'ın Duke hakkında soracağını bilerek kendini hazırladı.

"Onunla hiç bağlantın var mı?" diye sordu ablası, göz temasından kaçınarak.

"Hiç yok."

"Peki ya Amiee için nafaka? Umarım size maddi olarak yardım ediyordur."

Cassie neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktı, çünkü bu bir şakadan farksızdı. Eğer hormonlar ve aşk yüzünden kör olmasaydı, Duke'ün güvenilir bir adam olmadığının belirtilerini fark edebilirdi. Babası kesinlikle anlamıştı. Cassie, Duke'ün bir işte hiçbir zaman iki haftadan fazla tutunamadığını ancak evlendikten sonra keşfetmişti. Çocuk nafakası! Eskiden babaları ne derdi? "Şalgamdan kan çıkaramazsın." Duke kimsenin işine yaramayacak kadar ya sarhoş oluyordu ya da uyuşturucudan kafası güzel oluyordu. Bir iş bulmayı başardığı zaman bile, çabuk öfkelenmesi ve içki alışkanlığı genellikle iki hafta içinde işten çıkarılmasına veya kovulmasına sebep oluyordu. Bir seferinde sekiz saatlik tek bir vardiyadan sonra kovulmuştu. Cassie bunu özellikle hatırlıyordu. Duke onu suçlamış, bulaşıkçı olarak gelecek vaat eden kariyerini sabote etmek için yaptığı hayali çabaları yüzünden Cassie dayak yemişti.

Karen kardeşini inceledi, gözleri açılmış ve üzgündü. "Cassie, neden bu kadar uzun süre uzak kaldın? Annemle babamın seni nasıl umutsuzca özlediğini anlamadın mı?"

Cassie cevabını dikkatle tarttı. Gerçeği açıklayabilir, evliliğindeki dehşeti açıklayabilirdi ama tereddüt ediyordu. Karen'ın kendisine inanmayabileceğini, sempati kazanmak istediğini düşünebilir ya da daha kötüsü, son kavgalarını ve her konuda ne kadar haklı çıktığından bahsedebilirdi. "Ben de herkesi özledim," diye fısıldadı, sonra ekledi: "Çaresizce."

Karen gerçeği bilseydi, doğal olarak Cassie'nin neden Duke'le kalmaya devam ettiğini soracaktı. Cassie bunu kendisine binlerce kez sormuştu. Başkaları da sormuştu ve kolay bir cevabı yoktu. Kalmıştı, çünkü terk etmenin bir seçenek olduğunu hissetmemişti. İşi, parası, arkadaşları ve bağlantıları yoktu. Bütünüyle Duke'e bağımlıydı ve bunda Amiee'yle kendi refahın-

dan fazlası vardı. Duygusal olarak Duke'e bağlıydı ama bu bağ tıpkı dikenli tel gibi, acıdan başka bir şey getirmiyordu. Yine de Duke'ü terk edecek cesareti bulamamıştı, ta ki ölümün kıyısından dönene kadar. Cassie bunun Karen'ın anlayışının ötesinde olacağından emindi.

"Neden uzak kaldım?" diye tekrarladı Cassie ablasının sorusunu, ne cevap vereceğinden emin değildi. Açıklamaya çalışmak yerine, "Bilmiyorum... yaptıklarımızı neden yapıyoruz?" dedi.

Karen ona bakmaya devam ederken düşünceli şekilde kaşları çatılmıştı. "Bazen kendime aynı soruyu soruyorum. Yaptıklarımızı neden yapıyoruz?" diye tekrarladı usulca.

Cassie ablasının bu kadar ciddileşmesine şaşırmıştı. "Pişmanlıkların mı var Karen?" Bunu söylerken son kavgalarını konuşmalarına sebep olacağını umuyordu.

Karen'ın kaş çatması ortaya çıktığı kadar hızla kayboldu. Ablası kayıtsızca, "Eh, hepimizin pişmanlıkları var, sence de öyle değil mi?" diye sordu, acı veren konulara girmekte tereddüt eder gibiydi.

Cassie nefesini tuttu, konuşurken doğru şeyi yaptığını umuyordu. "Duke'le gitmeden hemen önce yaptığımız kavgadan pişmanım," diye fısıldadı Cassie. İşte, söylemişti. Derin bir nefes alarak Karen'ın yanıtını bekledi.

Ablası bu sözleri geçiştirdi. "Dediğim gibi, hepimizin pişmanlıkları oluyor."

O gün birbirlerine savurdukları çirkin suçlamalar ortaya saçılsın istemiyor gibiydi. Karen konuyu değiştirmek için bir yol ararcasına başını kaldırıp baktı.

"Steve kim?" Omzunun üzerinden verandadaki iki erkeğe bir bakış attı.

"Bir arkadaş." Soru kurnazcaydı.

"İkinizin ilişkisi var mı?"

"Nasıl ilişki? Romantik gibi mi?"

"Eh, evet."

Cassie kuşkuya hiç yer bırakmadan, "Hayır," dedi. "Öyle bir şey değil." Bunun ablasının merakını gidermeye yetmeyeceğini

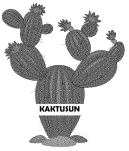
bilerek ekledi: "Habitat for Humanity'den bir gönüllü ve son bir aydır birlikte çalışıyoruz. Aramızda kesinlikle romantik bir şey olmadığına seni temin edebilirim."

Karen kaşlarını o kadar yukarı kaldırdı ki neredeyse saç çizgisine değecekti. Cassie'ye inanmadığı açıktı.

"Bu doğru," diye üsteledi Cassie. "Steve birkaç yıl önce karısını kaybetmiş ve aklı hâlâ onda." Steve onunla ilgilenseydi egosu bundan hoşlanırdı ama Cassie ortada hiç gerçek bir kanıt görmemişti. Fiziksel olarak kesinlikle bir şey yoktu. Evet, Steve nazikti, cömertti ve nihayet başlangıçtaki sürtüşmelerinin üstesinden gelmişlerdi ama romantik bir yakınlaşma oluşmamıştı.

Verandanın sürgülü kapısı açıldı ve iki erkek içeri girdi. Garth'ın elindeki tabakta ekmekleriyle birlikte hamburgerler vardı.

"Yemek hazır," dedi Garth ve tabağı tezgâha bıraktı. "Artık yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

19

Cassie'yle ablası arasında yemekten önce geçen sıcaklıktan yoksun konuşma düşünüldüğünde yemek hayli iyi geçiyordu. Cassie yanında olduğu için Steve'e sonsuza dek minnettar kalacaktı. Steve konuşmada tatsızlığa sebep olacak her konuyu başka yöne çeviriyordu. Genellikle Karen ile Garth çocuklarından bahsediyorlardı, bu güvenli bir konuydu. Cassie onlara Amiee'nin fotoğraflarını gösterdiğinde Karen uzun uzun baktıktan sonra geri verdi.

"Sana benziyor," dedi Karen, tuhaf şekilde uzun bir sürenin ardından.

Cassie aniden çöken garip sessizliği bozmak için bir yol aradığından Habitat'ta çalışmaktan söz etti ve Steve çabucak Cassie'nin inşa sürecine aktif olarak dahil olduğunu söyledi.

"Bittiğinde gelip evi görmelisiniz," diye önerdi Steve.

Karen hamburgerini kenara bırakmış başını sallayan Garth'a baktı. "Bu düşünülebilir."

Yemeklerini bitirdiler, Cassie ablasının bulaşıkları toplamasına yardım etti. Steve ile Garth verandadaki masayı boşaltıp barbeküyü temizlediler.

Cassie ablasıyla yeniden baş başa kaldığında cesaret göstererek sordu. "Ev bitince gerçekten gelir misiniz?" diye sordu, Karen'ın gözlerinde okuyacaklarından korktuğu için sırtı abla-

sına dönüktü. Karen ne derse desin, Cassie ailesini hayatında istediğini ve onların hayatının da bir parçası olmak için yanıp tutuştuğunu ablasının bilmesini istiyordu.

"Bu ne zaman olacak?" diye yanıtladı Karen. "Demek istediğim, herhalde geliriz ama çocukların aktivitelerinin bizi çok meşgul ettiğini unutmamalısınız."

Cassie onun kaçamak yanıt verdiğini biliyordu. "Bunu hatırlayacağım," dedi hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak.

"Kış daha az yoğun oluyor," diye ekledi Karen.

"Gelecek hafta temel atıyoruz," diye açıkladı Cassie. "Evin bahara kadar tamamlanacağını umuyoruz."

"Yani aslında yapılmaya başlanmadı mı demek istiyorsun?" Karen şaşırmış görünüyordu.

"Eh, bizim evimiz değil. Ben diğer ailelere yardım ederek saatlerimi tamamlıyorum."

"Ya." Karen ellerini mutfak havlusuna kurularken tek yorumu bu oldu.

Garth eve geri döndü. "Depoya gitmek için herkes hazır mı?" diye sordu.

"Hazırız," dedi Cassie.

Karen ile Garth bir arabayla giderken, Steve ile Cassie kamyonla arkadan onları izlediler.

Yalnız kalır kalmaz Steve sordu: "Ablanla her şey yolunda gitti mi?"

"Evet. İyiydi." Kendine hayal etme izni verdiği kadar iyiydi. Karen çok sıcak olmasa da nazik davranmıştı. Karşılıklı suçlamalarla ilgili görünmemişti. Veya belki de bu daha sonra gelecekti. İkisi en azından konuşuyorlardı. Cassie bir süre durduktan sonra Steve'e göz attı ve onun yüzünde tuhaf bir tebessüm gördü. "Ben demiştim demeyecek misin?" diye sordu.

"Söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır... ama cesaret verdiğin için teşekkürler, buna ihtiyacım vardı." Steve'in ablasıyla bir araya gelmesinin ne kadar önemli olduğunu anladığından kuşkuluydu. Ailesiyle barışmasının ilk hamlesiydi. Kız kardeşlerine ne kadar ihtiyaç duyduğunu,

onlarla birlikte olmayı ne kadar özlediğini düşündü. Ablasının mutfağında dururken, ailesiyle yeniden bağlantı kurmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermişti. Geçmiş hataları için özür dilemek, gururunu yutmak ve diğer her şey.

"Garth iyi, konuşması kolay bir adam," diyordu Steve.

"Nelerden bahsettiniz?"

Steve duraksadı. "Erkek konuları."

"Başka bir deyişle, bana hiçbir şey anlatmak istemiyorsun."

Steve'in yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Anladın sen."

"Öyle olsun. Burnumu sokmayacağım."

Bir endüstri bölgesindeki, Spokane havaalanına yakın bir depo binasına gittiler ve önüne park ettiler. Deponun anahtarı Garth'taydı ve duraksadıktan sonra dönüp Karen'a baktı. "Buraya ilave kilidi sen mi koydun?"

"Ben mi?" Karen elini göğsüne götürdü. "Hayır."

Garth doğrularak Karen'a hitap etti. "İki aylık ön ödeme yapmıştın, değil mi?"

Binanın dışında beklerken, Steve Cassie'nin arkasında durarak ellerini omuzlarına koydu. Temasının sıcaklığı kollarından aşağı yayıldı. Cassie bu harekete ne anlam vereceğini bilemedi ve kendi kendine muhtemelen bir şey ifade etmediğini söyledi.

"Ofisle kontrol edeyim," diye söylendi Garth. "Umarım cumartesi öğleden sonra müsait birileri vardır."

"Olması gerek," diye arkasından seslendi Karen. Garth koşarcasına yürüyerek aceleyle tesisin ön tarafına gitti. Karen'ın yüzünde utanmış ve özür dileyen bir ifade vardı. "Bana öyle geliyor ki bir yanlış anlama var. Fatura ödemelerini geçenlerde Garth üstüne aldı ve birkaç küçük aksaklık yaşadık."

"Olur böyle şeyler," dedi Steve.

"Garth genellikle sorumluluk sahibidir. Ofiste işlerin iyi gittiğini sanmıyorum... Omuzlarımdan bir yük almak istedi ama fatura ödemeyi üstlenmesinin umduğum şekilde hallolduğundan pek emin değilim."

Garth on dakika içinde geri döndüğünde yanında gelen adam kilidi kaldırdı. Adam gider gitmez Karen, "Ne oldu?" diye sordu kocasına.

"Senin ön ödeme yaptığını sanmıştım." Cassie ile Steve'e döndü. "Bunun için üzgünüm ama şimdi hepsi halloldu."

"Size bu kadar sorun çıkardığım için üzgünüm. Gelmem gerekenden çok daha uzun sürdüğünün farkındayım."

"Sorun değil," dedi Garth. "Benim hatamdı."

Depo içinde yürünecek kadar büyük değildi. Steve ile Garth hemen içerideki eşyaları kamyona yüklemeye başladılar. Neyse ki kamyonun hidrolik asansörü vardı, aksi halde piyanoyu kamyona koymak neredeyse imkânsız olacaktı.

Steve dikey duran Baldwin piyanoyu depodan çıkardığında, Cassie öne çıkıp büyük bir saygıyla elini üstünde gezdirdi. O anda gözleri doldu ama gözyaşlarını bastırmayı başardı. Piyanoyu gördüğünde hissettiği duygu neredeyse Karen'ı veranda basamaklarında ilk gördüğü anda hissettikleri kadar güçlüydü.

Piyano ona kaybettiği masumiyetini ve ailesiyle, özellikle babasıyla bağını hatırlatmıştı. Duke'le kaçtığında tüm bunları arkasında bırakmıştı. Cassie gözyaşlarını bastırmaya çalışırken sel gibi dolup taşan duygularından utanarak elini ağzına bastırdı.

"Cassie." Steve hemen yanına geldi, sesinde endişe vardı.

Cassie, "Bir şey... yok," dedi. Ablası meşgul olup gözlerinin dolduğunu görmediği için şükrediyordu.

Cassie onun bakışlarından kendisine inanmadığını anladı, yine de Steve eşyaları kamyona taşımaya geri döndü.

Tüm kutuları gözden geçirip ayıklamak yerine, Steve ile Garth'a tüm eşyaları kamyona yükletti. İki erkek birlikte çalışınca bu pek de uzun sürmemişti.

İşleri bittiğinde, Steve ellerini kotunun arka ceplerine soktu. "Seattle'a dönmeye hazır mısın?" diye sordu ona.

Cassie zaten Steve'in bütün gününü heba etmişti, Steve'in tekrar yola koyulmak için sabırsızlandığını anlayabiliyordu.

"Ben hazırım." Ablasına ve Garth'a baktı. "Ben... bunun

için minnettarım," diye fısıldadı. Cassie düşünmeden, içgüdüsel olarak uzanıp ablasına sarıldı. "Teşekkür ederim."

Karen önce ona karşılık vermedi ama sonra Cassie'ye sımsıkı sarıldı. "Seni görmek güzeldi."

Cassie başını salladı. "Seni de."

Birbirlerinden ayrıldıklarında Cassie, Steve'in şimdiden kamyonda olduğunu fark etti. "Gitsem iyi olur." Ayrılmak tahmininden çok daha zor gelmişti. Büyük bir parçası kalmak, zamanı genç kızlığına döndürmek için can atıyordu. Yılları geri çevirmek ve annesiyle babasının bilgeliğine güvenecek kadar akıllı olmak isterdi. Şimdi ne yaptığını bilerek, onların yardımını memnuniyetle kabul ederdi. Ama geçmişi yeniden yaşamanın yolu yoktu. Cassie sadece onca yıl önce seçtiği yola devam edebilir ve elinden gelenin en iyisini yapabilirdi. Haftalar önce Maureen'e dediği gibi, doğru şeyi yapacaktı.

Steve sürücü tarafındaki camı indirdi. "Hazır mısın Cassie?"

Cassie başını salladı, kamyona tırmandı ve ablasıyla Garth'a el salladı. Otoyol giriş şeridine varmaları sadece birkaç dakika sürdü. Steve sessizdi ve Cassie bundan memnundu, çünkü normal konuşması mümkün değildi. Kontrolsüz şekilde yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını gizlemek için kafasını çevirmişti. Ne kadar çalışırsa çalışsın pişmanlık hissini dizginleyemiyordu. Çok şey kaybetmiş, hem ailesine hem de kendisine zarar vermişti. Konuşmaya yeniden başlamış olmalarına rağmen, yürekten affedilmesi mümkünmüş gibi görünmüyordu.

Steve acısını fark etmiş olmalı ki hafifçe dizini okşadı. Cassie ağlamasını durduramayınca bakmadan çantasına uzandı, bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, Steve açık açık ağladığını gördüğü için utanmıştı.

"Özür dileme," diye fısıldadı Steve. "Ağla Cassie, içinde kalmasın, artık içinde tutmana gerek yok."

İşte o zaman kendini bıraktı, hıçkıra hıçkıra ağladı. Gözyaşları durmadan akarken Cassie yüzünü dizlerine yasladı, kamyonun ön tarafı yürek paralayan hıçkırıklarla yankılanıyordu.

Bir süre sonra sırtında Steve'in elini hissetti, sonra o el yavaşça başını okşayarak Cassie'yi rahatlattı.

Cassie kamyonun sağa döndüğünü hissetti, başını kaldırınca Steve'in kamyonu bir mola yerine çektiğini fark etti. Kamyonu genellikle kamyonculara ayrılan otoparkın en uzak köşesine sürdü ve durdu.

Cassie duygularını kontrol altına almaya çalışsa da omuzları sarsılarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. Yeniden bir kâğıt mendil bulmaya çalıştı.

"Cassie," diye fısıldadı Steve, emniyet kemerini çözüp çıkardı ve uzanıp onu kollarına alarak kendine çekti. Bu kadar nazik ya da iyi olmasaydı, belki ona direnebilirdi. Steve ona fısıldıyor ama Cassie tek kelimesini duymuyordu, sadece onun yatıştıran sesi acısının üstesinden geliyordu.

Steve parmağını Cassie'nin çenesinin altına koydu, başını geriye yatırıp onu öpmeye başladı. Ağzı sıcak ve yumuşaktı, Cassie'yi kamyonun ön koltuğunda olabildiğince yakın tutuyordu.

Sanki Cassie'nin vücudunu kendi vücuduna almak, acısını içine çekip üstesinden gelmek ister gibiydi. Cassie kollarını onun boynuna doladı, gözyaşları hâlâ yağmur gibi yanaklarından inip çenesinden damlarken, yüreğini açarak ona karşılık verdi. Çok geçmeden öpüşmeleri yoğunlaştı, nefessiz kalıncaya dek öpüştüler. Steve istemeyerek geri çekildi, alnını onun alnına dayayarak birkaç kez derin nefes aldı.

İkisi de konuşmadı. Yapabilecek bile olsa, zaten Cassie ne diyeceğini bilemiyordu. Steve'in de aynı şekilde hissettiğinden emindi. Birkaç dakika sonra, yavaşça Cassie'yi başının tepesinden öptü, uzaklaştı ve kamyonun motorunu çalıştırdı. Cassie artık daha kontrollüydü, yüzündeki gözyaşlarını silerek dik oturdu ve başını yanındaki pencereye yasladı.

Steve konuşmadan önce bir saat yol almış olmalıydılar. "Garth bana kameoyu merak edip etmediğini sordu. Ona ne diyeceğimi bilemedim."

Kameo. Cassie altdudağını ısırarak açıkladı. "Büyükbabam evlenirken büyükannemize bir kameo vermiş. En büyük çocuk

olarak kameo babama miras kalmış. Bu bir aile yadigârı ve babam bana vermek istiyordu... Ben gittikten sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Garth, Nichole'da olduğunu söyledi."

"Öyleyse onda kalmalı... terk edip giden bendim."

Yeni bir gözyaşı kurtulup yanağından aşağı yuvarlandı.

"Üzgünüm... muhtemelen hiç söylememeliydim."

"Hayır, söylediğine sevindim... merak ederdim." Babası kendisine vermemekle akıllıca davranmıştı. Duke onun için değerli olan her şeyini alıp satardı. Duke nesi varsa sadece kendisi için harcamasına rağmen, sürekli para ihtiyacı içindeydi. Cassie hükümet yardımı olmasaydı Amiee'yle birlikte açlıktan öleceklerine emindi.

"Stan'e Seattle'a yaklaşık bir saat mesafedeyken telefon edeceğimi söyledim," dedi Steve biraz sonra. "Bizi depoda karşılayacağını ve kamyonu boşaltmaya yardım edeceğini söyledi. Eşyalarını kilit altına alacağım, böylece kimsenin içeri girmesinden endişelenmen gerekmeyecek."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cassie. Minnetini dile getirecek doğru sözleri bulamıyordu. Steve şimdiden çok şey yapmıştı. "Ev inşa edilir edilmez ayağının altından çekerim."

"Ayakaltında olmayacak Cassie."

"Yük olmak istemiyorum, zaten çok nazik davrandın."

Steve homurdandı. "Ben aziz değilim Cassie Carter, inan bana değilim."

Snoqualmie Pass'in tepe noktasına ulaştıklarında bir ihtiyaç molası verdiler. Cassie tuvaletten çıktığında Steve'in telefonla konuştuğunu gördü. Cassie yaklaşırken telefonu kapattı.

"Stan bir saat içinde bizi karşılayacak," dedi.

Cassie tekrar kamyona bindi. Steve kamyona binip yanına oturdu ama motoru çalıştırmadı. Elleri direksiyonun üzerindeydi. "Dinle, seni öperek çizgiyi aştıysam özür dilerim."

Cassie yüzüne ateş bastığını hissetti. "Çizgiyi aşmadın."

Cevabı Steve'in içini rahatlatmış gibiydi. Uzanıp Cassie'nin elini tuttu ve hafifçe sıktı.

"Sen iyi bir kadınsın Cassie."

"Aşırı derecede aptaldım."

"Sadece gençtin..."

"Ve aptal."

Steve sözlerini hafifletmek ister gibi başını iki yana salladı. "On üç yıl önce olan bitenler için kendini hırpalamaktan vazgeç."

"Deniyorum."

"Daha çok dene."

Cassie, Spokane'den ayrıldıklarından beri ilk kez gülümsedi. "Ne zaman bu kadar gaddarlaştın?" diye sordu, sonra ne söylediğini fark ederek ekledi: "Buna cevap gerekmiyor. Sen hep otoriterdin."

"Ben mi?" dedi Steve şakayla.

"Evet! İlk tanıştığımız günü hatırlamıyor musun? Hemen pençelerimizi çıkarmıştık. Senin kibrin benim inatçılığımla çarpıştı. Kötü bir başlangıç yaptık demek hafif kalıyor."

O zaman Steve de gülümsedi. Elini Cassie'nin eline koyup parmaklarını kavradı. "O zamandan bu yana fikrim değişti."

"Benim de. Biliyor musun, o kadar da kötü değilsin."

Steve kıkırdadı. "Böyle söylemen ilginç, çünkü ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum." Telefonu çaldı. "Stan olmalı," diye mırıldandı telefonunu alırken.

Değildi.

Cassie karşı tarafın konuşmalarını çıkaramasa da bir kadın sesi olduğu açıktı ve üzgün olduğu da aynı derecede aşikârdı. Steve konuşma fırsatı buluncaya kadar kadın birkaç saniye daha konuşmaya devam etti.

"Dinle Britt, bugün bir sözüm var. Softbol maçını kaçırdığım için üzgünüm ama hepsinde bulunamam."

Britt.

Bu locada istediği marka birayı getiremediği için Cassie'yi şikâyet eden kadının adıydı; Cassie'nin işi kaybetmesinden sorumlu olan kadın. Birden Steve'in ailesinin eşyalarını almasına yardım etmek için neden bu kadar istekli olduğunu anladı. Suç-

luluk hissetmişti ve kendisini Spokane'e götürmesi sadece bunun kefaretiydi.

İçini anlaşılmaz bir hayal kırıklığı kaplarken yüreği sıkıştı. Bugün yardım etmek için değildi, Steve'in kız arkadaşının yaptıklarından duyduğu suçluluk hissini aklamak içindi. Tabii ki öpüşmeleri için endişe edecekti.

20

O gece Cassie, bir gün evvel Amiee'den bütün gün ayrı kaldığı için pazar günü Habitat için çalışmamaya ve ev inşaatına gitmemeye karar verdi. Spokane yolculuğundan dolayı hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkinse de uykuya dalmakta zorlanıyordu. Sorunun ne olduğunu ya da onu neyin rahatsız ettiğini kimsenin söylemesine gerek yoktu.

Tamamen ablasıyla görüşmesiyle ilgiliydi. Dürüst olması gerekirse, aynı zamanda Steve'le öpüşmesiyle de alakalıydı.

Bütün gece Karen'la konuşmalarını ve sonunda kendisine nasıl isteksizce sarıldığını düşündü durdu. Cassie aklını Karen'dan uzaklaştırdığında, Steve'in Britt'le yaptığı telefon görüşmesinin rahatsız eden anısıyla baş başa kalıyordu. Diğer kadınla hâlâ ilişkide olduğu açıktı. Aklına gelince Steve'in öpmesine o kadar ateşli karşılık vermekten utanıyordu. Kaldı ki tüm bunlar sinirleri çok bozuk olduğu için mazur görülebilirdi.

Yine de bu Steve'in o sırada kendisini neden öptüğünü açıklamıyordu ama onun olmamasını tercih edeceğinden oldukça emindi. Geçmişi düşününce çizgiyi aşmış olabileceğini söyleyerek özür dilediğini hatırladı. Şimdi Steve'in asıl endişesini anlıyordu, Cassie'nin ilişkilerine farklı anlamlar vermesinden, ona âşık olmasından endişeliydi ve doğruyu söylemek gerekirse öyle de olmuştu. Cassie ona âşık oluyordu ve bu yüzden çok

korkuyordu. Aşkta zaten korkunç bir hata yapmıştı, ikincisini yapmaya hiç hevesli değildi.

İlişkilere gelince, Cassie ne yazık ki pek insan sarrafı değildi. Hayatı sürekli karmaşa halinde olan Duke'le kıyaslandığında Steve istikrarlı ve sorumluluk sahibiydi. Oysa Duke de başlangıçta öyle görünmüştü. Düşünceler zihninde dönüp duruyordu.

"Anne uyanık mısın?" Cassie uyandığında Amiee'yi yatağın ucunda otururken buldu.

Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Cassie dirseğine dayanarak doğruldu ve uykulu gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?"

"Dokuzu geçiyor."

"Şaka yapıyorsun."

"Neden şaka yapayım? Bu sabah kiliseye gidiyor muyuz?"

Cassie geç vakte kadar uyumanın şokuyla örtüyü üzerinden attı. Uykuya dalması saatler sürmüştü ve saate son baktığında neredeyse sabahın üçü olmuştu. "Evet, tabii ki."

"Daha sonra evde çalışacak mısın?"

"Hayır." Yataktan kalktı, banyoya giderken bir gömlekle pantolon aldı. "Günü seninle geçirmek istiyorum."

Amiee hemen canlandı. "Steve'i görecek miyiz?"

Cassie donup kaldı ve dönüp kızına baktı. "Hayır. Neden sordun ki?"

Kızı omzunu silkti. "Çünkü neredeyse her hafta sonu Steve'i görüyoruz."

"Hayır, onu görmeyeceğiz. Şimdi acele et ve kiliseye hazırlan."

"Tamam, tamam. Kahvaltıda krep yiyebilir miyiz?"

Kızı sürekli midesini düşünüyordu. "Zamanımız olursa."

"Yok. Peki kiliseden sonra?"

"Tamam, bir ara yeriz."

"IHOP'ta olur mu?"

"Amiee... orada yemeye paramız yetmez."

"Sadece bu seferlik anne. Lütfen." Amiee ellerini dua eder gibi kavuşturdu ve sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi yalvardı. "Gerçekten uzun süre bir daha istemeyeceğim. Sadece

bu seferlik. Onlardaki özel aromalı şurupla yabanmersinli krepi canım çok istiyor."

"Peki, peki."

"Gerçekten mi?" Amiee kendini zor tutuyormuş gibi avuçlarını birbirine sürttü. "Ciddi misin? Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

"Evet, gerçekten ciddiyim."

Kızı ufak banyoya koşturdu ve rekor bir sürede giyindi.

Dokuz buçuk ayini için kiliseye ulaştıklarında ilahi başlamıştı. Amiee ayinin ilk bölümü için hemen arkadaşlarının yanına gitti ve vaazdan hemen önce pazar okuluna katılmak için oradan ayrıldı. Kutsal alandan tek sıra halinde çıkan çocuklar kaytarmış olmaktan dolayı mutlu görünüyorlardı.

Cassie ve Amiee ayinin ardından buluştuklarında kızı konuşmalarını hatırlatmak için hiç zaman kaybetmedi. Daha arabaya bile ulaşmadan, "Krep için hazır mısın?" diye sordu kızı.

"Hazırım."

"Bunu benim harçlığımdan kesmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Amiee, gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

Cassie güldü. "Hayır ama madem söyledin, belki de yapmalıyım."

"Anne!" diye itiraz etti küçük kız.

Steve onu eve bıraktığında üzgün olduğu için Cassie akşam yemeğini atlamıştı. Yerlerine yerleşip de ellerine koskoca IHOP menüleri verildiğinde, Cassie kurt gibi acıktığını fark etti.

Hem Amiee hem de Cassie krep siparişi verdiler. Amiee'ninki yabanmersinliydi ve Cassie'ninki tam tahıllı. Cassie ve kızı birlikte zaman geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Amiee kahvaltı boyunca durmadan konuştu, canlı ve heyecanlıydı. Yeni evde kendi odasını soluk deniz mavisi boyamak istediğine ve mavi perdeler istediğine karar vermişti. Ama koyu mavi değil, gök mavisi. Mutfağın da sarı olması gerektiğini düşünüyordu, tabii uzlaşmaya hazırdı. Cassie kızının coşkusundan keyif alıyordu. Amiee de gerçek bir ev sahibi olmaktan dolayı Cassie kadar heyecanlı hissediyordu.

"Sinemaya da gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Hava bu kadar güzelken değil," dedi Cassie. Sinema saklanmak için mükemmel bir yer olabilirdi ama kimden saklanmak istediğinden emin değildi. Kendinden miydi acaba?

"Öyleyse plaja. Nasıl deniz kabukları arıyorduk hatırlıyor musun?.. Ama bu uzun zaman önceydi."

"O kadar da uzun değil, sadece geçen sene."

"Anne," dedi Amiee, sonsuz bir sabırla konuşuyor gibiydi. "Bir yıl uzun zamandır."

"Gerçekten mi?" dedi Cassie safça. Seattle bölgesine gelmelerinden kısa süre sonra, Cassie kızını Batı Seattle'a götürmüştü ve plaj oradaydı. Teknik olarak gittikleri yer Puget Boğazı'ydı ama okyanusa Amiee'nin ağzı süt koktuğu zamandaki kadar yakınlardı. Kızı rüzgârda saçları uçuşarak sahilde bir aşağı bir yukarı koştururken, Cassie'nin hiç görmediği kadar mutluydu. Amiee gün sonunda ceplerini deniz kabuklarıyla doldurmuştu. Cassie her zaman okyanusa geri dönmek istemiş ama hayatı çok karmaşık ve yoğun bir hal almıştı. Niyetlendiklerini yerine getiremeyeceği kadar.

Tekrar Cassie'nin külüstür arabasına bindiler. Amiee ön koltukta yanına oturdu. "Evin oraya uğrayabilir miyiz?"

"Ev mi?" Cassie biraz şaşkın, tekrarladı. "Yaşadığımız daireyi mi kastediyorsun?"

"Hayır, bizim ev ya da evimiz olacak yeri. Arsayı görmek istiyorum yine."

"Görülecek bir şey yok ki," diye hatırlattı Cassie. "Sadece toprak, başka bir şey değil."

"Ama bizim evimiz olacak."

"Bir gün."

"Anne, lütfen."

Cassie tereddüt etti, sonra insafa geldi. Habitat'ta çalışmak zorunda olduğundan Amiee'yi fazlasıyla yalnız bırakmıştı zaten, kızının bu fedakârlığın amacına dair bir fikrinin olması için bunun iyi bir yol olduğunu düşündü. Hep böyle gitmeyeceğini anlamasına yardımı olurdu.

Cassie arsaya giden köşeyi döner dönmez Steve'in iş kamyonunu gördü. İnşaat alanındaydı. Anında yüreği ağzına geldi, güçlükle yutkundu.

"Oradaki Steve mi?" diye sordu Amiee pencereden bakarken. "Anne, bu Steve," dedi kendi sorusuna cevap vererek.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Cassie. Yaşadığı duygusal çöküntüden sonra onu bu kadar çabuk görmeye hazır değildi.

"Yanındaki kim?" diye sordu kızı.

Cassie küçük bir oğlan çocuğu görüyordu. Belli ki arsadaki döküntüleri temizlemeye yardım etsin diye Steve getirmişti. Arsanın orta yerinde, sanki bir şenlik ateşi yakılacakmış gibi dallardan bir yığın oluşturulmuştu.

Cassie durduramadan, Amiee camı indirip ismini seslendi. "Steve! Steve!" Ardından sanki kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi çılgınca el sallamaya başladı.

Steve seslenildiğini duyunca baktı, gülümsedi ve Cassie'nin arabasına doğru yürümeye başladı.

Cassie arabayı durdurdu ve Amiee arabadan inip hevesle Steve'in yanına koşturdu. Cassie içinden inleyerek Steve'in yaklaşmasını bekledi.

Steve bir an durup Amiee'ye bir şeyler söyledikten sonra Cassie'ye doğru yürümeye devam etti. Kollarını kavuşturup yolcu tarafındaki açık pencereye yaslandı. Tebessümü sıcaktı.

"Seni bugün görmeyi beklemiyordum."

Cassie de onu görmeyi beklemiyordu. Kuşkusuz er ya da geç onunla karşılaşması gerekecekti. Belki de erken olması daha iyiydi. Bütün geceyi ona ne diyeceğini düşünerek geçirmişti.

"Uğrayıp evi görmek Amiee'nin fikriydi. Ona ortada bir ev olmadığını anlatmaya çalıştım," dedi gülerek, "ama hiç olmazsa arsayı görmek istedi."

"Yani *henüz* ev yok demek istiyorsun."

"Amiee de öyle dedi." Bakışlarını diğer çocukla arkadaşlık eden kızına çevirdi. Çocuk yedi, sekiz yaşında görünüyordu. "Arkadaşın kim?" diye sordu.

"Britt'in oğlu." Steve bakışlarındaki ifadeyi okumuş olmalıydı. "Britt'ten gelen telefonla alakalı."

"Hangi telefon görüşmesi?" diye sordu Cassie, çocukça konuştuğunun farkındaydı ama kendini tutamamıştı.

"Biz Seattle'ın hemen dışındayken Britt aradı–"

"Steve," dedi Cassie onun durdurarak. Uzanıp elini onun koluna koydu. "Dinle, bana açıklama borçlu değilsin. Onunla ilişkin olup olmaması önemli değil. Bu beni ilgilendirmez."

Steve'in kaşları çatıldı, yüzü kardı. "Seni ilgilendirmez mi?" diye tekrarladı.

"Eh, evet. Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaş mı?" diye tekrarladı Steve kaşlarını kaldırarak.

Steve bu işi hiç de kolaylaştırmıyordu. Cassie açık olmaya karar verdi. "Evet... tamam, Spokane'den sonra işlerin biraz kontrolden çıktığını itiraf ediyorum ama çok perişandım. Onun bir anlamı yoktu."

"Onun mu?" diye gene tekrarladı Steve.

"Öpüşme." Cassie bunu zorla söyletmesinden nefret ediyordu.

"Öpüşmeler," diye düzeltti Steve.

"Her neyse." Bunun çok önemli bir mesele olmadığının anlaşılmasını istiyordu Cassie. Olup bitmişti. Duygusal bir an olmuştu.

"Yani arkadaş olmayı mı tercih ederdin?" diye sordu Steve, kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Tabii ki. Sen de öyle değil mi?"

Steve cevap vermedi, sadece düşünceli şekilde ona baktı.

Çocuk keyifle ciyakladı ve Amiee fırlayıp peşinden koşmaya başladı. Steve omzunun üzerinden arkaya baktı. "Jeremy harika bir çocuk. Alicia'yla çocuk sahibi olamadık ve..." Sanki istediğinden fazla konuşmuş gibi durdu.

"Jeremy'nin senin gibi birine ihtiyacı var." Cassie çocuğun bakışlarından Steve'i idolleştirdiğini söyleyebilirdi.

"Öyle. Babası genellikle ortada yok. Haftada bir falan onunla vakit geçirmeye çalışıyorum."

Cassie inmek için arabanın kapısını açarken gıcırdadı. Steve

kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Bu arabanın hâlâ çalışması inanılmaz."

"Bana iyi hizmet etti," dedi Cassie arabayı savunarak.

"Yeni bir arabaya ihtiyacın var."

"Eh, bu yakın bir zamanda olamayacak," dedi Cassie.

"Anne, anne, anne!" Amiee koşarak Cassie'nin yanına geri geldi. "Steve tüm bu odunlarla ateş yakacakmış. Onunla ve Jeremy'yle birlikte sosis kızartabilir miyiz?"

"Ah..." Cassie dönüp Steve'e baktı.

Steve sana kalmış der gibi omzunu silkti. "Kalmak isterseniz buyurun."

"Rahatsız etmeyelim?" Steve'in bu zamanı Jeremy'yle geçireceği varsayılmıştı.

"Pek değil. Ne kadar fazla, o kadar iyi."

"Kalabilir miyiz anne, olur mu?" diye yalvardı Amiee.

Her şeye rağmen, Cassie Steve'le vakit geçirme fikrine çekildiğini hissediyordu. "Peki."

Amiee ve Jeremy çılgınca tezahürat yaptılar, coşkuyla birbirlerine sarıldılar, sonra da daireler çizerek koşturdular. Küçük oğlan kesinlikle kızının ilgisini çekmişti. Cassie, Amiee'nin küçük çocuklarla bu kadar iyi ilişki kurduğunu fark etmemişti.

Steve, Cassie'ye bir tırmık verdi ve o da alanı temizleyerek ateşe yapraklarla dallar ekledi.

Cassie yığına koymak için kucak dolusu yaprağı eklerken, "Onca mobilyayı taşımaktan bir yerlerin ağrıyor mu?" diye sordu Steve'e.

"Biraz," diye itiraf etti Steve. Bunu söylediğine göre çok ağrısı olmalıydı.

Cassie başını eğik tutarak, "Yardımın için gerçekten minnettarım Steve," dedi. "Sensiz yapamazdım." Sadece kamyonla götürmesini kastetmiyordu ve bunu anladığını umuyordu.

"Sorun değil." Cassie'nin teşekkürlerini geçiştirdi. "Yapmak istediğim bir şeydi."

"Britt yüzünden." Sözcükler denetleyemeden ağzından çıkıvermişti. Cassie hemen ekledi: "Sounders maçında olanlar yüzünden mi?"

Steve hemen cevap vermedi. "Kısmen sanırım ama ben..." Sözlerini bitirmedi.

Birkaç dakika samimi bir sessizlik içinde yan yana çalışmaya devam ettiler. Sonra Steve, "Önümüzdeki hafta buralarda olmayacağım," dedi.

"Oh?" Cassie bir an afalladı. Pek itiraf etmese de Steve'i görmeyi özleyecekti.

"Önümüzdeki birkaç hafta şehir dışında çalışacağım."

"Ama cumartesi yerel dans gecesi var." Cassie sözler ağzından çıkar çıkmaz geri almak istedi.

Steve gülümsedi. "Endişeye gerek yok, gelecek cumartesi günü dans gecesi için şehre geri döneceğim."

"Endişelenmiyordum," dedi alelacele, yalan olmasına rağmen.

Steve kıkırdadı. "Anlıyorum."

"Anladığım kadarıyla inşaat firman dans gecesinin en önemli sponsorlarından biri." Cassie her dalı ve yaprağı toplaması çok önemliymiş gibi yeri tırmıklamaya devam ediyordu.

"Öyleyiz. Sen orada olacaksın, değil mi?"

"Ben etkinlikte çalışıyorum." Birkaç saat çalışmak eğlenceli olacaktı.

"Ama dans gecesi boyunca çalışmayacaksın, değil mi?"

"Ben... bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Vardiyanı bitirince belki bir dansı benim için ayırırsın... Biliyorsun, biz sadece arkadaşız."

Cassie gülümsedi. "Evet, sanırım bunu yapabilirim."

"Güzel." Steve tırmıklamaya devam etti, ama öncekinden çok daha coşkuyla.

21

Salı akşamı Karen araba anahtarlarını garaj kapısının hemen içindeki sepete attı. Tanrı onu korusun, Garth mutfakta akşam yemeği hazırlamakla meşguldü. Son iki haftadır Karen işten geldiğinde o evde oluyordu. Neyse ki mesai saatlerinin azaltılması maaş çekinde bir fark yaratmamıştı.

"Merhaba hayatım," dedi Garth, karıştırdığı salatadan başını kaldırarak. "İş bugün nasıl gitti?"

"Yoğun." Karen bir turp alıp gürültüyle yemeye başladı. "Peki ya sen?"

Garth iç geçirdi. "İyi sanırım. Hâlâ Weyerhaeuser hesabı üzerinde çalışıyorum."

Karen kocasını yanağından öptü ve bir turp daha aldı. "Aylardır aynı hesap üzerinde çalışıyorsun." Kocası hiçbir zaman işinden fazla bahsetmezdi, hatta çoğu zaman ondan zorla bilgi alırdı.

"Artık işler giderek yavaşlıyor, bu hem iyi hem kötü."

"Ufukta yeni iş var mı?"

"Biraz." Garth domates dilimlemeye devam etti.

Garth büyük kereste şirketlerinden birinde danışman olarak çalışıyordu ve bu işi geçmişte hayli zamanını alıyordu. Son birkaç yıldır Washington eyaletinde giderek daha az kereste elde edildiğinden şirket durgunluk yaşıyordu ama şükürler olsun ki kocasını bu pozisyonda tutacak kadar iş vardı.

"Yemekte ne var?" diye sordu Karen ocağa göz atarak.

"İspanyol pilavı."

"Buddy'nin favorisi," dedi Karen gülümseyerek. Garth son birkaç haftada iki kez bu yemeği hazırlamıştı ve Buddy'nin giderek artan iştahıyla pek yemek artmıyordu.

"Yemekten önce kardeşimi aramak istiyorum," dedi Karen, topuklu ayakkabılarını çıkarıp rahatlatmak için ayak parmaklarını oynattı. "Yeterli zaman var değil mi?"

Garth başını kaldırdı. "Cassie'yi mi arayacaksın?"

"Nichole. Ona henüz hafta sonunu anlatmadım. Telefonlarından kaçınıyordum, galiba her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Sanırım kardeşin gittikten sonra daha sık temas kurmaya çalışacağını söylemiştin."

"Söyledim," dedi Karen.

Kocası avuçlarını mutfak tezgâhına dayadı, bakışları yoğunlaşmıştı. "Cassie'nin ziyaretinden beri geceleri iyi uyuyamadın."

Garth haklıydı, Cassie'nin ziyaretinden beri huzursuzdu. Cassie'nin Spokane'e geleceğini öğrendiğinde soğuk ve mesafeli davranmaya karar vermişti. Karen, Cassie'nin kaçmasından hemen önce yaptıkları büyük kavgayı hiç unutmamıştı. Kardeşi Karen'ın asla affedemeyeceği şeyler söylemişti. Cassie de aynı hisleri paylaşıyor olmalıydı, çünkü sekiz yıllık soğuk suskunluğunu başka hiçbir şey açıklayamazdı. Cassie'den tekrar haber aldıklarında bu özür dilemek için olmamıştı. Kız kardeşi barışmak için de çaba göstermemişti. Bunun yerine para istemişti. Başı dertteydi ve yardıma ihtiyacı vardı. Peki, annesiyle babası ihtiyaç duyduğunda Cassie neredeydi? Bulunabileceği hiçbir yerde yoktu, işte bu kesindi.

Cumartesi günü yaklaşırken Karen'ın gerginliği artmıştı. Cassie'yla görüşmek, onu depoya götürmek ve kendi yoluna göndermek istiyordu. Cassie ve arkadaşına öğle yemeği ikram etmeyi öneren Garth olmuştu. Karen da istemeye istemeye kabul etmişti.

Sonra Cassie gelmişti. Karen bir bakışta kardeşinin de kendisi kadar gergin ve endişeli olduğunu anlamıştı. Karen kendini hazırlamış, bu görüşmenin mümkün olduğunca çabuk bitmesini ummuştu. Oysa Cassie hiç de beklediği gibi değildi. Aslında aynı görünüyordu... sadece farklıydı. Eski isyankâr, inatçı genç kızdan bu yana çok mesafe katetmişti. Kardeşi çok daha olgun ve bilge görünüyordu, alçakgönüllü ve cana yakındı. Cassie depo binasında duygularını umutsuzca saklamaya çalışarak gözyaşlarına boğulduğunda, Karen de gözyaşlarını bastırmaya çalışmıştı.

"Nichole'a Cassie'yle görüşmesini mi önereceksin?" diye sordu Garth, Karen'ın düşüncelerini bölerek.

"Ben... henüz bilmiyorum."

Karen çantasından cep telefonunu aldı ve oturma odasına gitti. Nichole'un numarasını tuşladı, koltuğa oturup arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atarak bekledi. Telefon çalarken Garth ona uzun bir bardakta limon dilimli buzlu çay getirince kocasına gülümsedi.

Nichole ikinci çalışta cevap verdi. "Selam!"

"Merhaba Nichole."

"Senden haber almayı umuyordum. Cassie'yle görüşme nasıl gitti?"

Karen nereden başlayacağını bilmiyordu. "İyi... geçti." Şimdi bile tereddüt ediyordu, duygularından emin değildi. Çelişkili, üzgün ve yorgundu, ağlama dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

"Nasıl biri olmuş?"

"Şey, tıpkı ikimiz gibi olgunlaşmış. Onda fazlasıyla babamı görebiliyordum. Gözlerini kesinlikle babamdan almış."

"Peki ya... diğer şeyler?"

Bu soruyu cevaplamak daha zordu. "Artık öfkeli ya da isyankâr, kendisi dışında herkesin hatalı olduğunu kanıtlamaya kararlı değil. Onunla alakalı anılarım ne kadar öfkeli olduğu, annem ve babamla, özellikle Duke konusunda tartışmaya ne kadar hevesli olduğu hakkındaydı. Her zaman çok akıllıydı ve derken Duke'le tanıştıktan sonra tamamen farklı biri oldu."

"Onu ben de öyle hatırlıyorum. Şimdi nasıl olmuş?"

Karen verilecek en iyi cevabı düşündü. "Öyle görünüyor ki çok daha... alçakgönüllü."

"Cassie mi?"

"En ufak şeye minnettar oluyor," diye telaşla açıkladı Karen. "Onun için öğle yemeği hazırlamıştık–"

"Öğle yemeği mi hazırladın. Sanıyordum ki–"

"Biliyorum," dedi Karen sözünü keserek. "Garth en azından bunu yapabileceğimizi söyledi. Doğrusu gelmeden önce yemek yemiş olacağını ve bunun anlamsız olduğunu düşünmüştüm."

"Orada olması garip geldi mi?"

Öyle olmuştu, özellikle de başlangıçta. "İkimiz de gergindik. Biliyorsun birkaç kısa ve acı veren telefon görüşmesinin dışında, onunla yıllardır konuşmamıştım."

"Peki neler konuştunuz?"

"Çoğunlukla çocuklarımızı konuştuk. Lily ve Buddy'yle alakalı anlatacağım her detayı duymaya hevesliydi. Bana Amiee'nin resimlerini gösterdi, kızının ona ne kadar benzediğine inanamayacaksın... ve babama. Amiee'nin kuzenleri hakkında sorularla dolu olduğunu söyledi. Dediğine göre, biz Amiee'nin sahip olduğu tek aileymişiz. Duke'ün tarafını sordum ve Cassie'nin dediğine göre, onun akrabalarıyla hiç tanışmamış. Sence de tuhaf değil mi? Her neyse, artık bir bağlantılarının olmadığını söyledi."

Karen daha sonra gerginlikten öğle yemeğinde çoğu şey kaçırdığını fark etmiş ve satır aralarını biraz daha iyi okuyabilmişti. "Duke'ten pek bahsetmedi ama bana öyle geliyor ki en başından itibaren mutlu bir evlilik olmamış."

"Ama yine de devam edip onunla kaldı."

"Evet, kaldı." Karen kardeşinin gururu için nasıl bir bedel ödediğini merak etmekten kendini alamadı. Cassie'nin bu evlilikten elinde hiçbir şey olmadan çıktığı çok açıktı.

Nichole konuşmayı sindirmeye çalışıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Cassie... bir şey sordu mu?"

"Bir şey" derken kız kardeşi kameo veya mirastan çok daha fazlasını soruyor gibiydi. "Hayır. Ona verdiklerimiz için min-

netle doluydu. İkimizin de önemli bulmadığımız eşyalara sahip olmak onun için dünyalara bedeldi."

"Piyano para ederdi ama onun isteyeceğini ikimiz de biliyorduk."

"Ona vermeye karar verdiğimiz için seviniyorum." Cassie'nin piyanoyu gördüğünde ne kadar mutlu olduğunu hatırlayınca Karen'ın boğazı tıkandı. Garth deponun kapısını açtığında piyano önde duruyordu. Cassie'nin tepkisi anında ve çok şiddetli olmuştu.

"Ayrılmadan önce kucaklaştık." Bu biraz abartılı olmuştu. Cassie uzanıp kendisine sarılmıştı. Karen'ın ona karşılık vererek sarılması ise zaman almıştı. İkisi de gözyaşlarıyla mücadele etmişlerdi. Karen, Cassie'yle arasındaki duygusal mesafeyi korumaya karar vermişti ama bu duvar tuğla tuğla yıkılmaya başlamıştı.

"Kucaklaştınız. Peki şimdi ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum," diye telaşla açıkladı Karen. "Ama sanırım Cassie'ye açık olmalıyız. Hiçbir şey için acele etmemiz gerekmiyor. Ağırdan almalıyız, yavaş yavaş. Belki ona telefon edersin."

"Ben mi? Peki ya sen? Onunla iletişimi en iyi olan sensin. Ben onu pek tanımıyorum."

"Mesele şu ki," dedi Karen, "onu tanımıyoruz ve o da bizi gerçekten tanımıyor ama bunu değiştirmenin zamanı geldi."

Sürgülü kapı çarptı, Buddy içeri girip doğruca buzdolabına gitti. Kapısını açtı, buzlu çay sürahisini aldı ve sürahiyi başına dikti.

"Buddy!" diye bağırdı Karen, oğlunun davranışıyla dehşete kapılmıştı. Garth'ı bulmaya çalıştı ve onun artık mutfakta olmadığını gördü.

Oğlu arkasına döndü, annesini gördüğüne şaşırdığı belliydi. "Ah, merhaba anne."

Karen oğluna kaşlarını çatarak, "Gitmem lazım," dedi kardeşine.

"Tamam." Nichole da telefonu kapatmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Yakında ara da Cassie'yle bundan sonra ne olacağını konuşalım."

"Ben Arizona'da olacağım."

"Arizona mı?"

"Laurie'yle birlikte gidiyorum. Jake bizim için özel bir spada yer ayarladı. Beş günlüğüne gideceğim. Hâlâ inanmakta zorluk çekiyorum."

"Vay! İyi eğlenceler."

Nichole içini çekti. "Planımız öyle. Yemin ederim dünyanın en harika kocasıyla evliyim."

"İkimiz de iyi erkeklerle evlendik," diye ekledi Karen. Düşünceleri anında Cassie'ye yöneldi ve Duke'le neler yaşadığını merak etti. Karen bilmek istediğinden tam anlamıyla emin değildi. Belki Cassie bir gün anlatırdı.

"Yakında görüşürüz," dedi Karen telefonu kapatırken. "Arizona'da harika zaman geçirin."

Telefonu bıraktığı sırada Buddy sürahiyi tekrar buzdolabına koydu.

"Baban nerede?" diye sordu Karen.

Sokakta beyzbol oynamaktan terlemiş ve yüzü kızarmış olan Buddy omzunu silkti. "Senin gibi cep telefonuyla konuşuyordu."

Karen, Garth'ı aramaya gitti ve onu arka bahçenin sınırında buldu: Başı öne eğik, omuzları düşmüş, çit boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyerek derin bir konuşmaya dalmıştı. Karen yaklaşırken başını kaldırıp baktı.

"Gitmem gerek," dedi hattın diğer ucunda her kim varsa. "Evet, evet, anlıyorum ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Seni sabah ararım." Kocası hiç memnun görünmüyordu, ifadesi gergindi. "Tamam, tamam," dedi ve telefonu çat diye kapattı. Bir an öfkeyle telefonu çimlere fırlatacakmış gibi göründü.

Garth yumuşak huylu bir adamdı ve nadiren böyle öfkeli davranırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Karen.

Garth başını iki yana salladı. "Sadece iş."

"Sorun mu var?"

"Öyle de diyebilirsin," diye mırıldandı Garth, sonra Karen'ı şaşırtarak uzanıp onu kendine çekti ve sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi sımsıkı sarıldı.

"Garth?" diye sordu Karen, çünkü bazı şeylerin fena halde yolunda gitmediği belliydi.

"Bir şey yok. Sadece boş ver, tamam mı?"

Bu da kocası için alışılmadık bir şeydi. Karen ona sarılarak karşılık verdi ve birkaç dakika sonra kolları birbirine dolanmış halde eve döndüler.

Buddy kimse söylemeden masayı kurmuştu, Karen gülümseyerek çok şaşırtıcı diye düşündü. "Lily nerede?"

"Bu öğleden sonra dans dersi vardı."

Garth donup kaldı. "Gidip alma sırası bende miydi?"

"Hayır, sen geçen hafta gittin," diye hatırlattı Karen. Garth yavaşça bir oh çekti. "Sana söylüyorum, araba kullanma sırasını takip etmek için bir asistana ihtiyacım var." Hazırladığı salatayı çıkarıp masanın ortasına koydu.

Birden sokak kapısı açıldı, Lily içeri girerek sırt çantasını kapının önüne bıraktı. "Hayatımın en kötü gününü geçirdim," diye gürültüyle şikâyet etti. "Michael on iki yaşına geldiği için bir Facebook hesabı açtı ve ilk iş olarak benim berbat bir resmimi koydu, şimdi herkes bunu paylaşıyor."

"Ah, şu oğlanlar. Bir kucaklama istersin gibi geliyor," dedi Garth kızına.

"Baba kucaklamak işe yaramaz."

"Elbette yarar," diye cevap verdi babası. "Bir kucaklama her zaman işe yarar."

Karen tabaklara İspanyol pilavı koydu ve yeşil fasulyeleri mikrodalgadan çıkardı.

"Yine mi İspanyol pilavı?" diye şikâyet etti Lily.

"Hey, haline şükret. Ciğer ve soğan da yiyebilirdik. Annem hep bunu pişirirdi."

Lily kafasını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Bu çok iğrenç."

"Haline şükret," diye tekrarladı Karen, akşam yemeği için dördü masada otururak el ele tutuşmuşlardı.

Masadaki konuşmalar neşeliydi. Karen, Garth'ın pek konuşmadığını ancak daha sonra fark etti. O gece yatmaya hazırlanırken Garth'ın ne kadar içine kapandığını düşündü. İşinde her ne olduysa onu derinden rahatsız ediyordu. Başucu lambalarını söndürmeden önce ikisi de yarım saat kadar kitap okudular. Oda kararır kararmaz Garth karısına uzandı.

"Seni seviyorum Karen."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Karen başını kocasının omzuna yerleştirdi. Ne var ki uykuya dalması uzun zaman aldı ve Garth için de uzun sürdüğünü biliyordu.

22

Steve beş gün şöyle dursun, bir gün bile şehirden ayrılma fikrinden nefret ediyordu. Normalde bir işteki sorunları gidermek için bile olsa, bu kısa iş seyahatlerini iple çekerdi. Bu sefer değil.

Gerçek şuydu ki Cassie'yi bırakmaktan nefret ediyordu. Cassie inkâr etse de aralarında güçlü ve sağlam bir şeyler kuruluyordu. Bunu düşünmek çok iyi hissettirdiğinden, Steve irdelemeyi bir türlü bırakamıyordu. Sanki yüreği yeniden hayata dönmüş gibiydi. Alicia öldükten sonra, sanki tüm hevesi ve kararlılığı da ölmüştü. İlk yıl boyunca her gün yataktan çıkmak için iradesini kullanmak zorunda kalmıştı. Ayaklarına ve kalbine ağırlıklar bağlanmış gibi hissetmişti.

Hayatın sanki önemli bir şey olmamış gibi devam etmesi doğru gelmiyordu. Mücadele etmiş, depresyonla boğuşmuş, daha fazla dikkat etmesi gerekirken iş mevzularını gittikçe salıvermişti. Neyse ki Stan ona arka çıkmış ve Steve'in yapamayacak gibi göründüğü işleri tamamlamıştı.

Bunun nedeni kısmen Stan'ın Habitat for Humanity'ye dahil olmasıydı. Genel müdürü Habitat'ta tam zamanlı proje amiri olarak çalışmak üzere Brody Elektrik'ten ayrılmıştı. Stan ilk inşaat alanına Steve'i nerdeyse yarı sürükleyerek götürmüştü. Steve gönüllü olmaya istekli değildi, ta ki bu ailelerin benim diyebilecekleri bir ev için ne kadar çok çalıştıklarını görünceye kadar.

Alicia, Habitat çalışmalarına çok inanıyordu ve sayısız saatler gönüllü olarak da çalışmıştı. Son iki buçuk yıldır Habitat'la çalışmak Steve'in kurtuluşu olmuştu. Başkalarına iyilik yaparak üzüntünün ve kaybının karanlık dehlizinden çıkabilmişti. Stan ev projelerini baştan sona yürütmesi için ona güvenmiş, inşaatın gerektiği şekilde yürüyüp yürümediğini görmek için ara sıra uğramıştı.

Derken Steve, Cassie'yle karşılaşmıştı. Başlangıçta çatışmışlardı ve geriye baktığında sebebini anlıyordu. Çöle dönmüş kalbi için Cassie'nin bir tehdit olduğunu hemen anlamıştı. Hayatın kendisine verdiği bu yeni rolde ancak geçen yıl rahatlayabilmişti. Değişmeye meraklı değildi ve sonra mor saçlarıyla, kendisine her fırsatta meydan okuyan öfkesi burnunda Cassie ortaya çıkmıştı. Geri adım atmıyor, hiç kimsenin, özellikle de bir erkeğin kendisine zorbalık yapmasına izin vermeyeceğini anlamasından emin olmak istiyordu.

Neredeyse ilk karşılaşmalarında Cassie'den etkilenmiş, sonra da onu Spokane'e götürmeye karar vermişti. Hâlâ cumartesi günü ne olduğundan emin değildi. Onu öpmek gibi bir niyeti kesinlikle olmamıştı. Ama bu güçlü, bağımsız kadının yürek paralayan hıçkırıklara boğulması Steve'i derinden sarsmıştı. Arabayı mola yerine çektiğinde sadece ona sarılmak ve teselli etmek istemişti. Sonra kendini durduramamış ve öpüşmüşlerdi. Cassie'yi kollarına almak kadar güzel veya doğru gelen çok az şey vardı.

Şimdi çarşambaydı ve ona sarılma isteği hâlâ geçmemişti. Cassie'de tatlılık, iyilik ve Steve'in değer verdiği her şey vardı. Bu ateşin içinden geçip gitmiş bir kadındı ama yanmak yerine saf altın gibi sertleşmişti.

Pazar günü Cassie'yi görmek umulmadık bir şans olmuştu ama Steve onun sadece arkadaş olduklarını söylemesinden dolayı sarsıldığını itiraf etmek zorundaydı. Steve anlamıştı. Gerçekten anlamıştı. Cassie korkuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse kendisi de korkuyordu. Bu Cassie için olduğu kadar kendisi için de yepyeni bir durumdu.

Gerçek şuydu ki her ikisi için de biraz soluklanacak zaman vermeyi planlamıştı. Pazar sabahı Jeremy'yi almıştı, çocuğu bisiklete binmesi için parka götürmeye karar vermişti ve öyle de yapmışlardı. Daha sonra ileride bir gün Cassie'nin evi olacak arsaya gitmişti çünkü itiraf etmek biraz utandırıyordu ama bu onunla bağlantı kurmanın bir yoluydu. Jeremy alandaki ölü dallarla bir kale inşa ederek eğlenmiş, bu yüzden orada oyalanmışlardı.

Derken Cassie ile Amiee gelmişti. Anında içini mutluluk sarmıştı, öğleden sonra hava kapalı ve bulutlu olmasına rağmen sanki aniden beklenmedik bir güneş çıkmış gibi, tüm gün aydınlanmış ve ısınmıştı.

Steve, Cassie'yle arasındaki ilişkinin nereye gittiğinden emin olmasa da ilerleyişinden memnundu. Zaman içinde Cassie de yelkenleri suya indirecekti. Steve sabırlı davranmak istiyordu. Belki de şehir dışına gitmesi iyi olacaktı, bu sayede Cassie'ye biraz zaman verecekti.

"Steve," dedi ustabaşı düşüncelerini bölerek.

Steve başını iki yana salladı, kendi dünyasında kaybolduğundan şaşırmıştı. "Evet, üzgünüm."

"Başka bir görüşmen mi var?" diye sordu Charlie Lane. İş doğu Washington'da, buğday diyarı Grand Coulee Dam'daydı. Diğer teklif verenlere kıyasla şirketi küçüktü ve Steve sözleşmeyi kaptığı için kendini şanslı kabul ediyordu. Oldukça rekabetçi bir teklif veren iyi bir maliyet uzmanı vardı. Fakat şimdi de Steve'in şirketi para kaybediyordu ve bu da tedarikçinin hatasıydı. Steve projedeki sorunları gidermek için gelmiş ve cumartesi gecesi yerel dans gecesi için Tacoma'ya geri dönmeden önce işin yeniden rayına oturduğundan emin olana kadar kalmıştı.

"Başka bir görüşme mi?" dedi Steve soruyu tekrarlayarak. "Neden soruyorsun ki?"

"Saatine bakıp duruyorsun."

Cassie'yle konuşmasına ne kadar kaldığını anlamak için saate bakıyordu. Son üç gündür onu aramamak için kendini zor tutuyordu. Cassie'nin biraz zamana ihtiyacı var gibiydi ve onu

korkutmak istemiyordu. Tek yapabileceği, onunla olmayı özlediği kadar Cassie'nin de kendisini özlediğini ummaktı.

Aslında bütün hafta beklemeyi planlamıştı. Derken sabah Cassie'nin sesini duymak için güçlü bir arzuyla uyanmıştı. Arayacaksa da akşamüstüne kadar beklemesi gerekiyordu, Altın Bukleler'de işinin bittiğinden emin olacak ve sonra da Habitat'ta çalışması ihtimaline karşılık fazladan birkaç saat verecekti.

"Bir telefon etmem gerekiyor," diye açıkladı Steve.

"Bu planları gözden geçirmek için beklemek ister misin?" diye sordu Charlie.

"Hayır, şu an iyi."

Steve eski otel odasına döndüğünde, kendini gün sonuna kadar sigara içmeyi ertelemiş bir sigara tiryakisi gibi hissediyordu. Yatağın ucuna oturdu, cep telefonunu aldığında Cassie'yle konuşmak için sabırsızlığından parmaklarının titrediğini fark etti.

Telefon üç kez çalıp açılmayınca Steve sesli mesaja düşeceğini sandı. Mesaj bırakmalı mıydı? Yoksa bekleyip daha sonra tekrar mı denemeliydi? Daha karar veremeden telefon açıldı.

"Alo."

Açan Cassie değildi. Yanlış numara olması ise mümkün görünmüyordu. "Amiee?"

"Ah, merhaba Steve." On iki yaşındaki küçük kız canlı ve neşeli konuşuyordu, Steve'in sesini duyduğuna sevinmişti.

"Annen nerede?"

"Duş yapıyor. İstersen onu verebilirim. Hiçbir zaman uzun sürmüyor, çünkü sıcak su çabucak soğuyor."

"Daha sonra arayabilirim."

"Hayır, öyle yapma, çünkü sen gittiğinden beri bunalımda. Biliyorsun sen onun HBA'sısın. "

"Onun nesi?"

"HBA. Hayat Boyu Arkadaş."

Steve kendine engel olamadı, yüzüne kocaman bir sırıtma yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, tam üç gündür kahvaltıda yulaf ezmesi yiyor ve yulaf ezmesinden nefret eder. Bir dakika bekle de ona telefonda senin olduğunu söyleyeyim."

Steve, Amiee'nin telefonu bıraktığını ve annesine seslendiğini duydu. "Anne telefonun çaldı ve açtım."

Kısa bir sessizliğin ardından Cassie kimin aradığını sordu.

"Steve," diye yanıtladı Amiee. Kısa bir sessizlik anından sonra Amiee telefonu aldı. "Annem hemen gelecekmiş. Kurulanıncaya kadar seninle konuşmamı söyledi."

"Peki, okul nasıl gidiyor?" diye sordu Steve.

"İyi sanırım. Arkadaşım Claudia onunla konsere gitmemi istedi ve annem gitmeme izin vermeden önce grubun şarkı sözlerini dinlemek istiyor. Tüm gruplar küfürlü sözler kullanıyor, biliyorsun. Annem şarkılarda küfür olmamasında ısrar ederse ömrüm boyunca hiçbir konsere gidemeyeceğim."

"Bu konuda annenle aynı fikirdeyim," dedi Steve.

"Siz büyükler hep birbirinizi tutuyorsunuz, değil mi?" Öfkeliden ziyade boyun eğmiş gibi konuşuyordu. "Annem geldi."

Steve, Cassie'nin soluk soluğa kendi ismini söylediğini duyunca gülümsedi. "Steve?"

"Merhaba." Cassie'nin kalbinin küt küt attığını neredeyse duyabiliyordu. Ama Cassie'nin bilmediği Steve'in de kendi kalp atışlarını duyabildiğiydi.

"Merhaba Steve."

Aslında Steve'in aramak için iyi bir bahanesi yoktu. "Senin oralarda işler nasıl gidiyor? Bu hafta şantiyeye gittin mi?"

"Her gün. Her şey çok hızlı bir araya geliyor. Bu öğleden sonra temel dolduruldu. Ben çok fazla yardım edemedim ama izledim. Tüm süre boyunca, *Burası Amiee'yle benim evim olacak*, diye düşünüp durdum. Bana inanılmaz geliyor." Tüm bunları tek bir uzun nefeste söylemişti.

"İşler daha yeni başladı."

"Stan oradaydı, herkesi denetliyordu."

Steve en iyi arkadaşından kendi yerini almasını bizzat istemişti. Stan iyi biriydi ve işin yüksek standartlara göre yapılmasını sağlayacağına güveniyordu.

"Shelly ile George da uğradılar. Tamamlamak zorunda oldukları çalışma saatleri bitmişti ama yine de geldiler."

"Onlar iyi insanlar." Cassie'nin sesindeki sevinçten keyif alıyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Cassie. "Umarım işindeki sorunları çözmüşsündür."

"Her şey yolunda." Yalnız olduğunu ve sıkıldığını itiraf etmeye cesaret edemedi. "İşlerin yoğun muydu?"

"Üç saç kesimi, bir boya, ayrıca iki perma. Evet, yoğun olduğumu söyleyebilirsin ve bu da iyi bir şey. Kendi müşterilerimi ediniyorum, bunun da maddi faydası oluyor. Düzenli müşterilerim olunca iyi bir yaşam kuracağım ve fazla endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Sen yaptığın işte iyisin Cassie. Aslında, saç kestirmek için bir randevu daha almayı düşünüyordum."

"Bunu yapmana gerek yok. Saçlarını herhangi bir zaman memnuniyetle keserim."

"Söyle ona anne." Steve, Amiee'nin arkadan annesine yalvardığını duyabiliyordu.

"Bana neyi söyleyeceksin?" diye sordu Steve.

"Mühim değil."

"Cassie." Steve onun ismini alçak ve derin bir fısıltıyla söylemişti. "Söyle."

Cassie'nin kendini hazırlar gibi nefes aldığını duydu. "Duke'ten haber aldım... bir mektup geldi."

Cassie'nin eski kocası, onu döven piç. "Nerede yaşadığını biliyor mu?" Eğer Duke'ün bir daha Cassie'ye yanaştığını duyarsa, işte o zaman Tanrı yardımcısı olsun. Ne yapardı bilmiyordu ama muhtemelen onu hapse düşürürdü.

"Hayır... Amiee'yle benim nerede yaşadığımı bilmesinin imkânı yok. Mektubun bana ulaşması altı hafta sürmüş. Duke benden çok onun arkadaşı olan bir kadın komşumuza, yaşlı bir dostumuza yazmış. Doris mektubu kadın sığınma evine götürmüş, onlar da bana yolladılar."

"Ve?"

"Duke, adam öldürme suçundan dolayı hapiste. Çok uzun süre orada kalacak."

"Güzel. Peki Duke ne istiyormuş?" Cassie'yi geri istiyorsa, vahşi herife yumruklarıyla cevap verecekti.

"Beni ve Amiee'yi sevdiğini söylemiş."

Steve inanmaz bir ifadeyle homurdandı. "Seven insan sevdiklerini dövmez."

"Biliyorum."

"Ona cevap yazacak mısın?"

"Hayır. Ben dersimi aldım. Söylediği tek kelimeye inanmıyorum ve kendimi ya da kızımı bir daha onun zarar vereceği bir duruma sokmayacağım."

"Akıllıca bir karar."

"Ama Duke beni duraksatan bir şey yazmış. Dur bir dakika... dışarı çıkayım."

Cassie daireden dışarı çıkarken Steve birtakım sesler duydu.

"Hâlâ orada mısın?" dedi Cassie. "Amiee duymasın diye dışarı çıkmak istedim."

"Buradayım. Seni endişelendiren nedir, söyle." Steve'in boyun kasları gerildi.

Cassie tereddüt ediyordu. "Duke'ün Amiee'den istediği... Hayatında bir sürü aptallık yaptığını ama yaptığı tek iyi şeyin benimle evlenmek ve Amiee'ye babalık etmek olduğunu yazmış. Artık onunla alakalı hiçbir şey istemediğimi söylersem anlayacağını söylüyor ve istemiyorum da zaten. Duke tamamen hayatımın dışında."

"Evet?" dedi Steve.

"Evliliğimizde sonlara doğru başına gelen her kötü şeyin bir şekilde benim suçum olduğuna inanıyordu. İşini kaybedecek olsa beni suçluyordu, ayağı taşa çarpsa bir şekilde ben yol açmış oluyordum. Eğer ona inanıp kalmış olsaydım..." Cassie içini çekti. "Neyse, boş ver."

"Seni öldürmüş olurdu," diye onun yerine tamamladı Steve.

"Evet." Cassie'nin sesi bir fısıltı halindeydi. "Eğer o gece kaçmamış olsaydım, inanıyorum ki Duke beni öldürdüğü için hapiste olacaktı. Burada durup seninle konuştuğum kadar bundan eminim."

"Öyleyse neden hâlâ onunla alakan olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Steve öfkesine direnerek.

"Ben değilim. Amiee. Kızını sevdiğini ve onu hayatında istediğini söylemiş. Kızına hiç olmazsa yazmasına izin vermem için bana yalvarmış."

Steve duraksadı. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben Amiee'yi korudum... babasıyla benim aramda olup bitenleri tam anlamıyla anlayamayacak kadar küçüktü. Hatta sığınma evinde yaşarken bile, eve tekrar ne zaman gidebileceğimizi soruyordu. Babasını özlediğini söylüyordu."

Steve bu konuda ona tavsiyede bulunacak pozisyonda olmadığını biliyordu. Cassie'nin kendi başına almak zorunda olduğu bir karardı bu.

"Aradığına çok sevindim," diye fısıldadı Cassie. "Bu yüzden son birkaç gündür allak bullak haldeydim. Konuşacak bir arkadaşa, bir sese ihtiyacım vardı."

Arkadaş. Steve bu sözcükten nefret etmeye başlamıştı.

"Bana açıldığına sevindim. Bana güvenebilirsin Cassie. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Cassie uzunca bir süre konuşmadı, öyle ki Steve kendisini duyduğundan emin olamadı. "Cassie?"

"Teşekkür ederim," dedi Cassie.

23

Nichole ile en yakın arkadaşı Laurie, cuma öğleden sonra Phoenix'e indiler ve Phoenician Garden Hotel ve Spa'ya götürecek bir taksiye binmek için kuyruğa girdiler. Oregon, Portland'daki yağmurlu ve on beş derece olan havanın aksine otuz altı dereceydi.

"Bu güneş ışığına doyacağım," dedi Nichole, bavulunu havaalanından dışarı taksi kuyruğuna doğru sürüklerken. Gözlerini kapayıp çenesini kaldırdı ve sıcağın yüzünü sarmalamasına izin verdi. "Bu molaya ne kadar ihtiyacım vardı, sana anlatamam."

"Benim de," dedi Laurie. "Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim! Jake'in bize bu fiyatlarla tatil alabildiğine inanamıyorum."

"Jake bir harika," dedi Nichole. Laurie'nin minneti dokunaklıydı ama spada geçirilen bir hafta sonu yalnız başına pek eğlenceli olmazdı. Dahası Owen'ı şimdiden özlemiş olsa bile eğlenceli olacaktı. Kayınvalidesiyle bırakırken Owen ağlamıştı ama Leanne torunuyla geçireceği bu özel zamandan memnundu. Nichole bunu ayarladığı için bir yanıyla Jake'in pişman olmasını beklemişti ama sabahleyin kendisini havaalanına bırakırken kocasının keyfi yerindeydi. Sarılıp öpüştükten sonra Jake alelacele ofisine koşturmuştu.

Sonunda taksi kuyruğunda sıraları geldi ancak bu hiç de çabuk olmamıştı. Yoğun güneş altında bu kadar uzun süre kalmak rahatsız edici bir hal almıştı ama Nichole sadece birkaç saat önce

çok üşüdüğünü düşününce kendi kendine güldü. Nichole şoföre spanın ismini söyledi ve yola koyuldular.

Vardıklarında otel tam da internet sitesinde vaat edildiği gibiydi. Vale taksinin kapısını açtı ve daha bir şey söylemeden bir komi taksiye tekerlekli bir araba yanaştırarak bavulları aldı. Götürüldükleri resepsiyonda bir resepsiyonist Nichole'u selamladı.

Nichole heyecanlıydı. Etrafında dönerek onları çevreleyen lükse baktı. Lobi mermer zemini ve sütunlarıyla, minderli koltuk ve kanepeleriyle hem lüks hem de davetkârdı.

Nichole'la Laurie resepsiyonda durup otele girişlerini yaptılar. Birkaç dakika içinde anahtarları verilmiş, kişisel olarak asansöre götürülüyorlardı.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı Laurie odalarına vardıklarında. Kendini külçe gibi yatağa attı, kollarını ve bacaklarını yana açarak pahalı beyaz nevresime neredeyse gömüldü.

"Beklediğimden daha bile iyi," dedi Nichole. Pencereye yürüdü ve Karayip denizi rengindeki geniş havuz manzarasına baktı. Havuzu çevreleyen alan, yemyeşil çimde küçük çadırlarıyla gölge alanı olarak kurulmuştu. Güneşlenen birkaç kişi suya dalıyor, kendilerini serinletiyorlardı.

"Hadi aşağı havuza inelim," diye önerdi Nichole. Jake'i arayıp sağ salim geldiklerini haber verecekti. Daha sonra Owen'ı da kontrol ederek Leanne'in ne halde olduğunu öğrenecekti. Nichole, Leanne'in cömertliğini hafife aldığını düşünmesini istemiyordu. Leanne'in, Owen'a baktığı için ne kadar minnettar olduğunu bilmesini istiyordu. Nichole ne kadar itiraf etmek istemese de oğlundan ayrı olmak inanılmaz garip geliyordu. 7 gün 24 saat birlikteydiler ve oğlu tüm dünyası haline gelmişti.

Bavullarını açtılar ve mayolarını giyer giymez dışarı çıktılar. Ertesi sabah spa zamanları başlayacaktı ve Nichole sabırsızlanıyordu. Amacı bu bebek kilolarından kurtulmak için iyi bir başlangıç yapmaktı; ikinci kez hamile kalmadan önce hepsinden kurtulmak istiyordu.

Öğleden sonralarını kusursuz bir şekilde tamamlayan limonlu kokteyl sipariş ettiler. Havuz kenarında tembellik yaptılar,

serin sulara daldılar ve daha sonra çift yastıklı şezlonglar konmuş bungalovlardan birine çekildiler. Laurie biraz kestirdi ve arkadaşı uyuklarken Nichole telefonunu alıp kocasını aradı. Jake hemen yanıtladı.

"Merhaba sevgilim," dedi Nichole, kalbi kocasına duyduğu sevgi ve minnetle dolup taşıyordu.

"Merhaba hayatım. Görüyorum ki sağ salim varmışsınız."

"Öyle. Havaalanındaki tabelada otuz altı derece yazıyordu ama o kadar sıcak gelmiyor."

"Nem oranı düşük," dedi Jake.

"Laurie'yle ikimiz içkilerimizle havuz kenarındayız. Bu çok abartılı geliyor, beni böyle şımartmamalısın Jake."

"Benim güzel karım, sen şımartılmayı hak ediyorsun."

Nichole gülümsedi.

"Tamam tatlım. Dinle, işe geri dönsem iyi olur. Beni bu gece arar mısın?" diye sordu Jake. Sesi telaşlı geliyordu.

"Tabii ki. Gene geç vakte kadar çalışmayacaksın, değil mi?"

Jake uzun bir iç çekti. "Başka seçeneğim olmayabilir. Şaraphanede bahar döneminin nasıl olduğunu biliyorsun."

Nichole biliyordu. "Çok çalışma." Kocası işe kendinden daha fazlasını veriyordu.

"Hoşça kal aşkım," diye fısıldadı telefonu kapatmadan önce.

Kapattığında telefonu bir mesajla titredi. Ablası Karen'dan geliyordu. Birkaç kelimeyi okuyunca kaşları çatıldı.

"Sorun mu var?" diye sordu Laurie.

"Ablam. Cassie'yi arayıp aramadığımı soruyor. Cassie'yle görüştüğünden beri Karen'la birkaç kez konuştuk ve beni onunla iletişim kurmaya teşvik ediyor." Nichole bunu erteleyip durmuştu. Ne diyeceğini bilememesinin dışında, sebebinden emin değildi. Cassie'yle alakalı anıları, tüm ailesinin onun yüzünden mahvolduğu o korkunç yazla lekelenmişti. Nichole o sıralarda sadece on dört yaşındaydı.

Hiç kimseye, hatta Karen'a bile söylemediği şey ise Cassie'nin günlüğünü bulup okumuş olmasıydı. Onun Duke'le ilk kez seviştiğini yazdığı sayfayı okumuştu. Cassie ne kadar canının yandı-

ğını ama ikinci seferin daha iyi olduğunu yazmıştı. Daha sonra başka bir sayfaya ise hamile olmaktan korktuğunu yazmıştı. Defteri tekrar yerine bırakırken yanlış bir yere koymuş olmalıydı, çünkü Cassie birinin aldığını anlamıştı.

Ve kimin okuduğunu da anlamıştı. Nichole'a bakışları çok şey söylüyordu, insanın içine işleyen nefret ve öfke dolu bakışları.

Cassie ertesi gece Duke'le kaçmıştı.

Nichole'un boğazı sıkıştı. Cassie'nin kaçmasına yol açan kişi olarak suçlanmaktan korkarak kimseye tek laf etmemişti. Annelerine babalarına bunu söylemeyeceği konusunda Cassie'nin ona güvenmemesi hep canını yakmıştı. Cassie hamile olduğunu söyleyen bir not bırakmıştı ve bunun sonucunda Nichole günlük hakkında hiçbir şey söylememişti. Ailesi de Cassie'nin kaçışının kendisi için sürpriz olmadığını asla öğrenmemişti.

Nichole başını kaldırdığında Laurie'nin kendisini incelediğini gördü. "İyi misin?"

"Üzgünüm... iyiydim. Neden bahsediyorduk?" Konunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Ablan. Karen ablanı aramanı istiyordu ama Cassie neden seni aramıyor?"

"Güzel soru." Cassie, Seattle'a ilk taşındığında Nichole'u aramıştı. Kısa ve gergin bir konuşma olmuştu. Nichole ne diyeceğini bilememişti ve Cassie de bilmiyor gibiydi. Cassie yeni anne olduğu için onu kutlamıştı ve kısa süre sonra ikisi de söyleyecek bir şeyler ararken konuşma yavaş yavaş can sıkıcı bir sessizliğe dönüşmüştü. Nichole o anda Cassie'ye hayatı hakkında bir soru soracak olursa, onun yine görüşmeye son vereceğini hissetmişti. Aynı zamanda yıllarca iletişim kurma zahmetine girmeyen bir kardeşe fazla ilgi göstermeyecek kadar gururluydu. O zamandan bu yana konuşmamışlardı.

Laurie birkaç soru daha sordu, Nichole tek kelimelik cevaplar verdi. Cassie'den konuşmak, geçmişi eşelemek istemiyordu, özellikle de geçmiş bu kadar nahoşken.

Birkaç beyhude konuşma girişiminden sonra, Laurie e-kitabını okumak için tabletini çıkardı. Nichole da şezlonguna uzandı

ve kestirmeye karar verdi, güne erken başlamıştı ve yorgundu. Gözlerini kapayıp zihnini serbest bıraktı ama düşünceleri doğruca Cassie'ye yöneldi.

Nichole on yaşındayken sürgülü cam kapıdan geçip yaralandığında Cassie yanındaydı. Hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordu: Nichole onca kanı görünce paniğe kapılmıştı. Cassie sakin ve güven verici davranmış, sağlık görevlilerini çağırmak da dahil olmak üzere her şeyle ilgilenmişti. Daha sonra hastanede Nichole'a dikiş atılırken, Cassie titremeye başlamış ve gözyaşları içinde ne kadar korktuğunu itiraf etmişti. Nichole bunu asla tahmin edemezdi.

Cassie geometri dersini anlamasına da yardım etmişti. Ablası sabırla yanında oturmuş, matematik öğretmeninin hiç yapamadığı biçimde mantıklıca açıklamıştı. Makyaj yapmayı öğreten Karen'dı ama kıyafetleri havalı şekilde kombinlemeyi Cassie öğretmişti. Ayrıca saçlarını yapmaya da yardım ederdi.

Anılar huzursuz edince Nichole, Cassie'yi aklından çıkarma niyetiyle doğrulup oturdu. Şimdi Owen'ın uyku saati sonrasıydı, kayınvalidesini arayacaktı.

Leanne ikinci çalışında telefonu açtı. Torununun peşinden koşuyormuş gibi biraz nefes nefeseydi. "Owen seni yoruyor mu?" diye endişeyle sordu Nichole.

"Beni genç tuttuğunu düşünmeyi tercih ederim," dedi Leanne hafifçe gülerek.

"Bahse girerim Owen'la bir gün geçirdikten sonra neden kilo vermem gerektiğini merak ediyorsundur. Halihazırda kürdan gibi incecik olmam gerekir diyorsun herhalde," dedi şakayla Nichole. "Ama Jake'le ikinci bebeğimiz olmadan önce bu birkaç kiloyu vermek istiyorum."

"Yakında tekrar hamile kalmayı mı deneyeceksin?" diye sordu Leanne, memnuniyetini saklamaya çalışmadan.

"Bu konuda konuştuk." Nichole şimdilik bir şey söyleyip söylememesi gerektiğinden emin değildi, bunu ailesiyle paylaşmak Jake'e düşerdi. Nichole kocasının ailesini seviyordu ama onlarla istediği şekilde bağ kuramamıştı. Leanne hoştu, iyiydi

ama ilgisizdi, Jake'in babası onu yıllardır aldatıyordu. Nichole söylentileri ilk duyduğunda Jake'le çıkmaya başlayalı çok olmamıştı.

"Bir torun daha harika olurdu," dedi Leanne.

Nichole bir kız istiyordu, çünkü Jake'le sadece iki çocuk planlıyorlardı. İki çocuk arasında çok uzun zaman olmaması şarttı; çocukları küçükken tam zamanlı evde bulunacaksa yaşlarının yakın olmasını isterdi, böylece uzun zaman geçmeden çalışmaya geri dönebilirdi. Lisans konusu Fransız edebiyatıydı, pek işe yarar bir beceri değildi ama kullanmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı. Fransızlarla ilgili her şeyi seviyordu. Bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu ama bu işi çözecekti.

Konuşmayı bitirdi ve Nichole dikkatini verebileceğinden pek emin olmasa da e-kitabını okumak için eline tabletini aldı. Laurie yanında uzanmıştı, o da kitap okuyordu. Bunun sağlam dostluğun işareti olduğunu düşündü Nichole. Devamlı çene çalmadan birlikte olmaktan memnunlardı.

Nichole'un telefonu bir başka mesajla titredi. Telefonu aldı ve bıkkınlıkla inledi. "Yine Karen," dedi Laurie daha sormadan. "Bir cevap bekliyor."

"Sen Cassie'yi arayana kadar rahat vermeyecek, bu yüzden yap şu işi," dedi Laurie.

Arkadaşı haklıydı. Cassie'yi arayana kadar Karen işin peşini bırakmayacaktı. Korkusunu bir yana bırakıp Laurie'nin dediğini yapmalıydı, böylece tatilinin tadını çıkarabilirdi.

Karen mesajına Cassie'nin telefon numarasını eklemişti, bu da Nichole'u bulmaya uğraşmaktan kurtarıyordu. Ablasının numarasını tuşlarken eli hafifçe titriyordu. Telefon çalarken konuşmaya nasıl en iyi şekilde başlangıç yapacağı konusu aklını kurcalıyordu.

"Alo." Cassie'nin sesi güvensiz ve tereddütlüydü. Nichole kendi numarasının ablasının telefonunda kayıtlı olup olmadığını, isminin görünüp görünmediğini merak etti.

Nichole ablasının sesini pek hatırlamıyordu. Bunun Cassie olduğuna, kendi kanından ve canından olduğuna inanmak zordu.

"Cassie, ben Nichole."

"Nichole." Cassie'nin sesi mutluluk dolu bir heyecanla hemen canlanmıştı. "Ah Nichole, sesini duymak çok güzel."

"Senin de Cassie," dedi ve bunda samimiydi. Nichole hemen kendini kötü hissetti. Ablasıyla çok daha önce iletişim kurmalıydı. Aklı daha şimdiden ona anlatmak ve açıklamak istediği bir sürü şeyle dolmuştu.

"Son konuştuğumuzda," diye devam etti Cassie, "seni rahatsız etmememi tercih eder gibiydin."

"Üzgünüm... sesini duymak büyük bir şok olmuştu," dedi Nichole, sudan bir bahane uydurdu ve sonra da bunu yaptığına üzüldü. Gerçeği söylemek bu kadar zor olmamalıydı.

"Biliyorum. Gene arayacaktım ama benle konuşmamayı tercih ettiğini düşündüm."

Ne yazık ki Cassie haklıydı. "Annem öleli birkaç ay olmuştu ve kendimde değildim." Gene yarı doğruydu.

Cassie'nin sesi kısıldı. "Biliyorum. Ben de kendimde değildim."

Nichole sesinin kendisini ele vereceğinden korktu. Daha fazlasını söylemek için can atıyor ama sözcüklerin boğazındaki yumruyu aşamayacağından endişeleniyordu. "Karen'la ikinizin annemin cenazesinde bulunmadığım için bana kızgın olduğunuzu biliyorum. Sizinle olmak için her şeyimi verirdim ama imkânsızdı."

"Artık bunların hiçbir önemi yok," diye fısıldadı Nichole. Annesi veya son konuşmaları hakkında daha fazlasını söylemekten korktuğu için çabucak konuyu değiştirdi. "Karen geçen hafta sonu eve geldiğini söyledi."

"Beni bir arkadaş götürdü ve annemle babamın mobilyalarını aldık. Ne kadar minnettar olduğumu sana anlatamam. Piyanonun hâlâ durduğundan haberim yoktu. Annemin onu çoktan sattığından emindim."

"Babam ona izin vermedi," dedi Nichole. "Senin bir gün geri döneceğine inanıyordu."

Sözleri ani, beklenmedik bir sessizliğe sebep oldu, sanki Cassie nefes almayı kesmişti.

"Bunu söylememeliydim," dedi Nichole fısıldayarak. Cassie'yi aramanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Her şey yanlış gidecek, yanlış şeyler söyleyecek, kardeşler arasındaki bu muhtemel başlangıcı bozacaktı. "Üzgünüm."

"Hayır, hayır, önemli değil," dedi Cassie. Soğukkanlılığına kavuşmuş görünüyordu. "Sadece piyanoyu aldığım için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istedim."

Nichole'un söyledikleri doğruydu. Babaları Cassie'nin bir gün eve döneceği umuduyla piyanoyu satmayı reddetmişti. Cassie'nin gidişi onu mahvetmese de ondan asla vazgeçmemişti. Ölmeden önce, hem Karen'a hem Nichole'a Duke'le kaçtığı için Cassie'yi affettiğini açıklamıştı. Aslında kızı yıllarca iletişim kurmadığı için kendisini suçlamıştı. Ne kadar dil dökseler de kimse onu aksine ikna edememişti. Ama Nichole bunu Cassie'ye asla söylemeyecekti, ablasını pohpohlayamazdı.

"Karen ile Garth'ı görmek güzeldi." Cassie de konuşmayı daha hoş konulara çekmeye kararlı gibiydi. "Lily ve Buddy öğleden sonra evde değillerdi. Umarım bir dahaki sefere evde olurlar da Amiee kuzenleriyle tanışabilir. Jake ile Owen nasıllar?"

"Harika. Ben bu hafta sonu bir arkadaşla birlikteyim, bu yüzden Owen Jake'in annesiyle."

"Bu harika."

"Sende heyecanlı bir şeyler var mı?" diye sordu Nichole, konuşmayı devam ettirmeye çalışarak.

"Eh, cumartesi günü yerel dans gecesine gidiyorum."

"Neye?"

Cassie güldü. "Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Habitat for Humanity için bir hayır etkinliği. Ben çalışıyorum... Karen sana Habitat vasıtasıyla bir ev alacağımı söyledi mi? Amiee'yle ilk kez kendi evimiz olacak. Son birkaç yılda hayatımın ne kadar değiştiğini her düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor. Bu kadar talihli olmam gerçek gibi gelmiyor."

Nichole nasıl yanıtlayacağını pek bilemedi. "Mutlu geliyor sesin."

"Öyleyim, ah Nichole, mutluyum ve seninle konuşmak mutluluğumu katlıyor. Aradığın için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel."

Nichole'un boğazındaki yumru golf topu büyüklüğüne ulaştı. "Çok daha önce aramalıydım. Gelecek sefer bu kadar uzun zaman beklemeyeceğim." Sormak istediği onlarca soru vardı ama aralarındaki kırılgan bağa zarar vermekten korkuyordu. Nasıl olmuştu da bunca zaman sonra Cassie evliliğinden elinde hiçbir şey olmadan çıkmıştı? Cassie hiçbir zaman söylemese de Nichole, Duke'ün onun hak ettiği koca olmadığını hissediyordu.

"Acaba... bir dahaki sefere ben arasam olur mu?" diye sordu Cassie.

"Evet, tabii ki. Lütfen ara."

"Şimdilik hoşça kal."

"Hoşça kal." Nichole telefonu kapadığında Laurie'yi dikkatle kendisini izlerken buldu.

"Nasıl gitti?" dedi arkadaşı onu inceleyerek.

Nichole kendini bırakıp ağlama korkusuyla ağzını örttü. "Beklediğimden daha iyi," dedi fısıltıyla, ardından burnunu çekerek yutkundu. "Ablam bu hafta sonu bir dans gecesine gidiyor," dedi konuşmayı hafifsemeye çalışarak. Nichole'un istediği son şey bu güzelim havuzun kenarında oturup ağlamaktı. Yine de tam olarak bunu yaptı: Yaşlar gözlerinden süzülüp eğri büğrü çizgiler bırakarak yanaklarından aşağı indi. Ablasına karşı nasıl bu kadar duyarsız davranabilmişti?

24

Cassie tüm hafta boyunca Steve'i aklından çıkarmaya çalışmış ama bir türlü işe yaramamıştı. Onu görmek için sabırsızlanıyordu, bir hafta hiç bu kadar uzun sürmemişti. Steve proje için inşaat alanında bulunmadığında hiçbir şey aynı gelmiyordu.

Cumartesi sabahı Cassie erken uyandı. Yerel dans gecesi havaalanındaki hangarda yapılacaktı ve alanı hazırlamak için yapılacak çok iş vardı. Saatlerini doldurmak için birkaç gönüllü daha gelerek portatif sandalyeleri ve masaları koydular, kırmızı-beyaz kareli plastik örtüleri serdikten sonra her birini mükemmel şekilde düzenlediler.

Hangarın ön tarafında saman yığınlarıyla çevrili mekanik bir boğa vardı. Odanın ortasındaki masalarda sessiz müzayede için eşyalar sergileniyordu. Cassie bağış yapan şirket ve bireylerin sayısından etkilenmişti. Bu ona günün birinde başkalarına yardım edecek bir konumda olma umudu vermişti. Hangarın öbür tarafında orkestra için bir sahnenin yanı sıra komik fotoğraflar çektirmek için sahte bir hapishane vardı. İnsanlar parmaklıkların arkasında durabilir ve poz verebilirlerdi.

Steve çarşamba günü dansta mutlaka görüşeceklerini söylemişti. Cassie sadece onu doğu Washington'da beklenenden uzun tutacak bir şey olmamasını umabilirdi. Steve'in elektrik şirketi

en büyük sponsorlardan biriydi, bu yüzden en azından sembolik olarak burada boy göstereceğinden emindi.

Cassie, Duke'ün mektubundan bahsetmesinin Steve'i üzmüş olmasından korkuyordu. Ne yapmak istediğini sorduktan sonra sessizliğe bürünmüş, çok geçmeden de uygun bir bahane bulup konuşmayı sonlandırmıştı.

Hazırlık ekibi yerleştirmeyi bitirdiğinde öğleye geliyordu. Ama Cassie'nin dinlenme şansı yoktu, o gün öğleden sonra saat üçe kadar Altın Bukleler'de çalışması gerekiyordu. Amiee hafta sonu için arkadaşı Claudia'nın ailesiyle kamp yapmaya gitmişti. Bu kızının ilk kamp deneyimiydi ve heyecanlıydı. Claudia yeniden HBA olmuştu, yoksa EİA mıydı?

Cassie işten eve döndüğünde ev kızı olmadığından çok boş geliyordu. Çabucak duş aldıktan sonra, giyindi ve saçlarıyla makyajına itina gösterdi. Bu hem Habitat hem de kendisi için büyük bir geceydi ve en iyi haliyle görünmek istiyordu.

Steve dans etmek istediğini söylemişti. Aslında sadece bunu söylemiş ama Cassie'nin aklı bunu söylenmemiş bir şeye çevirmişti. Bir gece rüyasında gerçekten dans ettiklerini görmüştü. Steve kolunu ona dolamış, sanki hiç gitmesini istemiyormuş gibi sarılmıştı. Rüya o kadar güzeldi ki Cassie uyansa da yatakta gözleri kapalı oyalanarak devam etmeye çalışmıştı. Ancak birkaç dakika sonra yataktan zorla kalkmıştı.

Giyinip hazır olunca dans gecesine doğru yola çıktı. Tekrar hangara geldiğinde midesi düğüm düğümdü. Asabiyeti gece işi yüzünden değildi –bu eğlenceli olacaktı– tamamen Steve'i göreceği içindi. Onu gördüğünden beri sadece birkaç gün geçse de haftalar olmuş gibi geliyordu.

Saat altıyı çeyrek geçe ilk konuklar gelmeye başladı. Yerel barbekü restoranı Fourteen Bones, üç devasa portatif barbeküyle otoparkta dükkan kurmuştu. Havayı meşe ağacı ve duman kokusu doldurmuştu.

Cassie'nin görevlerinden biri konukları karşılamak ve masalarına kadar eşlik etmekti. Steve'i bulmaya çalışmasına rağmen, hiçbir yerde görememişti.

Herkes yerine otururken, restorandan ve Habitat'tan gönüllüler hangarın dışındaki büyük bir çadırda çalışıyorlar, içi doldurulmuş Meksika biberleri, çıtır çıtır tavuk kanatları ve dolgun pembe karides şişlerden ikram tabakları hazırlıyorlardı. Cassie yiyecek tepsilerinin servisine yardım etti. Her fırsatta dışarı göz atıyor, hangarın içini tarıyordu ama Steve görünür hiçbir yerde yoktu.

Akşam yemeği servis edildiğinde Steve'in gelmesinden umudunu kesmişti. Bir şeyler doğu Washington'daki işyerinden ayrılmasını engellemiş olmalıydı. Hayal kırıklığıyla yüreği ağırlaştı.

Yine de hala yapılacak işler vardı ve dikkatinin bu kadar dağılmasına izin veremezdi. Bu dans gecesi Habitat for Humanity için en önemli fon kaynaklarından biriydi ve başarılı olmasında kendi hayrına da olduğu için tüm dikkatini vermesi gerekiyordu.

Steve'le ya da Steve'siz.

Açık büfe akşam yemeğinde Cassie büfedeki büyük lahana salatası kâselerini tazelemekten sorumluydu. Başta pek fazla iş gibi gelmemişti ama sürekli koşturarak kâseleri eğreti mutfağa götürüp getirmek zorunda kalması onu biraz şaşırttı.

Erkek ve kadın çoğu kişinin kovboy kıyafetli olduğunu fark etti. Erkekler kovboy şapkalı ve çizmeliydi, çoğu kadın ise saçaklı yelek, kırmızı boyun bağı ve renkli çizmeler giymişti.

Cassie etrafa pek dikkat edemeyecek kadar meşguldü. Bununla birlikte bir ara tanıdık bir yüz gördü, istenmeyen birini. Cassie'nin CenturyLink Field'daki işini kaybetmesine sebep olan ve Steve'in ilgilendiği şu Britt denen kadını. Kadının yanında yaşlı bir adam vardı ve Cassie'nin Britt'in babası olduğunu tahmin etmesine yetecek kadar birbirlerine benziyorlardı.

Son hazırlıklarını yapan orkestra sahnede yerini aldı ve bir sunucu öne çıktı. Cassie boş servis tabaklarını mutfağa taşımakla uğraşıyordu ve Steve'in ismi anons edilinceye kadar bununla pek ilgilenememişti. Bir tepside mısır ekmeği taşıyordu, odanın ön tarafına doğru ilerleyen bir erkek figürü görünce neredeyse takılıp düşecekti. Steve sonunda dans gecesine gelmişti.

Steve platformun basamaklarından çıkarken Cassie'den tarafa baktı. Cassie'yi görünce bir an durdu, bakışları karşılaştı ve kenetlendi. Bu kısacık süre içinde, Cassie'nin yüreği yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Takdimler ve anonslar yapılırken Cassie işlerini bitirdi. Habitat ofisinden Megan katılımları için gönüllülere teşekkür ediyordu. Bu noktadan itibaren işi temizlik ekibi devralacağından Cassie serbest kaldı, artık ister kalır ister giderdi.

Cassie akıllı davranarak dans için kıyafet getirmişti. Çabucak kadınlar tuvaletine kaçarak sırtında *Yakında Ev Sahibi Olacak* yazılı kırmızı tişörtünü çıkardı. Gardrobu el verdiğince kovboy kıyafetine benzeyen düğmeli, mavi kareli gömleğiyle mavi kot pantolonunu giydi. Kovboy çizmeleri yoktu, bu yüzden spor ayakkabı giyecekti.

Geri döndüğünde müzik başlamış, çiftler dans pistinde yerlerini almışlardı. Belli ki Steve onu bekliyordu, çünkü ortaya çıkar çıkmaz onunla göz göze geldi. Steve dans pistinin öbür tarafındaydı ama çiftlerin arasından kendine yol açarak ona doğru yürümeye başladı.

Cassie pistin ortasında onunla buluştu.

Kocaman açılmış gözlerle aptal aptal bakışmaktan başka bir şey yapmadan dans pistinin ortasında durdular. Müzikle kuşatılmışlardı, ikisi de konuşmuyordu.

"Seni göremedim," dedi Cassie usulca.

"Geç geldim... yemek çoktan servis edilmişti."

Cassie'nin gözlerinin içine baktı ve dans edenlerden biri çarparak özür diledi.

"Dans etmeliyiz," dedi Steve, Cassie'ye uzanarak.

Cassie öne çıkıp kollarının arasına girdi. "Üzgünüm, ben... bu konuda pek iyi değilim."

Steve yakınmasını duymazdan gelerek onu kendine çekti. Cassie'yi tıpkı rüyasındaki gibi tutuyordu, bu ya cennetti ya da buna çok yakındı.

Cassie gözlerini kapadı, her ânın tadını çıkarmak ve içinde kabaran bu mutluluk sönüp kaybolmadan sıkı sıkı tutmak istiyordu.

"Seni özledim," diye fısıldadı Steve kulağına doğru.

Bu sözler Cassie'nin içine işlemişti. Steve'e onsuz dünyanın ne kadar boş geldiğini söylemek istiyordu ama konuşamadığını fark etti. Böylesi daha iyiydi. Karışıma romantizm ekleyemeyecek kadar çok şeyle uğraşıyordu. Yine de bir geceliğine keyfine varacaktı.

"Duke ve Amiee konusunda bir karara vardın mı?" diye sordu Steve.

Cassie onun gözlerine bakmak için başını kaldırdı. "Duke'ü tekrar hayatıma sokacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye sordu. "Aptal değilim ben."

Steve sırıttı, Cassie'yi tutan eli gevşemiş gibiydi. "Öyle bir şey yapacağını düşünmedim."

"Amiee on üç yaşına gelinceye kadar bekleyeceğim, sonra babasıyla yeniden iletişim kurmak isteyip istemediğine kendisi karar verebilir."

Steve başını salladı. "İyi bir karar gibi görünüyor." Sonra Cassie'nin başını kendi omzuna çekip yaklaştırarak daha önce yaptığı gibi fısıldadı: "Her gün seni aramayı düşündüm."

"Ama aramadın."

"Hayır. Ama istedim. Seninle konuşmak, seninle olmak... bunlar bağımlılık yapıyor."

Cassie sözlerin sıcaklığıyla sarmalanmış halde gülümsedi. Bunlar duymayı umduğu ama aynı zamanda da korktuğu sözlerdi. İtiraf etmek istemese de Steve'e karşı güçlü duygular besliyordu. Sürekli aklındaydı. Ama yine de düşüncelerinin ya da hayatının onunla karışmasına izin veremezdi. Bunca başka şey olup biterken bu olmazdı.

Onca yılın ardından nihayet kız kardeşleriyle temas kurmuştu. Cassie'nin kardeşlerine ihtiyacı vardı, onlar ailesiydi, köklerriyle son bağlantısıydı. Şimdiyse en sonunda, ilk belirsiz adımlar atılmıştı. Cassie yavaş yavaş kızına vermeyi çok istediği istikrarı elde ediyordu ve bu o kadar cazipti ki Steve'in kalbine girmesine izin veremezdi. Henüz değil. Önce halletmesi gereken konular varken olmazdı.

"Kafamı karıştırıyorsun," diye ekledi Steve.

Cassie ona bakacak kadar başını kaldırdı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Bu gece, istediği şey bu tek geceydi. Steve'i yanıltmak istemiyordu ama bu sıcak fantezisinin tadını çıkaracak kadar da bencildi. Sindirella bile prensiyle bir gece geçirmişti. Steve sanki vücudunu kendi vücuduna hapsetmek istermiş gibi sıktı. "Bu anları, seni böyle tutmayı hayal ediyordum."

Cassie kendi rüyasını düşündü.

Tam o sırada birisi sertçe omzuna vurdu. Cassie başını kaldırınca yanında duran Britt'i gördü. "Benim sıram," dedi Britt, Cassie'yle Steve'e tatlı tatlı gülümsedi.

"Britt?" dedi Steve kaşlarını çatarak ama Cassie'yi bırakmadı.

"Benimle bir kere bile dans etmedin," dedi Britt. "Aslında sadece bir merhaba dedin. Babam da bir merhaba demek istiyor."

"Öyleyse babanla konuşayım." Steve, Cassie'nin elini tutup dans pistinden çıkardı ve odanın arka tarafına Britt'e eşlik eden yaşlı adamın oturduğu tarafa doğru gitti. Britt'i arkalarından takip etmesi için tek başına bıraktı.

Steve yaklaşırken Joe Osborne ayağa kalktı. Gülümseyerek elini uzattı. "Seni gördüğüme sevindim Steve."

"Ben de seni Joe."

Diğer adam anlamlı anlamlı Cassie'ye sonra da küçük gruba katılan kızına baktı. Britt ise kötü kötü Cassie'ye bakıyordu.

"Bu Cassie Carter," dedi Steve, onu Joe'yla tanıştırdı.

"Merhaba Cassie," dedi Joe, yaşlı adam içten ve sıcak şekilde tebessüm ederken kızı ise Cassie'ye onu öldürmek ister gibi bakıyordu. İki erkek de ya fark etmemişti ya da görmezden gelmeyi seçmişlerdi.

Joe, "Burada yaptıkların harika," dedi Steve'e.

Steve sözleri geçiştirdi. "Ben pek bir şey yapmadım. Her şeyi gönüllüler hazırladı." Eliyle etrafı işaret etti. "Cassie gibi gönüllüler."

Joe dönüp, "Habitat için mi çalışıyorsun?" diye sordu Cassie'ye.

"Kızımla kendime bir ev inşa etmek için çalışıyorum," dedi Cassie, Britt'in babasının yanlış anlamasını istemiyordu. "Ben bu cömertlikten faydalananlardan biriyim."

"Ah." Yaşlı adamın gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Evet," dedi Britt, "Cassie yardım yapılan kişilerden biri."

Sözleri gergin, rahatsız bir sessizlikle karşılandı.

"Demek ikiniz böyle tanıştınız," dedi Joe, takip eden rahatsız duraksamayı bozarak.

"Evet," dedi Steve bir bakışla Cassie'ye güvence vererek. "Ve buna şükrediyorum."

"Ben de öyle." Cassie bu şımarık zengin kızın gözünü korkutmasına izin verecek değildi. Steve ikisinin bir çift olduğunu belli etmek istermiş gibi kolunu beline doladı.

"Seni gördüğüme sevindim Joe," dedi biraz uzaklaşarak. "Şimdi kız arkadaşımı dans pistine geri götürmek istiyorum."

Kız arkadaşım mı? Aman Tanrı'm. İşleri biraz ağırdan alma dileğiyle Steve'e göz attı.

"Elbette," dedi Joe ve tekrar oturarak bardağını aldı.

Cassie arkasını dönmeden hemen önce Britt'in babasının yanındaki sandalyeye kendini bıraktığını, kollarını göğsünde kavuşturarak kötü kötü baktığını gördü. Komikti, bu yetişkin bir kadından ziyade Amiee'nin yapacağı bir şeydi.

Dans pistine geri dönerken, Steve, "Aferin, kendini tuttun," dedi.

"Britt gözümü korkutacağını sandıysa eğer şok geçirmiş olmalı. Ben çok daha zorlu tiplerle baş ettim."

Steve usulca, "Bunu biliyorum," diye homurdandı. Dans pistine geri döndüler ve Steve onu yine kollarının arasına aldı.

Cassie sanki tam olarak ait olduğu yerde gibi hissediyordu. Başını Steve'in omzuna yasladı.

Her şarkıda dans ettiler, tabii birbirlerine tutunup ayaklarını sürümeye dans denebilirse. Tempo ya da ritmin nasıl olduğu

önemli değildi, adımları hep aynı kalıyordu. Dans etmek sadece birbirlerine dokunmaları ve birlikte olmaları için bahaneydi.

"Muhtemelen rezil olduk," dedi Cassie, orkestra gecenin son şarkısını anons ederken.

"Muhtemelen," diye kabul etti Steve. "Umursuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sen?"

Steve duraksadı. "Kuşkusuz adamlar benimle dalga geçiyorlardır."

Cassie gülümsedi.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu Steve.

Cassie'nin tebessümü daha da genişledi. "Biraz."

Steve onu hafifçe yanağından öptü.

Dans gecesi sona ermişti ve kalanlar hangarı boşaltıyordu. Fourteen Bones çoktan barbekülerini toplayıp gitmişti. Temizlik ekibi yerini almıştı. Arabalar ayrılmaya başlamıştı, tek sıra halinde çıkışa ilerleyen araçların farları geceyi aydınlatıyordu.

Steve elinden tutarak Cassie'yi kamyonetine götürdü.

"Buraya arabamla geldim," diye hatırlattı Cassie.

"Biliyorum." Steve onu alanın arka tarafına, kamyonunu bıraktığı yere doğru götürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

Steve ona bakıp gülümsedi.

"Hiçbir yere."

"Hiçbir yere mi?"

"Kesinlikle." Kamyonunun kasasının arka kapağını indirdi ve sonra Cassie'yi belinden kavrayarak kaldırdı.

Cassie kenara oturdu, bacakları aşağı sarkıyordu. Steve çabucak yanına yerleşti ve kolunu onun omzuna attı. Cassie de başını ona yasladı.

"Düşünmek için koca bir haftam vardı," dedi Steve. "Düşüncelerimin çoğu senin hakkındaydı."

Cassie aynı durumda olduğunu inkar edemezdi. Ama bu ne kadar güzel gelse de onun için gerçekten sarsıcı olmuştu. Daha önce sırılsıklam âşık olmuş ama bu feci sonuçlanmıştı. O Duke gibi değil, diye hatırlattı kendine ama kalbini bir erkeğe ver-

mesi riskli, hatta tehlikeliydi. Kaybedeceği çok şey olduğunun farkındaydı. En dibe vurup yukarı çıkmak uzun sürmüş ve zor olmuştu. Şimdi uğrunda çalıştığı her şeye o kadar yakındı ki âşık olunca planlarının aksamasından korkuyordu.

"Bu ayrı geçen süre iyi oldu," dedi Steve.

"Benim için de iyi oldu," dedi Cassie.

"Bu bana bir bakış açısı sağladı ve buna ihtiyacım vardı."

"Benim de," dedi Cassie gökyüzüne bakarak. Yıldızlar çıkmıştı, büyüleyici bir manzarası vardı. Bundan daha güzel bir akşam hatırlamıyordu.

Steve eğilip Cassie'nin çenesini kaldırarak öptü. Ağzı açlıkla ağzını örttü. Cassie tam eriyip kamyonet kapağından düşecekmiş gibi hissederken ise öpmeyi bıraktı.

Steve birkaç derin nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti. "Bir karar verdim."

"Ya?" Cassie ânın içinde kaybolmuş, açıkça düşünmek şöyle dursun konuşmakta bile zorlanıyordu.

Steve uzun uzun gözlerine baktı. "Amiee'yle senin evinin inşaatında çalışmaktan kendimi muaf tutuyorum."

Cassie sözleri sindirdikten sonra başını salladı. Steve de ilişkilerinin çok hızlı ilerlediğini anlamıştı demek. Geri çekilme ve işleri ağırdan almanın zamanı gelmişti. Aralarına biraz mesafe koyma zamanıydı.

"Bence bu iyi bir fikir."

"Öyle mi?"

"Evet... Bence ikimiz de durumun oldukça yoğun ve çok hızlı bir şekilde ilerlediğini anlıyoruz. Molaya ihtiyacımız var ve şantiyede neredeyse her gün birbirimizi görmeye devam edersek bu zor olacak."

Steve kaşlarını çattı ve arkaya ellerine yaslandı. Sözlerini tartıyor gibiydi. "Sana karşı beslediğim duyguları hissetmeyi hiç beklemiyordum. Alicia öldükten sonra başka birisini sevmemin mümkün olmadığını düşünüyordum. Biz onunla yakındık, çok yakın..." Sesi duyulmaz oldu, sanki sözcükleri henüz iyileşmiş açık bir yaradan dökülüyor gibiydi.

Cassie uzanıp elini elinin üstüne koydu, parmaklarıyla sararak hafifçe sıktı.

"Bu ilişkinin bizi gittiği yere kadar götürmesini istiyorum Cassie," dedi Steve ama başı öne eğikti, ona bakmıyordu. "Bir süre iki adım ileri, bir adım geri olabilir fakat bize bir şans vermeye hazırsan, ben de hazırım."

Cassie elini tekrar sıktı. Madem Steve işleri çok yavaş ele alacaklarını anlıyordu, o zaman bunu yapabileceğini düşündü. "Hazırım."

25

Cassie pazar sabahı mutlu uyandı. Dans gecesi muhteşem geçmişti, aslında hayatındaki en romantik geceydi. Konuşmalarından sonra Steve onu tekrar öpmüş, sonra arabasına götürmüştü. Cassie on sekiz yaşından bu yana ilk kez gerçekten özgür olabilmeyi, geçmişi tarafından engellenmeden, kendi kararlarını alabilen bir kadın olma ihtimalini hissetmişti. En azından kendine durmadan hatırlattığı şey buydu.

Steve'le geçirdiği akşam bundan daha güzel olamazdı. Rüyası gerçek olmuştu. Birbirlerini anlamışlardı, bu beklentilerinin ötesinde bir geceydi. Cassie gibi, Steve de bir adım geri çekilerek nereye gittiklerini analiz etme ve ilişkiyi biraz ağırdan alma ihtiyacını kabul etmişti.

Amiee öğleden sonra kamptan dönecekti. Cassie sabahını evi temizlemek ve apartmanın arka tarafındaki bozuk parayla çalışan makinelerde çamaşır yıkamak için kullandı, sonra da duş alıp el ve ayak tırnaklarına oje sürdü. Bu büyük bir konfordu; kendisine nadiren böyle zaman ayırabiliyordu.

Amiee saat beşten az sonra hızla eve daldı, öyle heyecanlıydı ki konuşup duruyordu.

"İyi zaman geçirmişe benziyorsun," dedi Cassie, kızının temel ihtiyaçlarının bulunduğu çantaları eve taşımasına yardım ederken. Tek bir gece kalmak için üç çanta gerekmişti. Üç çanta!

"Harika zaman geçirdik. Claudia'nın babası bizi ormanda yürüyüşe götürdü. Washington'ın Amerika kıtasındaki en büyük ılıman bölge yağmur ormanlarından birine sahip olduğunu biliyor muydun? Hoh Yağmur Ormanı diyorlar, Olimpik Ulusal Park'ın içinde."

"Gerçekten mi?" Cassie biliyordu ama kızının coşkusuna ket vurmak istemiyordu.

"Yosun kaplıydı ve zemin kaygandı ama orman o kadar güzeldi ki inanamazsın. Durmadan yürüdük, on beş kilometre gibi geliyordu ama sadece dört kilometreydi. Bir kilometrenin bu kadar uzun olduğunu bilmiyordum. Claudia'nın babasında bir baston vardı. Bunların hep yaşlılar için olduğunu sanırdım, kırk ve elli yaş için ama Bay Anastasia o kadar yaşlı değil."

Cassie gülümsemesini saklamak için elinden geleni yaptı.

"Ve kamp ocağında yemek pişirdik. Claudia'nın annesi, içinde düşünebileceğin her şey olan inanılmaz bir çorba yaptı ve çok lezzetliydi. Kamp ateşinde mısır unlu kraker, şekerleme ve çikolata pişirdik. Hepsi nefisti. On tanesini yiyebilirdim ama sadece üç tane yedim."

"Bir ara biz de yapmaya çalışalım," dedi Cassie, kızının gözlerinin neşeyle ışıldamasına sevinmişti.

"Üzgünüm, yapamayız. Bu sadece kamp ateşinde oluyor."

"Ah, o zaman bir gün kamp yapmamız gerekecek."

Amiee ciddileşti. "Anne bu gerçek bir kamp. Araba seyahati veya evden yemek getirilenler gibi değil. Biz orada uzun yürüyüş yaptık!"

"Bunu dikkate alacağım."

"Akşam yemekte ne var?" diye sordu Amiee Cassie'ye göz kırparak. "Açlıktan ölüyorum."

"Bunu nasıl halledeceğine dair harika bir fikrim var," dedi Steve.

Açık sokak kapısında duruyor, kamp ateşinde yemek pişirme ve ormanda yürüyüş yapma konuları arasında Cassie'ye fazlasıyla yakışıklı görünüyordu.

"Merhaba," dedi Cassie, hem heyecanlı hem de mutlu konuştuğunu biliyordu. Aslında her ikisi de doğruydu. Bir yandan aklı temkinli olmasını, diğer yandan ağırdan almasını söylüyordu. Ayrılmadan önce, Steve Washington'a dönmeden önce görüşeceklerinden bahsetmişti.

"Telefonunu açmadın," dedi Cassie'ye bakarak.

"Ah, üzgünüm apartmanın çamaşırhanesine gitmiştim. Telefonunu kaçırmış olmalıyım."

Steve'in gözleri sıcak ve yumuşaktı, bakışları Cassie'nin üzerinde oyalandıktan sonra Amiee'ye yöneldi. "Kamp nasıl geçti?"

Cassie elini kaldırarak onu durdurdu. "Sakın o konuya girme, yoksa kafanı şişirir."

"O kadar iyiydi ha?"

"En iyisi," dedi Amiee, geniş bir tebessümle yüzü parlayarak.

Steve kapıya yaslandı. "Size yemek ısmarlamama izin verir misiniz diye konuşmak için uğradım."

"Ben ikna olabilirim," dedi Cassie, "ve Amiee'yi de ikna etmek için hiç zorluk çekeceğini sanmıyorum."

"Hadi gidelim." Kızı dünden hazırdı. Amiee çantasını kaptı ve şimdiden çıkış yolunu yarılamıştı. "Kızarmış tavuk?" diye önerdi hevesle.

"Bu sefer değil, tamam mı?"

"Tamam." Hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu ve Cassie kızı zorluk çıkarmadığı için memnundu.

Steve onları Kent'in dışına, bir aile tarafından işletilen ve dışarıda oturacak yeri olan bir restorana götürdü. Çizburger, kızarmış patates ve içecek siparişi vererek Cassie ile Amiee'nin oturduğu piknik masasına taşıdı.

Steve aldıklarını masaya bıraktı, bacağını banktan aşırarak Cassie'nin yanına oturdu ve böylece tam Amiee'nin karşısına yerleşmiş oldu. Restorana gelirken gitgide daha fazla sessizliğe bürünmüştü. Amiee peçetesini yayıp burgeri plastik bir bıçakla ikiye böldükten sonra ilk lokmasını aldı. "Bunlar gerçekten çok güzel."

"Kızarmış tavuk kadar iyi mi?"

"Hayır, ama yakın."

Steve burgerini iki eliyle tuttu. "Burası yemek için en sevdiğim yerlerden biri," dedi. "Eskiden öğle yemeği için haftada en az bir ya da iki kez uğrardım."

"Artık uğramıyor musun?" diye sordu Amiee lokmalarının arasında. Şimdiden burgerinin yarısını yemeyi başarmıştı. Belli ki kamp iştahını daha da açmıştı.

"Bugünlerde şantiyeden çok evraklarla uğraşıyorum, bu yüzden masamda yemek yiyorum. İşte Habitat'ta çalışmaktan zevk almamın bir nedeni de bu, dışa dönmemi sağlıyor," diye açıkladı.

Cassie, Steve'in sandviçini kesekâğıdından çıkarmaktan başka bir şey yapmadığını fark etti. Bir süre sustu, sonra boğazını temizledi.

"Yemeğe davet etmemin bir sebebi vardı," dedi Steve, sözlerini Amiee'ye yöneltmişti.

"Yani aç olmaktan başka demek istiyorsun?"

"Evet, bundan fazlası var." Steve, Cassie'ye şüpheci bir bakış attıktan sonra daha da ciddileşti. "Annenle çıkmak için seninle konuşmak istedim."

Amiee kaşlarını çattı, Steve'e ve Cassie'ye sonra tekrar Steve'e baktı. "Onunla zaten çıktığını sanıyordum."

Cassie elini kaldırdı, Steve'i yavaşlatmak istiyordu. Tüm bu konuşmalar sanki şu anda beraber olmalarının kaçınılmaz bir sonucuymuş gibi geliyordu. Oysa bir anlaşmaları olduğunu sanmıştı. Ağırdan almayı ve hızlanmamayı, kesinlikle hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceklerini konuşmuşlardı.

"Annenle *resmen* çıkmaya başlamak istiyorum," diye açıkladı Steve.

Amiee, Cassie'ye bir bakış attıktan sonra tekrar Steve'e döndü, kafası karışmış görünüyordu. "Resmen çıkmakla resmi olmayan şekilde çıkmak arasındaki fark ne?" diye sordu.

"Dur bir dakika," dedi Cassie. Steve aceleci davranıyordu, hem de çok.

Ama Steve lafını kesti. Düşüncelerini toparlıyormuş gibi soluğunu tuttu. "Amiee, annene karşı ciddi olduğumu bilmeni istiyorum."

"Ciddi mi?" diye tekrarladı Amiee, sesini yükselterek. "Yani onunla evlenmek istediğini mi söylüyorsun?"

Cassie soluğunu tuttu ama böyle bir fikrin çok erken olduğunu söyleyerek itiraz edemeden Steve cevap verdi.

"Buna karar vermek için biraz erken. Evliliği gündem dışı tutmuyorum, yani eğer annen kabul ederse ve sen üvey baban olmama izin verirsen tabii. Ama bu gelecekte konuşmamız gereken bir konu."

Cassie konuşamıyordu. Ağzı kendiliğinden birkaç kez açılıp kapandı ama tek kelime etmedi, bu da muhtemelen iyi olmuştu. Sözcükler ağzından birden fırlamadan ve dili takılmadan konuşabilseydi bile, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Steve her şey tamamen olmuş bitmiş gibi konuşuyordu. Cassie onun anladığını sanmıştı. Artık bu ilişki hakkında ortak bir karara varmadıkları aşikârdı. Daha önceki konuşmalarına rağmen, Steve'de yanlış bir izlenim bırakmış olmalıydı.

Amiee burgerini bir kenara bırakırken gözleri koyulaşmıştı. "Annemi gerçekten seviyor olmalısın."

Şimdi daha rahat görünen Steve çizburgerini aldı. "Öyle diyebilirsin. Hiç de fena biri değil, biliyorsun."

"Biraz öfkeli," diye bilgi verdi Amiee, Cassie'nin duymasına engel olabilirmiş gibi fısıldamıştı.

Cassie yeniden konuşabilince, "Steve," diye itiraz etti. "Seninle *ciddi* bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Steve ve kızı onu duymazdan geldiler. "Onun bu öfkesini ben de birkaç kez gördüm. Beni uyarmak istediğin başka kötü alışkanlığı var mı?"

"Hey, siz ikiniz," dedi Cassie, şimdi kızgındı. "Kesin şunu! Steve konuşmamız lazım." Her şeyin açık açık konuşulmasını sağlayacak, böylece yanlış anlamaya mahal vermeyecekti. Bu hatayı önceden bir kez yaptığını düşündüğünden, şimdi söylediklerinin tam olarak anlaşılmasını istiyordu.

Steve durup Cassie'ye döndü.

"Bir dakika anne," diye ısrar etti Amiee. "Bu önemli."

"Benim söyleyeceklerim de önemli," dedi Cassie ama hem Steve hem de Amiee onu duymazdan gelmeye devam ettiler.

Steve özür dilercesine gülümseyerek dikkatini tekrar Amiee'ye çevirdi. "Bana soracağın başka önemli soru var mı?" diye sordu Steve. "Annenle ben resmen çıkmaya başlamadan önce bilmek istediğin bir şey var mı?"

Amiee sodasını alıp bir yudum içti, sonra masanın üzerinde kollarını kavuşturdu. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Steve başını salladı. "Evet."

Amiee bunu dikkate alarak sordu. "Kiliseye gider misin?"

Steve tereddüt etti. "Bir süredir gitmedim."

"Neden gitmedin?" Amiee vazgeçmiyordu.

"Siz ikiniz yeter artık," diye bağırdı Cassie, daha da sinirlenmişti artık.

Steve ona hafifçe başını sallayarak Amiee'nin sorularını yanıtlamaya kararlı olduğunu belirtti.

"Bir bakıma Tanrı'ya kızgınım."

"Nasıl yani?" Amiee konuyu bırakmak istemeyerek sıkıştırdı.

Steve uzun bir soluk aldı. "Çünkü karım öldü. Tanrı'ya Alicia'yı iyileştirmesi için dua ettim. Öyle olmadı, bu yüzden Tanrı beni dinlemiyorsa ben de onu göz ardı ederim diye düşündüm."

Amiee piknik masasında parmaklarıyla tempo tutarak Steve'in cevabını düşündü. "Sanırım nasıl hissettiğini anlayabiliyorum."

"Buna müteşekkirim," dedi Steve. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Amiee gergince başını salladı. "Evet, daha var. Bahsettiğin kişi benim annem ve eğer bizim hayatımıza girmene izin vereceksek göz önünde bulundurmamız gereken önemli birkaç unsur var."

Cassie araya girdi. "Bu iş yeterince uzadı. İkinizin bu şekilde konuşması için daha çok erken. Steve, Amiee'nin duygularını

düşünmeni önemsiyorum ama bu konuşmayı önce seninle benim yapmamız gerektiğine inanıyorum. Bu kadar hızlı ilerlemeye hazır değilim. Bunu anladığını sanıyordum."

Amiee'nin gözleri Steve'e, onun gözleri ise Amiee'ye odaklanmıştı. İkisi de sanki Cassie hiç konuşmamış, söylediği tek kelimeyi duymamış gibi davranıyorlardı.

Cassie buna daha fazla dayanamayacaktı. Banktan kalktı, kollarını kavuşturarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Steve, eliyle Amiee'ye doğru işaret ederek. Amiee'nin öne sürmek istediği ne varsa göğüslemeye hazır görünüyordu.

"Annemle sen ciddileşirseniz, yani gerçekten ciddi olursanız ve evlenmeye karar verirseniz çocuk isteyecek misiniz?"

"Evet," dedi Steve. Cassie'ye baktı ve bir an göz göze geldiler.

"Bana kalırsa bu tartışmalı bir konu," dedi Cassie.

"İyi," dedi Amiee, kararlı bir baş sallamayla.

"Onaylıyor musun?" diye sordu Steve.

"Eh, yani. Anneme sor. Ben hep erkek ve kız kardeşler istedim. Üstümdeki baskıyı azaltır."

"Doğru," dedi Steve ona katılarak.

"Bir şey daha var ve bu önemli."

"Sor bakalım."

Amiee öne eğildi ve on iki yaşının tüm bilgeliğiyle konuştu. "Annem harika bir insan ve başından çok şey geçti. Onu incitme."

"İkinizi de incitmek gibi bir niyetim yok," diye söz verdi Steve. "Ve söylediğin her şeyi düşüneceğime söz veriyorum. Peki, hepsi bu kadar mı? Başka sorun veya önerin var mı?"

Amiee uzun bir iç çekti. "Hepsi bu kadar ama sonradan aklıma başka bir şey gelirse sorma hakkımı saklı tutuyorum." Tatmin olmuş şekilde tekrar kızarmış patateslerini yemeye başladı.

Steve burgerine uzandı.

Yemeyen tek kişi Cassie'ydi ve sebebi kulaklarının uğuldamasıydı. Ne Steve ne de Amiee bu konudaki duygularının herhangi bir önem taşıdığını düşünüyordu. Bu içine dert olmuştu, kızgındı ve öfkesi giderek artıyordu.

Amiee sanki birden aklına gelmiş gibi öne eğildi ve Steve'e baktı. "On altı yaşına geldiğimde araba kullanmama izin vereceksin, değil mi?"

"Amiee!"

"Annen kabul ederse."

"Peki ya araba? Bana araba alır mısın?"

Cassie buna inanamıyordu. "Amiee ve Steve hemen kesin şunu," diye terslendi, dikkatlerini çekmek için neredeyse bağırıyordu.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Amiee. "Muhtemelen bunu sormamalıydım ama denediğim için beni suçlayamazsın."

"Evet, bunu yapabilirim," dedi Cassie. Dönüp ters ters Steve'e baktı. "Ve Steve Brody, bu çok ciddi bir durum, hakkın olmadığı halde varsayımlarda bulunman hiç hoşuma gitmiyor."

"Aceleci mi davranıyorum?" dedi Steve, biraz kırılmış görünüyordu.

"Seninle konuşmamız lazım... özel olarak ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur."

"Tamam. Sen öyle diyorsan."

Amiee dönüp Steve'e baktı. "Ne zaman başlamak istersin?"

Steve göz kırptı. "Başlamak mı?"

"Annemle çıkmaya?"

"Yakında," dedi Steve, endişeli bakışlarını Cassie'den uzaklaştırdı. "Yani anne kabul ederse."

Amiee anlamlı anlamlı içini çekti. "Tabii ki kabul eder. Etmezse budalalık olur. Ama bugünlerde Habitat ve işiyle çok yoğun. Dükkâna erken gidiyor ve eve geç geliyor."

"Benim de şimdilik Washington'ın doğusuna geri dönmem gerekiyor. Şu anda annenin yüzüne bakılırsa bu iyi de olabilir."

"Ne kadar süreliğine?" dedi Amiee.

"Bilmiyorum. Umarım sadece birkaç gün içindir. Ama gitmeden önce," dedi Steve, "sanırım annenle benim birkaç dakika yalnız kalmamız gerekiyor."

Amiee'nin gözleri parladı. "Onu öpecek misin?"

Steve sırıttıktan sonra, "Eğer bana izin verirse," diye fısıldadı.

26

Steve, Cassie ile Amiee'yi evlerine geri götürdü. Steve'e ne diyeceğini düşünürken Cassie birkaç kez ellerini ovuşturdu. Önceleri patlamaya hazır gibi hissediyordu ama eve dönerken öfkesi geçmişti. Bununla beraber, Steve'in iyice anlamasını sağlamanın önemli olduğunu düşünüyordu. Kamyonda otururken, Amiee gelinliklerden bahsedip, annesine Steve'le evlenecek olursa nedimesi olup olamayacağını sormuştu.

Eve yaklaştıklarında Steve'e bir telefon geldi. Cassie karşı tarafı duyamıyordu ama onun mümkün olduğunca çabuk Grand Coulee Dam'a dönmesi gerektiğini anlamıştı.

Steve eve kadar onlarla geldi, Amiee hemen ev ödevinin başına oturdu. Cassie de Steve'in peşinden dışarı çıktı ve kamyonun yanında durdu. Steve kamyona binerek camını indirdi ve Cassie yüreği ağırlaşarak kapıya yaslandı.

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum." Steve mahcup görünüyordu. "Tamam, Amiee biraz heyecanlanıp kendini kaptırdı ama bu bana eğlenceli ve çok tatlı geldi. Kızının çok coşkulu olduğunu kabul etmelisin."

"Onu kandırman doğru değildi Steve."

"Kandırmıyordum. Bizimle alakalı ciddiyim Cassie. Senin ağırdan almak istediğini biliyorum ve bunu anlıyorum. Ben de

aynı şekilde hissediyorum fakat aynı görüşte olmamız önemli, sence de öyle değil mi?"

"Evet, ben de tüm öğleden sonra bunu söylemeye çalışıyordum."

"Ben birbirimizi tanıyalım istiyorum ve bunun tek yolu bu ilişkiye kendimizi vermemiz. Başka biriyle çıkacak değilim ve umarım sen de yapmazsın."

Doğruyu söylemek gerekirse Cassie'nin çıkmak isteyeceği başka kimse yoktu.

"Öyleyse bunda hemfikir miyiz?"

Cassie başını onaylarcasına salladı.

"Anladığından emin olmak istiyorum," dedi Steve. "Senin projenden çekilme sebebim seni daha az görmek istemem değildi. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Senin evin üzerinde çalışmak ve seninle çıkmak çıkar çatışması gibi gelebilir diye düşünüyorum."

"Tamam." Bu mantıklıydı.

"Öyleyse anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Bunu biraz daha konuşmak isterdim ama ne yazık ki yola çıkmam gerekiyor." Sesindeki tereddüt belirgindi.

Cassie de öyle hissediyordu. Kızmıştı ve Steve pek çaba harcamadan birkaç sözcükle bunu tersine çevirmişti. Steve iyi bir müzakereci, iyi bir işadamıydı. Bu onu huzursuz etti.

"Yakında konuşuruz," dedi Steve. "Mümkün olduğunda ararım, tamam mı?"

Cassie başıyla onayladı.

"Gitmeden önce öp beni."

Cassie ona çabucak bir öpücük vermek için eğildi ama Steve elini başının arkasına koyarak onu özleyeceğini anlamasını sağladı. Cassie ayak ucunda yükseldi, parmaklarını Steve'in saçlarından geçirerek öpüşüne karşılık verdi.

Steve onu yavaşça bıraktı. "İnsan böyle bir uğurlamaya alışabilir," diye fısıldadı.

Cassie soluk soluğa alnını onunkine yasladı.

"Şehir dışına seyahat etmeyi daha az istediğim bir zamanı hatırlamıyorum."

"Sadece birkaç gün. Döndüğünde tekrar konuşuruz, olur mu?"

"Cumartesi gecesine ne dersin?" dedi Steve.

"Evet," diye fısıldadı Cassie, "bu iyi olur."

Steve gülümsedi ve usulca dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Öpüşmeyle Cassie'nin dizlerinin bağı çözülmüştü. Azminin Steve tarafından bu kadar çabuk yıkılması korkutucuydu.

"Öyleyse, akşam yemeği. Sadece sen ve ben, cumartesi günü," dedi Steve.

"Konuşabileceğimiz sakin bir yer olsun."

"Elbette." Uzun bir an boyunca Cassie'nin gözlerine baktı. "Cumartesiye kadar," diye fısıldadı.

"Cumartesiye." Cassie tekrarladıktan sonra kamyonetten geri çekildi ve Steve'in kamyoneti gözden kayboluncaya kadar kaldırımda durmaya devam etti.

Cassie eve girdiğinde Amiee onu bekliyordu.

"Düşünüyordum da," dedi kızı düşünceli bir tavırla, "Steve'le evlenirsiniz, sonra da bana bir kız kardeş verirsiniz."

"Lütfen ama Amiee. Steve'le ben evlenmiyoruz."

Kızının yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Evlenmiyor musunuz?"

"Eh, kim bilir... belki bir gün ama yakın zamanda değil. Fazla aceleci davranıyorsun."

"Ama anne Steve dedi ki–"

"Ne dediğini biliyorum ve öyle söylememeliydi." Mutfağa girdi, önceden yıkadığı tabakları kurulamak için bir el havlusu aldı. Bu tamamen gereksizdi ama ellerini meşgul ediyor, kızıyla göz teması kurmamasını sağlıyordu.

"Neden ama? Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, bunu anlayabiliyorum. Az önce öpüşüyordunuz. Sizi gördüm."

Amiee tabii ki onları izleyecekti. Steve'den güçlü bir şekilde etkilendiğini inkar edecek değildi Cassie. "Haklısın, ben... ondan hoşlanıyorum... hem de çok."

"Öyleyse sorun nedir? Steve'i duydun. O ciddi. Seninle *resmen* çıkmaya başlamak istiyor. Bu da evlilikten bir adım uzak demek."

Kızı romantik bir ilişkinin iniş çıkışları konusunda Cassie'yi aydınlatıyordu. "Ne anlama gelirse gelsin," diye açıkladı Cassie, "evlilik hakkında konuşmak için daha çok erken. Sadece bir erkek ilişkide bir şey istedi diye kadının ille de bunu istemek zorunda olmadığını anlamıyor musun? Biriyle çıkacak yaşa geldiğinde bunu öğrenmen gerekecek, her ilişkide sesinin duyulmasını sağlaman şart."

Amiee kendini kanepeye bıraktı. "Ama ben hep bir kız kardeş istiyordum."

"İstediğini biliyorum."

"Teyzelerim ve kuzenlerimle ne zaman tanışabileceğim?" dedi Amiee.

"Aslında cuma günü kardeşimle konuştum," dedi Cassie, konuşmayı Steve'den başka şeye çevirdiği için mutluydu.

"Öyle mi?" Amiee hemen doğrulup oturdu. "Karen teyze mi yoksa Nichole teyze mi?"

"Nichole teyzen. Beni aradı. Karen'la de beraber olacağız."

Amiee hemen canlandı, gözleri heyecanla parladı. "Ben de gelebilir miyim?"

"Tabii ki. Kız kardeşlerim seninle tanışmak için heyecanlı ve ben de onlarla tanışmanı istiyorum."

"Onlara Steve'le ikinizden bahsedebilir miyim yoksa bunu kendin mi yapmak istersin?"

Cassie inleme isteğini bastırdı. "Onlara bizzat söylemeyi tercih ederim."

"Buraya mı gelecekler? Ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum. Karen birkaç hafta içinde olacağını umduğunu söyledi." Bir tehlikeli konudan diğerine geçiyordu. Cassie, Karen ve Nichole'la barışmayı gerçekten içtenlikle umsa da böyle bir şeyin olacağının garantisi yoktu.

"Senin ev ödevin yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Fen ödevimi bitirdim ve hepsi bu kadardı. Kamp gezisine gitmeden önce sen diğer tüm ödevlerimi yaptırmıştın. Hatırlamıyor musun? Matematik ödevlerimi kontrol etmiştin."

"Öyle mi?"

"Anne son zamanlarda ne oldu sana? Steve'e üzülmüş gibi bakıyordun ve onun tüm istediği sana iyi davranmaktı. Fark etmedin mi?"

"Neyi fark etmedim mi?"

"Sana nasıl baktığını. Sanki dışarıda hava kırk dereceymiş de sen Steve için bir dondurma külahı uzatıyormuşsun gibi."

"Lütfen kes şunu." Cassie elindeki tavayla bezi bıraktı, kızına arkasına döndü, ellerini mutfak tezgâhının kenarına bastırarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Duke de her şeyi aceleye getirmişti. Cassie evlenmeden önce beklemek, Duke'ü sevdiğine alıştırmak üzere ailesine birkaç hafta vermek, sonra da hamile olduğunu söylemek istemişti. Duke dinlemeyi reddetmişti. Cassie'yle evlenmesinin şerefli bir davranış olduğunu, beklemek istemesinin yüzüne atılan bir tokattan farksız olduğunu söylemişti. Sonunda sulh hâkiminin karşısına çıktıklarında Duke ikisi tüm dünyaya karşıymış gibi davranmıştı. Cassie'yi artık ailesinin kendisi olduğuna, anne babasına ve kardeşlerine ihtiyacı olmadığına ikna etmişti. Cassie ilk birkaç ay ona inanmıştı. Hatasını anladığında ise artık çok geçti.

"Anne?" Amiee'nin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Cassie yıllar boyunca süren uzun, tehlikeli gelen bir yolculuktan dönermiş gibi kendini toparlayarak o âna geri döndü. "Evet?" dedi.

"Nichole'la neler konuştuğunuzu anlat bana."

"Ah, hoş bir sohbet yaptık." Cassie, Nichole'un sesini duyunca heyecanlanmıştı. Önemli olduğundan değil ama onu Karen'ın arattığından kuşkulanıyordu. Gergin bir başlangıçtan sonra konuşma iyi gitmişti. Cassie kardeşlerinin kendisini tekrar aralarına alma konusundaki tereddütlerini anlıyordu ve onları suçlamıyordu.

Amiee sesli bir şekilde esneyerek düşüncelerini böldü. "Yorgunsun," dedi Cassie. Saatine baktı, sekizi geçtiğini görünce şaşırdı.

Amiee ikinci kez esnedi. "Kamp yapmak çok eğlenceliydi ama yerde uyumak hiç rahat değildi."

"Claudia şişme yatak var demişti."

"Vardı ama gerçek bir yatakta uyumak gibi değildi." Amiee bir başka esnemeyi bastırdı. "Ben yatmaya gidiyorum."

Cassie geçirdiği yoğun günden sonra yatmaya dünden hazırdı ama önce evde yapması gereken birkaç iş vardı.

Saat dokuz buçuk civarında telefon çaldı. Tam da kitabıyla yatağında kıvrılmaya hazırlanıyordu. Arayan Altın Bukleler'den arkadaşı Rosie'ydi. "Steve'in dans gecesine gelip gelmediğini öğrenmek için aradım."

"Oradaydı." Cassie ne kadar uğraşsa da Steve uzaktayken onu ne kadar özlediğini arkadaşlarından saklamayı başaramamıştı.

"Ee? Güzel zaman geçirdin mi?" diye sordu Rosie.

Steve'in dans pistinin öbür tarafından kendisine bakışlarını hatırladı. Cassie ona doğru yürümeye başladığında sanki görünmez bir ip ikisini bir araya getiriyor gibi gelmişti. "Harika zaman geçirdik," diye itiraf ettikten sonra ekledi: "Şimdiye kadarki en iyisi." Gelecekte Steve'le arasında ne olacağı önemli değildi, o gecenin romantik hatırası daima kalacaktı.

"Ona Steve'le kendinden bahset," diye üsteledi Amiee, henüz uyumamıştı ve odasından sesleniyordu.

Cassie odasının kapısına gidip kızına ters ters baktı.

"Amiee ne dedi?" diye sordu Rosie.

Cassie içini çekti ve kızına uyaran bir bakış attı. "Önemli bir şey değil. Steve önceden uğradı ve kibarca gelecek hafta beni akşam yemeğine davet etti."

"Onunla çıkıyor musun?" Rosie de Amiee kadar heyecanlanmıştı.

"Annemle resmi olarak çıkmak istiyor," diye bağırdı Amiee.

"Steve'le *resmen* çıkmak mı?" dedi Rosie. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kızıma göre, bu nişanlanmadan hemen önceki adım ama bu çok saçma."

Rosie neşe dolu bir kahkaha attı. "Peki ilk randevunuz ne zaman?"

"Önümüzdeki cumartesi."

"Harika." Rosie heyecanla konuşuyordu. "Sana cumartesi akşamüstüne Shirley'yle bir randevu ayarlayacağım."

"Shirley'nin zamanı yok–"

"Şşş, madem Steve'le resmi olarak çıkıyorsun, ikinci bir randevu istemesini sağlamak bizim görevimiz, anladın mı?"

"Off..." Cassie bu yemek davetine arkadaşlarını karıştırmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

"Alice'le de bir randevuya ihtiyacın olacak, tırnaklarını yapar."

"Daha bu sabah boyadım," diye itiraz etti Cassie.

Rosie anlamlı anlamlı içini çekti. "Anlaşılan dinlemiyordun. Saçları ve tırnakları dükkânda yapabiliriz. Düşünmemiz gereken sıradaki konu kıyafetin. Ne giydiğin ultra önemli."

"Giyecek iyi bir kıyafeti hiç yok," dedi Amiee yüksek sesle.

Bu çocuğun radarı bir yarasayı bile kıskandırabilirdi.

"Elaina'yla bir konuşayım," diye devam etti Rosie. "Hemen hemen aynı bedensiniz, değil mi? Pembe bir elbisesi var..."

"Düğününde giydiği elbise olmaz," diye itiraz etti Cassie.

"Evet, o elbise. Tekrar evlenmeyi planlamıyor, bu yüzden elbise dolabında asılı duruyor. Pekâlâ başka birisi de faydalanabilir. Bu elbise ona uğurlu geldi. Ama düşündüm de o elbise biraz ciddi kaçıyor. Elaina'ın pembe düğün elbisesinin üstünü çiz."

"Tanrı'ya şükür."

"Alışverişe gideceğiz," diye üsteledi Rosie.

"Param yetmez–"

"Dur. Doğru elbiseyi sudan ucuza bulabileceğimiz yerler var. Takı olarak nelerin var?"

"Ah..."

"Bunu merak etme. Maureen'de çok güzel parçalar var, verecektir."

Daha önce Steve ile Amiee'nin küçük sohbeti sırasında hissettiği duygular geri dönmüştü. "Bak, Rosie... niyetinin iyi olduğunu biliyorum ve yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama–"

"Tek kelime daha etme," dedi Rosie hemen. "Telefonu Amiee'ye ver."

"Amiee mi? Neden kızımla konuşmak istiyorsun?"

Rosie yüksek sesle inledi. "Sadece dediğimi yap."

"Ne zaman bu kadar otoriter oldun?"

"Ben mi otoriterim? Sen daha hiçbir şey görmedin. Şimdi bırak da Amiee'yle konuşayım."

Cassie şaşkın şaşkın kolunu uzatıp telefonu kızına verdi. Amiee sanki annesi Kutsal Kâse'yi uzatıyormuş gibi hevesle yerinden sıçradı. Telefonu alıp kanepeye giderek dizlerinin üzerinde mindere oturdu.

"Plan ne?" diye sordu Amiee, gülümserken gözleriyle küçük dairede volta atan Cassie'yi izliyordu.

Cassie'nin işitme yetisi kızınınki kadar iyi değildi. Konuşmalarından arada birkaç kelime yakalayabiliyordu. Duydukları konuşulanların ana fikrini anlamasına yetmişti ve bu kadarı bile pek hoş görünmüyordu.

Bir noktada Amiee yüksek sesle güldü.

"Ne oldu?" dedi Cassie. İkisinin ne planladığına dair fikri yoktu. Amiee'nin mırıldandığı sözlerden onayladığı belliydi: *Harika. Mükemmel. Bu işe yarar.*

Amiee sanki sinir bozan bir sivrisineği kovalarmış gibi eliyle annesini savuşturdu.

İkili koyu bir sohbete dalmışlardı ki Amiee birdenbire telefonu kulağından uzaklaştırdı. Telefona baktı, bir tuşa bastı ve sonra Rosie'yle konuşmaya devam etti. Amiee görüşmeyi bitirip telefonu Cassie'ye geri verdiğinde on beş dakika geçmiş olmalıydı.

"Endişelenecek bir şey yok," diye güvence verdi kızı. "Rosie'yle ikimiz her şeyi hallettik."

"Bunu bilmek güzel," dedi Cassie alaycı bir şekilde ama Amiee ciddiye aldı.

"Rosie senin Steve'in ağzını açık bırakacağını söyledi."

"Gerçekten mi? Peki bu konuda benim de söz hakkım var mı?"

Amiee işaretparmağıyla yanağında tempo tutarak soruyu düşündü. "Pek sayılmaz."

Cassie de bundan korkuyordu.

"Ah, anne."

"Evet?"

"Ben Rosie'yle konuşurken bir çağrı geldi. Arayan Steve'di. Onu geri aramak isteyebilirsin."

27

Karen Goodwin, Spokane Title'daki masasında oturmuş o gün öğleden sonra gelecek olan yaşlı bir çiftin kapanış belgelerini gözden geçiriyordu. Masa telefonu çalınca duraksamadan açtı ve hattın öbür ucunda Nichole'un sesini duyunca şaşırdı.

"Neden cep telefonumdan aramadın?"

"Ah, üzgünüm," dedi Nichole. "O kadar çok numaran var ki bazen hangisinin hangisi olduğunu unutuyorum."

"Cassie'yle konuştun mu?" diye sordu Karen.

"Konuştum."

"Nasıl geçti?"

"Harika geçti. Çok haklıymışsın… Onu çok önce aramalıydım… neden yapmadım bilmiyorum." Önce tereddüt etti, sonra alçak sesle ekledi: "Bu tam olarak doğru değil. Neden ertelediğimi biliyorum."

"Bu hepimiz için garip–"

Nichole onun sözünü keserek söyleyiverdi, "O zamanlar her şey Duke'le ilgili değil miydi? Cassie'nin günlüğünü okumuştum ben… hamile olduğunu biliyordum ve benim ne yaptığımdan haberi vardı. Annemle babama söyleyeceğimden korktu ve bu yüzden çekip gitti."

"Nichole ne diyorsun sen? Sebebi bu değil."

"Evet, öyle," diye üsteledi Nichole.

"Bunu Cassie mi söyledi?"

Nichole cevap vermeden önce duraksadı. "Hayır... o zamanlarla alakalı hiçbir şey konuşmadık."

Kardeşi ağlayacakmış gibi konuşuyordu. Karen'ın aklına kendi hissettiği suçluluk geldi. Hepsi bir şeyler yapmıştı ama artık geçmişi geride bırakıp tekrar bir aile olma zamanı gelmişti.

"Birkaç dakika içinde bir iş toplantım var. Dinle, bunları daha sonra konuşuruz ama telefonu kapamadan önce hafta sonunun nasıl geçtiğini söyle," dedi Karen. Konuşmayı olumlu bir konuyla sonlandırmak istiyordu.

"Spa muhteşemdi," dedi Nichole. "Hem nasıl olmaz ki? Tam üç gün boyunca bir dediğim iki edilmedi, yemeğim ayağıma kadar geldi ve buna rağmen birkaç kilo verdim."

"Bu harika." Karen gıpta etmekten kendini alamadı. Son aile tatillerinin üstünden üç yıl geçmişti.

"Eve tazelenmiş ve kocama karşı derin bir sevgiyle döndüm. Ne yazık ki Owen bensiz pek iyi değilmiş. Pazar öğleden sonra Portland'a döndüğümde, Jake'le annesi bitkin haldeydiler."

"İhtiyaç duyulmak güzel şey, değil mi?" Kendi iki çocuğunun küçükken nasıl olduğunu hatırlamak kolaydı. Gün yetmiyor gibi geliyordu. Garth'ın annesiyle babasının yakında oturup el altında olmaları bir nimetti ve ilk kez torun sahibi oldukları için ikisi de yardıma hazırdı.

"İhtiyaç duyulmak ve istenmek," dedi Nichole sesini alçaltarak. "Jake'in halini görsen bir aylığına gitmişim sanırsın."

Nichole hâlâ romantizme önem verecek kadar yeni evliydi. Karen de öyleydi ama birkaç yıllık evlilikten sonra Garth'la aşk hayatı çok iyi olsa da öngörülebilir ve heyecansız bir hal almıştı.

"Jake'e çok istediği BMW'yu alıyorum," diye açıkladı Nichole. "Bunu hiçbir zaman istemedi ama broşürü gördüm ve gelecek ay doğum günü var, bu yüzden sürpriz olsun diye oto galeriyi arayıp onun için satın aldım."

Karen bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kız kardeşi kocasına lüks bir araba almak için anne babasından kalan mirasın büyük bir kısmını harcamıştı. Tabii ki bu onun seçimiydi, Karen

kocasını sevdiği ve ona özel bir doğum günü hediyesi vermek istediği için onu suçlayacak değildi.

"Beni bundan caydırmaya çalışmayacaksın değil mi?" diye sordu Nichole.

"Asla. Annemle babamdan aldığın parayla ne yapacağın beni ilgilendirmez."

"Biliyorum... sadece Jake son zamanlarda öyle harika davranıyor ki. Her zaman çok düşünceli ve nazik, özellikle de Owen'ı doğurduğumdan beri."

"Nichole, bunu bana savunman gerekmiyor."

"Biliyorum, ben sadece–"

"Dur," dedi Karen lafını keserek. Kız kardeşinin neden izne ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Herkes bir şekilde onay almak istiyor gibiydi. Vedalaşarak telefonu kapattılar.

Anson çiftinin kapanış evrakını imzalamak için gelmesinden on dakika önce masasındaki telefon yine çaldı. Karen açtı. "Karen Goodwin. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Thomas Jefferson İlkokulu hemşiresiyim," dedi hattın diğer ucundaki ses.

"Her şey yolunda mı?"

"Mesele Buddy. Grip olmuş, midesi bulanıyor ve kusuyor. Onun için gelebilir misiniz?"

"Ah Tanrım. Tamam ama tam da bir toplantıya girmek üzereydim." Bundan kötü zamanlama olamazdı. "Gelip Buddy'yi alabilir mi diye kocamı arayacağım."

Zavallı Buddy. Her şeyden önemlisi, küçük oğlu kusmaktan nefret ederdi. Gerçekten hasta olmalıydı. Karen, Garth'ı cep telefonundan aradı ama araması doğruca sesli mesaja düştü. Garth telefonu bazen kapatırdı, özellikle de bir proje üzerinde çok çalıştığı zaman, bu yüzden ofisteki direkt hattı denedi.

"Mark Holmes'un ofisi."

"Merhaba Michelle," dedi Karen, dik oturarak. "Mark Holmes'un ofisi mi?" diye tekrarladı. Garth numarasının değiştiğinden hiç bahsetmemişti.

"Bayan Goodwin?" diye sordu Michelle. "Karen?"

"Evet. Garth'la konuşmam gerekiyor." Karen ofisin cam kapısından dışarı bakınca Anson'ların bekleme alanında oturduklarını gördü. "Acil bir durum var. Buddy'nin okuldan alınması gerekiyor." Sözleri sessizlikle karşılandı.

"Michelle, beni duydun mu?"

"Evet. Karen, dinle... şey... Garth nisanın ilk haftasından bu yana burada çalışmıyor. Herhalde unuttun ve alışkanlıkla bu numarayı aradın, değil mi?"

Karen usulca güldü. Kuşkusuz bir yanlışlık vardı. "Çok komik ama bu şaka değil. Garth'la konuşmak istiyorum."

"Şaka yapmıyorum," dedi Michelle. "Böyle bir konuda asla şaka yapmam. Garth'ın işine haftalar önce son verildi... Sana anlatmadığını mı söylüyorsun?"

Karen şaşkına dönmüştü.

"Karen? Bayan Goodwin?"

Karen telefonu kapattı. Belli ki büyük bir yanlışlık vardı. Doğru, son birkaç haftadır Garth'ın pek kendinde olmadığının farkındaydı ama işini kaybettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Şimdi düşününce, kocası son zamanlarda çok mutsuz görünüyordu. Garth'a sebebini sorduğunda, ciddi bir şey olmadığını ileri sürmüştü. İşyerindeki sorunlardan bahsetmiş olabilirdi ama işten çıkarıldığına dair kesinlikle bir şey söylememişti.

Eğer Garth maaşsız idare ediyor olsa bunu bilirdi ve sağa sola karşılıksız çek veriyor olurlardı. Oysa Garth banka ekstrelerini kuruşuna kadar düzenli şekilde ödemişti. Bu çılgınlıktı. Çok saçmaydı. Garth'ın tabii ki bir işi vardı.

Karen başka ne yapacağını bilemeden kocasının cep telefonunu ikinci kez denedi. Önceki sefer olduğu gibi, araması doğruca sesli mesaja düştü. "Garth oradaysan lütfen cevap ver. Bu önemli. Buddy hasta ve onu birisinin okuldan alması gerekiyor. Benim bir toplantım var ve insanlar burada. Mesajı alırsan önümüzdeki beş dakika içinde bana mesaj at, aksi halde ofisten ayrılmam gerekecek."

Karen titrek şekilde içini çekti, başı dönüyor ve kalbi çarpıyordu. Ayağa kalkıp Bay ve Bayan Anson'ı selamladı. Masası-

na geri döndüğünde cep telefonunun titrediğini duydu. Mesaj Garth'tan geliyordu: *Buddy'yi almak için yoldayım.*

Kocası onun ofisi aradığını bilmiyordu, yani Karen'ın sırrını öğrendiğinden haberi yoktu.

Ama yakında öğrenecekti. Ah evet, evde yüz yüze geldikleri zaman öğrenecekti.

Karen günün geri kalanı şöyle dursun, imza atmayı nasıl başardığını bilemiyordu. Oğlunu arayıp kısaca konuştu ama Garth'la konuşmadı. Öğleden sonra düşünmeye ihtiyacı vardı ve o zaman bile kocasına ne diyeceğinden emin değildi. Garth'ın işten çıkarıldığını sır olarak kendisinden saklaması hayal gücünün ötesindeydi... herkesten saklamıştı.

Karen eve vardığında alışkanlık haline geldiği şekilde, Garth akşam yemeği pişiriyordu. Şimdi her gece kendisinden önce eve gelmesi bir anlam kazanıyordu. Karen'a daha az saat çalıştığını söylüyordu... bu da başka bir yalan.

"Merhaba tatlım," dedi Garth büyük bir tebessümle selamlayarak.

Karen anahtarlarıyla çantasını kenara bıraktı. "Buddy nasıl?"

"Daha iyi. Öğleden sonra çoğunlukla uyudu."

"Şimdi nerede?"

Garth salata için domates dilimlemeye devam etti ve başını kaldırıp bakmadı. "Odasında tabletinde oyun oynuyor."

"Ya Lily?"

Garth domatesleri marulların üstüne ekledi ve bir miktar turp alıp onları doğradı. "Lily de Elise Jefferies'le birlikte. Okul için yıl sonu projesi üzerinde çalışıyorlar. Günün nasıl geçti?"

"Tedirgin."

"Ya? Kapanış iyi gitmedi mi?" diye sordu Garth, eşini karşıladığından beri ilk kez başını kaldırıp baktı.

"İyi gitti."

"Harika. Başka bir şey mi oldu?"

Karen gerçeği bildiği halde, uzun zaman önce, yalan söyledikleri için çocuklara tuzak kurmamayı öneren bir ebeveynlik

önerisi okumuştu. Aynı durumun kocası için de geçerli olacağını düşündü.

"İşten çıkarıldığını bana neden söylemedin?"

Garth hızla kafasını kaldırdı. Bıçağı kesme tahtasına bıraktı ve kemerine sıkıştırdığı mutfak havlusuna ellerini sildi. "Sana kim söyledi?"

"Fark eder mi?"

"Sanırım hayır." Sanki bacaklarının taşımamasından korkuyormuş gibi, iki eliyle mutfak tezgâhına abandı.

"Michelle son iş gününün haftalar önce olduğunu söyledi."

Garth başını salladı. "Doğru. Başlangıçta kötü bir şaka gibi geldi ama ne yazık ki şaka bana yapılmıştı."

Kocasının sırrını öğrendiği saatlerden bu yana düşünecek zamanı olmuştu. "Buddy'yi beyzbol antrenmanından almayı unuttuğun gün işten çıkarıldın, değil mi?"

Garth sertçe yutkunarak başını salladı. "Şoktaydım, endişeliydim ve utanıyordum. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum... ne yapacağımı bilmiyordum."

"Gerçekten seni suçlayacağıma inandın mı?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyordum," diye terslendi kocası. "Bu daha önce de bir kere başımıza gelmişti ve evliliğimizin devam edebileceğinden emin değildim. Bununla tekrar yüzleşemedim, senin de yüzleşebileceğinden emin değildim. Çabucak başka bir iş bulacağımı sanıyordum. İyi referanslarım, bol bol tecrübem vardı ve sana yeni bir iş bulduğumda söylemek istedim. Kız kardeşlerinle işlerin vardı. Ve anneni gömeli çok olmamıştı. Sana daha fazla kötü haber vermek istemedim."

"Bunlar iyi bahaneler değil. Ben senin karınım! Sence bilmeye hakkım yok mu?"

"Tamam, haklısın. Sana söylemeliydim," dedi Garth. "Ama karınla ailene bir ezik olduğunu itiraf etmek kolay değil."

"İşini kaybettiğin için mi? Saçmalama Garth."

Garth doğrularak iki elini başına koydu. "Üstüme gelme Karen. Bir erkeğin gururu vardır."

İnsanlar her zaman işini kaybedebilirdi. Karen mutfak sandalyesini çekerek kendini bıraktı. "Başından geçenleri anlatacak kadar bana güvenmemen beni incitiyor Garth." Karen'ın aklından birtakım şeyler geçti: Fatura ödemelerini ısrarla Garth'ın üstlenmesi, karşılıksız çek ve depoya gidip ödenmediği için kilitli bulmaları.

"Öğrenmeni istemedim... birkaç gün, en fazla birkaç hafta içinde başka bir iş bulmayı umuyordum."

"Arıyor musun?"

"Her gün ne yaptığımı sanıyorsun?" dedi Garth. "Özgeçmişimi yolladım, her yere gittim, internete baktım. Kimse iş alımı yapmıyor." Bu son kısmı hayal kırıklığı içinde neredeyse bağırarak söylemişti. "Biliyorum, çünkü iş bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım." Sesi hissettikleri yüzünden tereddütlü çıkarken elleri titriyordu.

Sessizlik mutfakta çınladı.

"Ayrılma tazminatın var mı?" Son iki aydır ortak mevduat hesaplarına yatmaya devam eden paranın tek açıklaması bu olabilirdi.

Garth başını eğdi.

"Garth?"

"Hayır. Tazminat yok."

Karen kaşlarını çattı. "Ama mevduat hesabımızda görünen para nedir?"

Garth birden arkasını dönerek mutfaktan ayrılıp sürgülü cam kapıdan arka bahçeye çıktı. Karen istemeyerek peşinden çıkınca kocasını dizüstü, iki büklüm buldu. Ellerini korur gibi başının üstünde kavuşturmuştu.

Çabucak gidip yanında diz çöktü. "Garth, Garth ne oldu?"

Kocası azap içinde ileri geri sallanıyordu.

"Söyle," diye yalvardı Karen. "Söyle bana."

Şok ve dehşet içinde, kocasının tüm üst bedenini sarsan şiddetli hıçkırıklarla ağlamaya başladığını gördü. Karen ona sarılırken gözlerinin dolduğunu hissetti, sebebini bilmese de kocasının acısını, kaybını hissediyordu.

"Bu işten tek çıkışın kendi canıma kıymak olduğunu düşündüm," diye fısıldadı Garth.

"Hayır," dedi Karen neredeyse çığlık atarak. "Hayır. Garth, hiçbir şey seni kaybetmeye değmez. Sen benim kocamsın... çocuklar ve ben sensiz ne yaparız?"

"Annenle babanın parasını kullandım," dedi Garth yüzünü ellerine gömerek.

Karen'ın şoktan neredeyse başı döndü. Kendi mirası... Bir an bu haberi özümseyerek hiçbir şey söylemedi ama sonunda fısıldadı: "Önemli değil... önemli değil."

"Kaybettiklerimi telafi etmeye çalıştım..."

Karen'ın sırtı ürperdi. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu işte. "Borsa da mı oynadın?"

Garth başını salladı. "Gitti Karen, para gitti."

"Hepsi mi?"

"Geriye birkaç bin kaldı... hepsi bu. Çok üzgünüm... çok ama çok üzgünüm."

Karen kocasına sarıldı, ikisi birlikte ağladılar.

28

Steve pazartesi günü Cassie'ye telefon etti ama konuşmaları kısa ve oldukça tuhaftı. Cassie çok istese de salı günü ondan haber almadı. İkisi de sanki sıcak kömür yatağına yaklaşıyorlarmış gibi dikkatli davranıyorlardı.

Steve çarşamba gecesi tekrar aradı, cumartesi günkü yemek randevusunu teyit etmek istiyordu. İkisi de bunun bahane olduğunu biliyorlardı. Cassie'nin umurunda değildi; Steve'i özlemişti ve konuşmaya can atıyor, konuşmanın hafif ve dostça geçmesi için uğraşıyordu. Steve'in rahatladığını neredeyse duyabiliyordu ve o rahatladığı için Cassie de rahatladı.

Cassie'nin şu durumda daha neşeli olması için iyi bir nedeni vardı, iyi haberler almıştı. "Bugün ne oldu inanamayacaksın," dedi Cassie paylaşma hevesiyle. "Kız kardeşimle konuştum."

"Hangisi?"

"Ah, üzgünüm Karen'dı. Beni ve Amiee'yi görmeye Kent'e gelmek için zaman kararlaştırmak istiyordu. Ve daha da iyisi var. Nichole da Portland'dan geliyor."

Steve güldü. "Yavaşla biraz, olur mu? O kadar hızlı konuşuyorsun ki sözcükleri ayırt edemiyorum."

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun," dedi Cassie bir anda. Sonunda her şey bir araya geliyor gibi hissedi-

yordu. Bu tam olarak umduğu ve olması için dua ettiği şeydi! Yüreğindeki en derin arzu iki kardeşiyle barışmaktı.

"Anlat," dedi Steve.

Cassie sakinleşmek için derin nefes aldı ve her sözü yavaşça, belirgin şekilde söylemeye çalıştı. "Karen ve Nichole pazardan bir hafta sonra Seattle'a geliyorlar. Buna inanmak zor ama iki kardeşimle en son genç kızken zaman geçirmiştim."

"Senin adına sevindim Cassie."

Bu buluşmanın önemini herkesin anlaması zordu. Seattle'a taşındığında ve Karen ile Nichole yeniden iletişim kurma çabalarını reddettiğinde, bu Cassie'yi mahvetmişti. Eve uzun bir yolculuk yapmış, büyük engellerle karşılaşmış, buna karşılık kapı nazikçe yüzüne kapatılmıştı sanki. Daha sonra birkaç hafta boyunca çok üzülmüştü. Amiee'nin ailesiyle alakalı soruları da yardımcı olmamıştı. Yeniden bir araya gelmeleri uzun zaman almıştı. Sonunda olmuştu, hem de Habitat for Humanity'ye bir ev başvurusu yaptıktan kısa süre sonra.

"Kardeşlerinle bir araya gelmen gerçekten harika," dedi Steve. "Ayrıca Seattle'a dönmek için sabırsızlanıyorum, böylece şüpheleri giderebiliriz. İşleri o şekilde bıraktığımız için kendimi kötü hissediyorum. Ben yola çıkmadan önce bir şeyleri çözmek için pek zamanımız olmadı. Burada da yavaş ilerliyorum. Ne olursa olsun cumartesi günü döneceğim. Seni gördüğümde bu ilişkinin nereye gittiğini konuşarak ikimizin de rahatlaması önceliğimiz olsun."

Steve'in sesinde elle tutulabilir bir hüsran vardı. Cassie daha cevap veremeden odaya Amiee girdi. Kızı dikkatini çekmek için başının üzerinde kollarını salladı. "Anne, Steve'le konuşabilir miyim?"

"Amiee," diye fısıldadı Cassie yavaşça. "Şimdi olmaz..."

"Anne," diye ısrar etti kızı, "bu önemli."

"Ben... bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Amiee gözlerini devirdi. "Anne, lütfen."

Cassie telefonu kızına verince Amiee anında kendi odasında gözden kayboldu. Kapıyı kapamasına rağmen, duvarlar inceydi ve Cassie her sözcüğü duyabiliyordu.

"Rosie'yle ben cumartesi gecesi için her şeyi planladık," diyordu Amiee. "Altın Bukleler annemin saçlarını halledecek, hatta pedikür bile yaptıracak. Bu da önü açık ayakkabı arıyoruz anlamına geliyor. Annemin ayakları küçük ve dükkânda hiç kimse otuz yedi buçuk numara giymiyor."

Cassie gözlerini devirdi. Steve'in neler düşüneceğini ancak hayal edebiliyordu.

"Ve Altın Buklelerdeki kızlardan biri, sanırım adı Bridget, özel makyaj dersi alıyor ve anneme makyaj yapmak için gönüllü oldu. Annem sana parmak ısırtacak, bu yüzden aklının başından gitmesine hazır olmanı istedim."

Cassie'nin buna bir son vermesi gerekiyordu, hemen kızının oda kapısını açıp başını içeri uzattı. "Sıra bende," dedi. Amiee yatağında bağdaş kurmuştu. Telefonu kulağından çekti ve eliyle örttü. "Bana bir dakika ver anne. En iyi kısmındayım."

"Amiee!" diye itiraz etti Cassie.

"Rosie bir elbise buldu," diye devam etti Amiee, Cassie'nin telefonu elinden çekip alacağını biliyormuş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. "Kuzeninkilerden biriydi–"

"Amiee, hemen şu anda telefonu ver bana."

Kızı içini çekti ve "Annem telefonu geri vermem için ısrar ediyor," dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Amiee heyecanla ekledi: "Bu mükemmel olurdu. Tamam!"

Amiee yataktan indi ve kolunu uzatarak cep telefonunu Cassie'ye verdi.

Cassie derin bir nefes alarak Steve'e, "Amiee keşke bunu yapmasaydı," dedi.

"Tüm sırlarını anlatmasından mı bahsediyorsun?"

"Mesele de bu, benim sırrım yok. Sen, Amiee, Altın Bukleler'deki kızlar bu randevuyu olmasını hiç istemediğim şekilde önemli bir olay haline getiriyorsunuz... Amiee, Rosie'yi seninle kiliseye doğru yol aldığımıza ikna etti..."

"Peki öyle yapmıyor muyuz?" diye sordu Steve, ona takılmaktan büyük zevk alıyor gibiydi. Ama belki de takılmadığı fikri Cassie'nin başını döndürdü.

Cassie'nin aklı karışmıştı. "Tek bildiğim kızım ve arkadaşlarımın aralarında beni bomba gibi yapmak için bu planı yaptıkları." Cassie bunun parçası olmak istemiyordu ama söylediği hiçbir şey kızıyla Altın Bukleler'deki kızları caydıramıyordu.

"Bu çoğu kadının hoşuna gider," dedi Steve.

"Bunlardan hiçbirini istemiyorum ben," dedi Cassie.

"O zaman buna bir son ver."

Keşke o kadar kolay olsaydı. "Yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin."

Steve çok kolaymış gibi konuşuyordu ama değildi. Salonda çalıştığı onca ay boyunca, arkadaşlarını hiçbir konuda bu kadar canlı ve heyecanlı görmemişti. Sanki Amiee onlara arkadaş olarak değerlerini kanıtlayacakları altın bir fırsat vermişti ve Cassie bunu onlardan almak istemiyordu. Yine de tüm bu hazırlığın kendi fikri olmadığını açıklığa kavuşturması önemliydi.

Cassie sebebini açıklamaya çalıştı. "Senden hoşlanıyorum Steve... senden çok etkilendiğimi inkar edemem ama resmi olarak çıkmamızla alakalı konuşmada Amiee'den izin istemen beni gerçekten rahatsız etti."

"Sanırım mesajı daha önce almıştım," dedi.

Telefonda bu konuya girmek istememişti ama Cassie duramıyordu. "Bana danışmadan Amiee'yle kesinlikle o şekilde konuşmamalıydın. Birlikte keyifli zaman geçiriyorduk, sonra birdenbire sen ve kızım sanki ciddi bir ilişkimiz varmış gibi konuşmaya başladınız."

"Konuşmanın o şekilde gitmesini istememiştim," diye itiraf etti Steve, "ve niyetlerim konusunda kızınla konuşmam için erken olduğu konusunda haklısın. Ama unutma ki dans gecesinden sonra aynı görüşte olduğumuzu sanmıştım."

"Biliyorum ve çok üzgünüm. Bunu çözebiliriz Steve. Benim için önemlisin."

"Biliyorum."

Cassie'yi rahatsız eden başka bir şey vardı. "Mesele şu ki Amiee'yi kullanmanı kabul edemiyorum..."

"Amiee'yi kullanmak mı?" diye karşılık verdi. "Ben asla..."

Bunu şu anda gündeme getirmesi hataydı. "Kasıtlı olarak yapmadın," diye kabul etti Cassie. "Şimdi buna girmeyelim."

Sessizlik izledi. "Bu konuyu sonlandırmak için beklemek istediğinden emin misin?" diye sordu Steve.

"Evet. Önce kafamı boşaltayım."

Steve huzursuzca bir süre duraksadı ve sonra sordu: "Dans gecesi bir rastlantıydı, öyle mi?"

"Hayır," diye inledi Cassie. "Değildi. Hayatımın en romantik gecesiydi. Her şey dans pistinde kollarının arasında hissettiklerime bağlı olsaydı, sana âşık olmak çok kolay olurdu. Bu yakınlığı, bu bağı asla unutmayacağım. Öyle şeydi ki... o gece hissettiklerimi sana anlatmanın bir yolunu bulabileceğimden bile emin değilim."

"Sevgiyle dolu," diye önerdi Steve.

"Evet." Bu tanımlamak için kusursuz bir sözcüktü.

"Cidden Cassie, ben bir sorun görmüyorum," dedi Steve, iyice kafası karışmış gibi konuşuyordu. "Sen de benim sana hissettiklerimi hissediyorsan, o zaman bunca endişe neden? Yavaş gitmek istiyorsun, bu bana uyar. Benim de uğraşacak kendi sorunlarım var ama ikimiz de nereye gittiğimizi biliyoruz, öyle değil mi?" Cassie'nin cevabını beklemedi. "Hiçbir şeyi aceleye getirmeye gerek yok. Seni destekliyorum," dedi.

Cassie yanıtlamadan önce Steve'in sözlerini sindirmeye çalıştı. Kendisiyle aynı görüşte olduğunu söylese de Cassie hâlâ ikna olmamıştı.

"Sorun şu ki," dedi Cassie, telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları acıyordu, "ben duygusal olarak buna hazır değilim. Pek çok sorumluluğum olduğunu anlaman gerek. Son dört aydan bu yana hayatımı toparlayabildim. Beni kurtaracak beyaz atlı bir kahraman aramıyorum, özellikle de hayatımda ilk kez işleri rayına sokmayı başardığım sırada değil."

"Tamam, mesaj anlaşıldı."

"Endişemi anladığını, işleri ağırdan almaktan memnun olduğunu söylemene rağmen ben... yani... bana baskı yapıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Hiçbir zaman böyle bir niyetim olmadı," dedi Steve.

"Biliyorum. Bence sen iyi bir insansın Steve."

"*Sence...*"

"Evet, erkekler hakkındaki yargılarımın pek doğru olmadığını kabul etmelisin..."

"Yani beni Duke'le mı kıyaslıyorsun?" Sesi öfkeliydi.

Cassie bu ateşe çabucak karşılık verdi. "Ne yazık ki elimdeki tek kıyas noktası Duke. O da çok sevgi dolu ve romantikti... başlangıçta."

"Buna inanmıyorum," diye mırıldandı Steve, sesinde tiksinti vardı.

"Bütün bunları şimdi tartışmak kötü bir fikirdi. Yüz yüze konuşmamız çok daha iyi olur. Cumartesi gecesi kuşkuları gideririz," diye söz verdi Cassie.

Steve az sonra konuşmayı bitirdi ve muhtemelen bu ikisinin de hayrına oldu. O hafta tekrar aramaması ise sürpriz olmadı.

Cumartesi sabahı Cassie bir sürü karmaşık duyguyla uyandı. Hem randevudan korkuyor hem de Steve'i görmek için sabırsızlanıyordu. Onunla olmayı gerçekten istiyordu ama bir hata yapmaktan da korkuyordu.

O sabah şantiyede üç saat çalıştıktan sonra güzellik işlemleri için Altın Bukleler'e geldi. Rosie tam bir ekip kurmuştu ve Cassie onların telaşına istemeyerek teslim oldu.

Bir noktada üç kişi onunla ilgileniyordu. Biri tarak ve saç spreyiyle, bir diğeri ojeyle onun etrafını sardı; üçüncüsü ise ayak tırnaklarını boyamakla meşguldü. Bu çok saçmaydı. Cassie arkadaşlarına durun deme arzusunu bastırarak gülümsüyor, heyecanlı ve mutlu görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Steve yanıp tutuşacak," dedi Rosie. Elini kaldırıp sanki kızgın bir ızgaraya su sıçratıyormuş gibi bir tıslama sesi çıkardı. "Bu gece güzel zaman geçireceksin."

Cassie zoraki biçimde gülümsedi.

"Tahminime göre adamın cebinde yanarak delik açan iri bir elmas yüzük olacak."

"Hayır, hayır, durumun öyle olmadığından eminim," diye üsteledi Cassie, artan panik duygusunu bastırmaya çalıştı.

Teresa kuziniyle aynı fikirdeydi. "Bu gece değilse bile o zaman yakında. O bir kadının duygularıyla oynayacak bir adam değil. Sağlam biri, biliyorsun."

"Bu adamı kaçırma," diye öğütledi Bridget. "Onun gibi kamyonu olan adamlar için ne dendiğini bilirsin. Büyük kamyon, büyük–"

"Bridget!" diye araya girdi. Teresa. "Mesajı aldık."

"Evet ama ya Cassie?" diye sordu Bridget kuşkulu kuşkulu, dikkatle kaşlarını şekillendirirken. Cassie cevap vermedi. Düşünceler zihninden çılgın bir tempoyla geçiyordu. Tüm bu sıkıntı ve telaşa teslim olmuşken birden tedbirli olmayı hatırlamıştı. Arkadaşlarının bu randevuyu büyük bir olay haline getirmesine izin vererek, daha önce ileri sürdüğü her şeyin inanılırlığının altını oyuyor olabilirdi. Başı zonklamaya başladı, neredeyse koltuktan fırlayıp kaçma arzusuna karşı koyamayacaktı.

"Anlıyor," dedi Rosie.

Bridget öyle dikkatle baktı ki Cassie sinirlendi. Arkadaşı kaşlarını çatarak alnındaki kakülleri kaldırdı. "Ne var?" dedi Cassie.

"Kaşların," diye mırıldandı Bridget sıkkın bir ifadeyle.

"Ne olmuş ki?" Cassie'nin morali cımbız saldırına uygun değildi.

"En son ne zaman şekil vermiştin?"

Cassie kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok." Anında bunun yanlış cevap olduğunu anladı.

Bridget hemen kontrolü ele aldı. "Zamanı gelmiş, hayatım. Aslında zamanı çoktan geçmiş."

Cassie daha itiraz edemeden koltuğu geriye yatırıldı ve kaşlarına sıcak ağda şeritleri yapıştırıldı. Bridget bandı çekerken Cassie acıyla bağırdı. Sonra Bridget bu kadar uzun zaman kendini bıraktığı için söylenerek elindeki cımbızla kalanları almaya başladı.

Arkadaşları işlerini bitirdiğinde Cassie dürtülmüş, sıkıştırılmış, yolunmuş ve cilalanmıştı. Yorulmuştu ve açıkçası ruh hali pek iyi değildi. Bu noktada sadece kurtulmak için yanıp tutuşuyordu.

"Çok güzelsin," dedi Teresa, ortaya çıkardıkları şaheseri değerlendirmek için geri çekilmişti. Parmağını Cassie'nin çenesinin altına koyup yüzünü ve saçlarını inceledi.

"Bu akşam evlenme teklif ederse gerçek bir övgü istiyoruz," dedi Rosie, gururla ışıl ışıl gülümsüyordu. "Steve seni görünce bayılacak. Onu hemen avucunun içine alacaksın. Teselli ödülüne razı olma, anlaşıldı mı?"

Cassie rimelle kalınlaşmış kirpiklerini kırpıştırdı. "Teselli ödülü mü?"

"Sakın parmağında parıldayan bir şey olmadan onunla birlikte taşınmaya kalkma. İstersen bana eski kafalı de ama bunca zahmete hiç uğruna girmedik." Rosie tespihini alıp dua edecekmiş gibi ellerini kavuşturdu ve durdu.

"Endişelenmene gerek yok," diye temin etti Cassie.

Rosie memnun görünüyordu. "Ben de öyle düşünüyorum. Şimdi git ve adamı dize getir."

"Kesinlikle ağzının suyu akacak," dedi Teresa.

Cassie ise bir kez daha, bu çok saçma, diye düşündü.

Cassie eve geri döndüğünde çantasını kenara bırakıp en yakın koltuğa kendini bıraktı. Arkadaşları iyi niyetliydi. Onları hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edememesiyse kendi hatasıydı. Amiee'nin dışarıda olması iyi bir şeydi çünkü Cassie kontrolünü kaybetmeye yakın hissediyordu. Ağlama isteği vardı ama gözyaşlarının rimeline ne yapacağını biliyordu. Sanki bu kadarı yeterince kötü değilmiş gibi, baş ağrısı da güçlenerek gelmişti. Şakakları zonkluyordu.

Kapı çalınca, Cassie açacak cesareti bulana kadar otuz saniye boyunca kapıya baktı.

Kapının diğer tarafında Steve duruyordu, takım elbise giymişti. Cassie onu bu kadar yakışıklı gördüğünü hatırlamıyordu.

Saçları geriye taranmış, yeni tıraş olmuş ve Cassie'nin daha önce fark etmediği çenesindeki çukur ortaya çıkmıştı. Steve onu gördüğünde beğeniyle gözleri büyüdü. Elinde şeffaf bir plastik çiçek kutusu tutuyordu. İçinde gümüş rengi fiyonklu pembe bir gül goncası vardı. Boğazını temizledi ve hafif bir ıslık çaldı. "Vay canına."

"Yapma," dedi Cassie.

"Yapma mı?"

"Bunu duymak istemiyorum."

"Bu bir iltifattı," dedi ve sonra ekledi: "İçeri girmeme izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Cassie gözlerinin dolduğunu hissetti. "Yapamam."

"Beni içeri alamaz mısın?" diye sordu Steve, çok şaşırmıştı.

"Bunu," dedi Cassie, sanki cevabı çok açıkmış gibi.

"Neyi?"

Cassie onun neden bu kadar kalın kafalı olduğunu anlamıyordu. "Seninle yemeğe çıkamam. Bu yanlış. Bu ben değilim ve sen şey sanabilirsin... üzgünüm Steve."

Steve şaşkın halde elini düzgün taranmış saçlarından geçirdi, saçları dağılınca çok daha çekici ve çarpıcı bir hal aldı. Başka bir kadın olsa kapıyı ardına kadar açar, onu kravatından yakalar ve neredeyse boğacak kadar hızla içeri çekerdi.

Steve kaşlarını çattı. "Konuşmak istediğini sanıyordum?"

"Öyleydi... ama şimdi değil."

Steve'in bakışları karardı. "Benimle yemeğe gitmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Cassie başını salladı, boğazı düğümlenmiş neredeyse boğulacak gibiydi. "Başka bir zaman, lütfen."

"Yarın?"

Bu bile çok erken geliyordu. Cassie başını iki yana salladı.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu Steve. "Tuhaf davranıyorsun Cassie."

Cassie kulağa ne kadar zayıf ve kontrolsüz geldiğinin farkındaydı. Steve'in ne düşündüğünü ise hayal bile edemiyordu. "Lütfen, sadece git."

Steve birkaç adım geriledi. "Madem öyle istiyorsun."

"Üzgünüm."

"Bunu söylemeye son ver."

"Üzgünüm." Parmaklarıyla kapıyı kavradı ve biraz kapattı.

"Konuşmaya hazır olduğun zaman beni ara, tamam mı?"

Cassie başını hızla sallayarak kapıyı itti. Kapı kapandığında, bu kapıyı bir geceden çok daha fazlası için kapadığını hissedebiliyordu.

29

Cassie olanlardan sonra arkadaşlarına ne söyleyeceğinden emin değildi, özellikle de güzelleştirme projesine bu kadar çaba sarf ettikleri için.

Pazartesi sabahı salona gittiğinde bir soru bombardımanı olmasını bekliyordu. Teresa, Rosie ve Bridget kesinlikle Steve'le romantik randevusunu dakika dakika anlatmasını isteyeceklerdi.

Gerçekten de daha gelir gelmez arkadaşları sanki Fareli Köyün Kavalcısı gelmiş gibi sıraya girdiler.

"Ee," dedi Bridget. "Bizi merakta bırakma. Ateşli randevun nasıl geçti?"

"Haklı mıymışım?" diye sordu Rosie. "Cebinde elmas yüzük var mıydı?"

Cassie Amiee'den gelmediği takdirde Rosie'nin bu fikre nasıl kapıldığını hiç bilmiyordu.

"Şey..." Cassie göz temasından kaçınmak için elinden geleni yapıyordu, omuzlarını dikleştirip onların hayal kırıklıklarıyla yüzleşmeye hazırlandı.

Teresa diğerlerini uzaklaştırmak için kollarını iki yana açtı. "Siz ikiniz kıza nefes alacak fırsat verin. Pekâlâ Cassie, neler oldu?"

"Çıkmadık."

Arkadaşları aynı anda soluğunu tuttu.

"İptal mi etti?" diye sordu Rosie, şaşkın bir sessizlikten sonra.

"Hayır, ben ettim."

"Sen mi iptal ettin?" diye bağırdı üçü bir ağızdan.

"Bu uzun bir hikâye ve bir sakıncası yoksa konuşmamayı tercih ederim."

Bridget bu işin peşini kolay bırakmayacaktı. "Ne yaptı?"

"Bridget," diye fısıldadı Teresa, onu Cassie'den uzaklaştırarak. "Kızı kendi haline bırak. Cassie iyi ve hazır olduğunda bize anlatacaktır." Cassie bir bakış ve hafif bir iç çekmeyle arkadaşına teşekkür etti. Mesele iş arkadaşlarına anlatacaklarını henüz kendisinin de tam olarak anlayamamış olmasıydı. Utangaç biri değildi, en ufak kışkırtmada duygusal olarak çökmeye de yatkın değildi. Duke'ü terk ettiğinden beri her engelin üstesinden gelmişti. Birkaç yıl içinde kızıyla kendisi için yeni bir yaşam kurmuştu. Bir meslek edinmiş, ev inşalarına yardım etmiş, ailesine ulaşmıştı ve tüm bunları iki kez düşünmeden yapmıştı. Ama iş âşık olmaya gelince güçsüzleşmiş, kendisi ve Steve hakkında tahminler yürütüp tereddüde düşmüştü. Kuşkuluydu. Korkmuştu. Kaybolmuştu.

Cassie iş gününün kalan kısmında elinden geldiğince moralini yüksek tutmaya ve müşterilerini memnun etmeye çalıştı.

Cassie'ye inşaat alanında ihtiyaç yoktu çünkü bu aşamada elektrik sistemi döşeniyordu. Böylece bir değişiklik olarak işten doğruca eve gitti.

"Anne." Cassie kapıdan girince Amiee ona baktı. Kızı minderin kenarında bacaklarını kıvırmış, çenesi dizlerinin üzerinde, televizyonun karşısında oturuyor ve bir kâseden kahvaltı gevreği yiyordu. "Eve erken geldin."

Cassie eşyalarını bırakıp kızının yanına giderek ona arkadan sıkıca sarıldı.

"Anne?" Amiee kâseyi bıraktı, bacaklarını çözdü ve ayağa kalktı. Tıpkı iş arkadaşları gibi meraklı gözlerle baktı.

Cassie Amiee'ye de Altın Bukleler'deki kızlara anlattığından fazlasını anlatmamıştı.

"Neden Steve'le yemeğe gitmediğini anlatmaya hazır mısın?"

"Daha değil."

Amiee hayatında bir kez olsun ne diyeceğini bilemedi. "Kötü bir gün mü geçirdin... tıpkı dün gibi?"

"Onun gibi bir şey."

"Steve aradı. Sana ulaşmaya çalıştığını ama telefonu açmadığını söyledi."

"İşteydim. Birisine saç boyası yaparken çene çalamam." Doğruyu söylemek gerekirse, Steve normalde öğle yemeği için mola verdiği sırada aramaya çalışmıştı ama Cassie onunla konuşmaya hazır değildi ve doğrusu iş arkadaşlarının önünde konuşmamayı tercih ediyordu.

"Onu geri arayacak mısın?"

"Tabii ki."

Cassie mutfağa giderken Amiee onu gözleriyle izledi.

"Ne zaman? Yakında yapmalısın. Seninle konuşmak için endişeli gibiydi."

"Birazdan ararım. Bırak, tamam mı?" Konuşmadan önce kafasını toplamak istiyordu.

Amiee gevrek kâsesini kenara koydu. "Ona kızgın mısın? Bana söylemek istemediğin kötü bir şey mi yaptı?"

"Steve yanlış hiçbir şey yapmadı," dedi Cassie kızına.

Amiee gözlerini kıstı. "Bunu öylesine söylüyorsun, değil mi? Yaptı ama bana söylemek istemiyorsun." Kızı tam bir daire çizerek kanepenin etrafından dolaştı.

"Beni dinler misin lütfen?" dedi Cassie. "Steve yanlış bir şey yapmadı. Randevuyu iptal eden bendim."

Etrafta volta atmaya devam etmesinden Amiee'nin inanmadığı belliydi.

Cassie kızını oturtup elinden geldiğince olan biteni anlatmak üzereydi ki birisi sokak kapısına vurdu. Steve olduğunu tahmin etti ve haklıydı da.

Cassie kapıyı açtı ve uzun süre sadece birbirlerine baktılar. "Neden telefonlarımı açmadın?" diye sordu Steve. "Sana üç mesaj bıraktım."

"Steve mi geldi?" diye sordu Amiee.

Steve eve girdi. "Benim," dedi ama gözlerini Cassie'den ayırmadı.

Cassie Amiee'nin niyetini daha anlayamadan, kızı yanına gelip Steve'in bacağına tekme attı. Hem de sertçe.

"Ah!" Steve eğilip bacağının incinen yerini ovuşturdu.

"Amiee," diye bağırdı Cassie, kızının davranışından şaşkına dönerek.

"Bunun sebebi neydi?"

Kızı şimdi pür dikkat kesilmişti. "Annemi incittiğin için." Amiee kollarını kavuşturarak Steve'e ters ters baktı. "Annemle onu incitmediğin takdirde çıkabileceğini söylemiştim. Annem isterse seninle konuşabilir ama ben seni bir daha asla görmek istemiyorum. Anladın mı?"

"Ona ne anlattın?" dedi Steve.

"Gerçeği: Randevuyu senin değil, benim iptal ettiğimi. Ama bana inanmayı reddediyor. Senin çok kötü bir şey yaptığına inanıyor. Özür dilerim Steve."

Steve'in gözleri hüsranla irileşti. "Özür dilemeyi keser misin? Ne oldu böyle sana?"

"Anne," diye bağırdı Amiee, "onunla gerçekten konuşmayacaksın, değil mi?"

"Amiee lütfen," diye rica etti Cassie. "Bunu Steve'le özel olarak halletmem için birkaç dakika ver, tamam mı?"

Amiee başını salladı ve kapıyı çarparak odasına çekildi.

"Bu kızın çok güçlü bir tekmesi var," dedi Steve bacağını ovuşturarak.

"Üç yıl futbol oynamak bu hale getiriyor," dedi Cassie. "Telefonuna cevap vermeliydim ama işlerim yoğundu ve..." Devamını getirmedi, boşlukları Steve'in doldurabileceğinden emindi.

Steve elini Cassie'nin sevdiği şekilde saçlarından geçirdi. "Cumartesi gecesinden beri endişe içindeyim. Bize ne olduğunu anlayamıyorum Cassie."

Hayal kırıklığına uğramakta haklıydı. Cassie'nin açıklayabilmesinin tek yolu onunla konuşması ve korkularını paylaş-

masıydı. Steve'i kanepeye götürdü ve yan yana oturdular, dizleri birbirine değecek kadar yakınlardı. Cassie elini kalbine götürdü.

"İşin aslı ciddi bir ilişkiye hazır olduğumu düşünmüyorum."

"Tamam," dedi Steve kelimeyi uzatarak. "Ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Burada biraz yönlendirilmeye ihtiyacım var. Beni hiç görmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi alelacele Cassie. "Seni görmek istiyorum. Arkadaş olmamızı istiyorum."

"Arkadaş mı?" diye tekrarladı Steve.

"Ağırdan alabileceğimizi kabul etmiştin," diye hatırlattı Cassie.

"Arkadaş," diye tekrarladı. "Cassie ne istediğinden pek emin değilmiş gibi konuşuyorsun."

Cassie elleriyle dizlerini kavradı ve gözlerini dizlerine dikti. "Âşık olmak benim için korkutucu bir konu. Tek aşk tecrübem beni mahvolmuş ve korku içinde bıraktı. Şimdi yeni bir kadın olduğumu söylemek isterdim ama görünüşe göre geçmişten ya da hissettiğim korkudan kurtulamıyorum." Cassie kanepede kıpırdanarak koruyucu bir şekilde kollarını kalbinin üzerinde kavuşturdu. Daha fazla açıklaması gerektiğini hissediyordu. "Mesele şu ki, iş aşka gelince doğru kararlar veremedim."

"Tanrı aşkına, o zamanlar genç kızdın. Duke'le tanışıp evlendiğinde çok toy ve saftın."

"Öyle bile olsa uzun bir yol katettim ama önümde daha çok yol var. Bu kalbimi vermek için doğru zaman değil. Aslında ben aşk ve ilişkiler hakkında ne biliyorum ki? Sana âşık olmak dünyanın en kolay şeyi olurdu. Zaten yarı yoldayım ve bu beni ölesiye korkutuyor. Ne dediğimi anlamayacağını biliyorum ama gelişmem için kendi kararlarımı vermem ve hayatımı yeniden kurmam için bana alan tanıyacağını umuyorum. Ancak o zaman aşk için hazır olabilirim."

Steve usulca iç çekti ve elini ensesinden geçirdi. "Peki bu bizi nereye götürüyor?" Yüz yüze oturuyorlardı ve Cassie ona ne diyeceğini bilmiyordu. Amiee'nin kulağını odasının kapısına yaslamış, konuştuklarını dinlediğinden hiç kuşkusu yoktu. Bu söyleyeceklerini çok daha önemli kılıyordu.

"Bilmiyorum Steve. Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyorum."

"Tüm bunları düşünmek için zaman ister misin? Sen bunu çözene kadar memnuniyetle beklerim. Tam olarak öyle yapıyorum gibi görünse de sana baskı yapmayı asla istemedim. Bu durumda, ben sana bir özür borçluyum sanırım."

Cassie ona ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Cassie?"

Cassie yavaşça başını salladı. "Sanırım şimdilik en iyisi bu olabilir."

Oda buz gibi bir sessizliğe büründü.

"Tamam, bunu bu şekilde oynayacağız," dedi Steve, sesi gücünü kazanarak. "Sen ne istediğini anlayıncaya kadar kenara çekileceğim. Senin beni aramanı bekleyeceğim. Bu uygun mu?"

"Fazlasıyla uygun."

Amiee'nin odasının kapısı açıldı. Steve bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama bu her neyse yuttu.

"Bana ihtiyacın var mı anne?"

"Hayır tatlım. Ben hallederim. Teşekkür ederim."

Kızı kuşkuyla baktı ama sonra Cassie'nin ricasına uyarak odasına geri döndü. Bu sefer kapısını tamamen kapatmamıştı.

Steve ayağa kalktı ve ayakkabılarına baktı. "Öyleyse hepsi bu kadar."

"Şimdilik, kafamda her şeyi sıraya sokuncaya kadar." Steve'in neler hissettiğine dair bir belirti göstermediği için rahatlamıştı. Yine de Cassie onun aramasını beklerken hayatına nasıl devam edeceğini merak ediyordu. Ama bu risk almak bile olsa böyle yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Tamam, anladım. İhtiyaç duyduğun nefes alacak alanı sana vereceğim." Steve sokak kapısına yürüdü.

"Hâlâ arkadaş olabiliriz, değil mi?" diye sordu Cassie aceleyle peşinden giderek.

"Elbette," dedi Steve soruyu pek umursamayarak. Kapıdan çıktı ve bir kez olsun arkasına bakmadı.

Cassie onunla konuştuktan sonra rahatlayacağını düşünmüştü. Ama hissettiği tek duygu derin bir kayıp hissiydi.

30

"Kız kardeşlerin *buraya* mı geliyor?" Amiee kendinden geçmişti. "Bizim evimize mi? Bu pazar mı? Şaka yapmıyorsun, değil mi? Çünkü bu gelmiş geçmiş en kötü şaka olurdu."

"Evet, bu pazar geliyorlar," diye tekrarladı Cassie. Karen'dan haber aldıktan sonra hissettiği sevinç kızının heyecanı yanında sönük kalıyordu. Steve'le aldığı zor karardan sonra bu tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

"Karen Spokane'den ve Nichole Portland'dan geliyor."

"Doğduğumdan beri ilk kez hepiniz birlikte olacaksınız," diye bağırdı Amiee, beş yaşında çocuk gibi zıplıyordu. Birkaç kez el çırptığında, olduğundan çok daha küçük görünüyordu.

Cassie güldü.

"Neler yapacağız... yani sohbet etmek dışında?" diye sordu Amiee, aniden endişelenerek. "Yemek yapmalı mıyız yoksa yemeğe dışarı mı çıkarız?" Kızı gevezeliğe devam ediyordu ve o kadar hızlı konuşuyordu ki. "Onları yemeğe çıkarmaya paramız yeter mi? Peki Nichole bebeğini getiriyor mu? Eğer öyleyse siz gezerken ben onunla oynamaktan mutluluk duyarım ama büyüklerin konuşmalarını da dinlemek isterim. Bu iyi olurdu çünkü kızacak falan değilim, sadece hayal kırıklığına uğrarım." Durdu ve soluklandı.

Cassie de heyecanla dolup taşarken gülümsedi. Kızının yüzü sevinçle aydınlanmıştı. "Önce hangi soruya cevap vermemi istersin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece senin için çok mutluyum anne." Kızı içgüdüsel olarak uzanıp Cassie'yi kucakladı.

Cassie eve az önce gelmişti. Çantasını gövdesine çapraz asmıştı ve üstünde şantiye alanında giydiği sweatshirt vardı. Birkaç saat çalışmanın ardından bir duşa ve ayaklarını uzatmaya ihtiyacı vardı.

"Hadi otur," dedi Amiee sanki aklını okumuş gibi. "Ve en başından başlayıp bana her şeyi anlat." Ders kitabını kenara çekip kanepede annesine yer açtı. Sonra Amiee sehpanın kenarına oturup sabırsızlıkla Cassie'nin anlatmasını bekledi.

"Öğleden önce telefon ettiler ve kesinlikle geliyorlar," diye açıkladı Cassie. "Bir müşterim vardı ve az kalsın cevap vermeyecektim ama Bayan Ruotolo'nun saçlarına perma solüsyonu uygulamayı yeni bitirmiştim ve yirmi dakika beklemek gerekiyordu, bu yüzden telefonu açtım."

"Arayan Karen mıydı yoksa Nichole mu?" diye araya girdi Amiee.

"Karen. Pazar günü müsait olup olmadığımızdan emin olmak istiyordu ve ben–"

"Ne dedin ona?" diye lafını kesti Amiee.

"Başka bir planımız olmadığını ve bütün günü onlara ayırdığımızı söyledim."

"Nichole'un da geldiğini ne zaman öğrendin?" Amiee sevinçle savurmaktan alıkoymak istermiş gibi ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı.

"Karen Nichole'dan bahsetti ve birlikte gelmeyi ayarladıklarını söyledi. Nichole Portland'dan trene biniyor ve Karen onunla Owen'ı Seattle'ın merkezindeki gardan alıyor, sonra üçü birlikte bizim eve geliyorlar."

Amiee hemen etrafına bakınarak içini çekti. "Temizlik yapmamız lazım, sence de öyle değil mi?"

"Muhtemelen iyi bir fikir." Aslında evleri kirli değildi. Mut-

fak masasının sandalyesinde bir hasır sepette katlanması gereken bir kısım çamaşır duruyordu. Amiee'nin okul kitapları sehpayla kanepenin üzerine dağılmıştı ama gerçekten hepsi bu kadardı. Esas mesele eski, modası geçmiş mobilyalar ve Cassie'nin yardım derneğinden arayıp bulmayı başardığı ama eşleşmeyen parçalardı. Seattle'a geldiklerinde Cassie ile Amiee'nin hemen hemen hiçbir şeyleri yoktu. Bulabildikleri eşyalardan dolayı kendilerini şanslı kabul ediyorlardı.

"Belki de onları başka bir yerde karşılamalıyız," dedi Amiee annesiyle aynı şeyi düşünerek.

"İyi gidecek," dedi Cassie. "Evimizi gördüklerinde annemle babamın mobilyaları için neden bu kadar minnettar olduğumuzu anlayacaklardır."

"Kesinlikle." Amiee sözcükleri bir iç çekmenin ardından söylemişti. "Yeni evimize taşınmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Her şey harika olacak."

"Öyle olacak." Cassie aklında mobilyaları her odaya yerleştirmişti. Oturma odasında piyano için mükemmel bir yer vardı ve babasının eski masası üç yatak odasından en büyüğüne konacaktı. Mutfak masası ise bir zamanlar ailesinin neredeyse her gece akşam yemeği yediği yerdi.

"İstersen sana çalmayı öğretirim," dedi Cassie dalgın dalgın.

"Neyi çalmayı?" diye sordu Amiee.

Cassie düşüncelere dalmış halde gülümsedi. Ve başını kanepenin arkasına yasladı. "Piyano. Biraz paslandım gerçi. Son çalışımın üstünden birkaç yıl geçti ama böyle bir şeyi asla unutmazsın. Steve'le aldığımız eşyalardan birinin piyano olduğunu sana söylememiştim."

"Gerçekten mi?" dedi Amiee. "Piyano çalmayı öğrenebilir miyim?"

"Eğer istersen. Ama dediğim gibi bir süredir çalmıyorum." Hemen hemen on üç yıldır... buna inanmak zordu. Tüm evliliği boyunca Cassie sadece bir kere piyano çalmıştı. Bir bara gitmişlerdi, Duke içiyor ve arkadaşlarıyla çok gürültü yapıyordu.

Cassie ayık olduğu ve kendini dışlanmış hissettiği için ilgisini piyanoya vermişti. Piyanonun başına oturmuş, parmaklarının altında serin tuşları hissetmiş ve öyle büyük bir sıla hasreti duymuştu ki ağlama arzusunu bastırmak zorunda kalmıştı. Kendine engel olamadan çalmaya başlamıştı. Kısa süre sonra farkında olmadan bütün barın ilgi odağı olmuştu.

Duke piyano çaldığını fark edince Cassie'yi dışarı sürüklemiş ve gösteriş yaptığını söylemişti. Bir daha piyano çalarsa bütün parmaklarını kıracağına yemin etmişti. Cassie de bundan şüphe etmiyordu. Cassie o andan itibaren ne zaman bir piyano görse kendini başka tarafa bakmaya zorlamıştı.

Duke ne zaman Cassie'nin kendisinin bilmediği bir şey yaptığını fark etse haddini bildiriyordu.

"Anne?" dedi Amiee elini Cassie'nin dizine koyarak. "İyi misin? Birdenbire sessizleştin."

"Üzgünüm tatlım. Sadece düşünüyordum."

"Babamla bir ilgisi var mı?"

Kızı içini okuyormuş gibi görünüyordu. "Evet. Nereden bildin?"

Amiee başını yana eğdi. "Onu düşününce böyle hüzünlü bakıyorsun. Ondan bir mektup aldığını biliyorum. Bu seni korkuttu mu?"

"Hayır. Tamamen güvendeyiz tatlım. Endişelenmene gerek yok." Amiee annesinin eline uzanıp parmaklarıyla parmaklarını kavradı. "Nerede yaşadığımızı biliyor mu?"

Bu zamana kadar nerede yaşarlarsa yaşasınlar öncelikli kaygıları bu olmuştu. "Hayır."

"İyi," dedi Amiee bir kez başını sallayarak.

Cassie kızına Duke'ün isteğini söylemeden bir süredir mektubu saklıyordu. "Sana bunu söylemek bana acı veriyor ama baban hapiste Amiee."

Amiee kendisine hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omzunu silkti. "Ait olduğu yerde."

Cassie buna itiraz edemezdi.

"Ne istemiş?" diye sordu Amiee. "Para mı?" Güldü, sonra ekledi: "Sanki bizde varmış gibi."

"Başka şeylerin yanı sıra para da istemiş ama çoğunlukla..." Cassie duraksadı, kızına söylemenin zamanı olup olmadığından emin değildi. Bir süre beklemeye karar vermişti. Ama belki de zamanıydı. "Seninle görüşmek istiyor. Sana yazmak istemiş. Sana söyleyip söylememek konusunda bile emin olamadım ama son beş yılda çok büyüdün ve babanla görüşmek istersen engel olmamaya karar verdim. Karar senin."

Bu büyük bir riskti. Her kız babasını isterdi ve Cassie ona her şeyi anlatmayarak Amiee'yi korumuştu, bu yüzden en kötü kısmını bilmiyordu. Ama kızı çok akıllıydı, Cassie'nin babası için nasıl hissettiğini biliyor ve annesine güveniyordu.

"Bunun hakkında düşünüp kararımı daha sonra söyleyebilir miyim?" diye sordu Amiee.

"Tabii ki. Acelesi yok, sana doğru geleni yaparsın." Cassie Pandora'nın Kutusu'nun kapağını açıyor olabileceğini biliyordu ama bu riski almaya razıydı.

Gecenin geri kalan kısmında daha çok Cassie'nin kız kardeşleri ve yaklaşan ziyaretleri hakkında konuştular. Hareketli bir hafta sonu olacağı belliydi. Amiee pazar günü yemeği kendi pişirmek istedi ve hafif bir öğle yemeği hazırlamaya karar verdi. Belki de sadece salata. Kızı menü seçeneklerini düşünüp yemek kitaplarını karıştırırken Cassie uzun bir duş aldı ve yatmaya hazırlandı.

Cassie yorgun olduğu halde uyuyamıyordu. Zihninde aniden dikkat gerektiren farklı konular ortaya çıkıp kayboluyordu. Karen ve Nichole'la yeniden bağ kurmayı çok istiyordu. Aralarında halledilmesi gereken pek çok konu vardı. Konuşulmamış kırgınlıklar. Kayıp yıllar. Hayal kırıklıkları ve elden ele uzatılacak yeterince acı.

Aklındakiler sadece Karen ve Nichole değildi. Her zamanki gibi Steve aklından çıkmıyordu. Son görüşmeleri tekrar tekrar hayalinde canlanıyordu. Steve sözüne sadık kalarak tüm hafta

ondan uzak durmuştu. Cassie pazartesi günkü konuşmalarından bu yana ondan haber almamıştı, gerçi aramasını beklemiyordu. Diğer her şeyin ötesinde sonuçta Steve'in gururu vardı.

Steve'e söylediği her şey doğruydu: Cassie ciddi bir ilişkiye hazır değildi. Yine de onsuz hayatı bomboş geliyordu.

31

Cassie kız kardeşlerinin gelmesini beklerken gergindi. Pazar günü saat iki civarında gelmeleri bekleniyordu. Cassie ile Amiee kiliseden eve gelip eski püskü evin her santimini ovalayıp temizlediler. Bu Cassie'nin gerginliğini gidermeye ve kafasını meşgul tutmaya yardımcı oldu.

Temizlik bitince Cassie geri çekilip etrafa bambaşka bir açıdan baktı. "Bu annemi bile gururlandırırdı," dedi. Sandra Judson titiz bir ev kadınıydı. Eğer temiz olmak Tanrı'nın yolundan gitmek demekse, annesi şu anda cennette arp çalıyor olmalıydı.

"Büyükannem her şeyin bir yeri olduğunu ve yerinde durması gerektiğini söylerdi, değil mi?" dedi Amiee hiç tanımadığı büyükannesinden alıntı yaparak. Cassie'nin bu sözleri sık sık dile getirdiği düşünülürse bunda şaşırılacak bir şey yoktu.

Artık oturmuşlar sabırsızlıkla Karen ile Nichole'un gelmesini bekliyorlardı. Cassie avuçlarını birbirine sürterek birkaç dakika içinde ikinci kez saatine baktı. "Birazdan burada olurlar," dedi Amiee'ye.

"Anne?" dedi Amiee, sesini alçaltıp Cassie'ye bir bakış atarak. "Steve'i görmeyi özledim."

Bu konuda kızı yalnız değildi. "Ben de."

"Bir haftadan fazla oldu. Aradı veya başka bir şey yaptı mı?"

"Hayır ama hazır olduğumda onunla iletişim kuracağımı söyleyen bendim."

Amiee içini çekti, anlamlı biçimde omuzlarını oynattı. "Onu tekmelediğim için üzgünüm."

Cassie gülümsediğini saklamaya çalıştı.

"Ama hak etmişti," diye ekledi kızı. "Düşünüyordum da belki ona mesaj atmalı ve üzgün olduğumu söylemeliyim. Sence yapmalı mıyım?"

Cassie etkilenmişti. Kolunu kızının omuzlarına doladı ve onu yanağından öptü. "Güzel bir düşünce ama sanırım her şeyi şimdilik olduğu gibi bırakmak en iyisi."

"Ama onu özlemiyor musun?"

Ah evet, Cassie düşündüğünden daha fazla özlemişti Steve'i. Yalan söylemek daha iyi olabilirdi ama Amiee onu çok iyi tanıyordu. Denemenin anlamı yoktu. "Özlüyorum. Hem de çok."

Uzaktan bir araba kapısının kapandığı duyuldu. Amiee hemen ayağa kalktı, sokak kapısına koşturdu. "Geldiler!" diye bağırdı, kapıyı ardına kadar açarak daha Cassie kanepeden kalkmadan dışarı koştu.

"Sen Karen teyzem misin?" diye sordu Amiee. "Ve Nichole teyzem? Sizinle ilgili her şeyi biliyorum. Karen teyze annemin saç maşasını çalıp saklamış, bu yüzden annem okula kabarmış saçlarıyla gitmek zorunda kalmış ve Nichole teyze, sen eskiden saçlarını iki örgü yaparmışsın. Annem benim saçlarımı da iki örgü yaptı ve tıpkı sana benzediğimi söyledi!"

Cassie kapıda duruyor, gözleri dolsa da gülümsüyordu. Kızının iki teyzesini karşılamasını izlerken yüreği sevgiyle çarpıyordu.

"Merhaba Amiee," dedi Karen yeğenini kucaklayarak.

"Owen'a ben bakabilir miyim?" diye sordu Amiee Nichole'a. "Annem hâlâ küçük olduğunu söyledi ama bebeklerle aram iyidir. Y'de bir sınıfa kaydoldum ve sertifika alacağım. Bebekleri seviyorum. Annemin bir bebeği olsun istiyorum ama Steve'le her şeyi askıya aldı, bu yüzden muhtemelen umutsuz vaka."

Cassie uzanıp kucağında uyuyan Owen'ı taşıyan Nichole'a sarıldı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyor, konuşmakta zorlanıyordu. "Çok büyümüşsün," dedi duygularını saklamak için gülerek. Küçük kardeşini bırakıp eliyle yüzündeki yaşları sildi. "Şu yakışıklı yeğenime bak!"

Karen da ağlıyordu. "Böyle olacağını biliyordum," diye fısıldadı ve sözlerini zayıf bir kahkahayla örttü. "Lütfen içeri girin," dedi Cassie. Karen'ı da kucakladıktan sonra öne geçip onları eve buyur etti.

"Annem eskiden annenizin yaptığı bir tariften pasta yapmak istiyordu ama bizde fırın yok, bu yüzden pastayı satın aldık. Ben salata yapmayı düşünmüştüm ama annem bu bir kutlama olduğu için pastanın daha iyi olacağını söyledi. Bahse girerim annenizin yaptığı kadar güzel değildir ama olduğu kadar. Annem hep öyle diyor. Anneniz de böyle söyler miydi çünkü annem onun söylediği pek çok şeyi söylüyor."

"Dışarıdan alınma bir pastanın da iyi olacağından eminim," dedi Karen.

"Owen'ı uyuması için benim yatağıma yatırabilirsin. Düşmesin diye etrafına yastıklar koyarım. İstersen yanında uyanıncaya kadar beklerim," dedi Amiee, memnun etme hevesiyle.

"Tamam ama yatak odasının kapısını açık bırakalım, böylece onu duyabiliriz."

"Sorun olmayacaktır. Bu evdeki duvarlar çok güzel ses geçiriyor," dedi Amiee. "Ama kapıyı da açık bırakırım."

Cassie pastayı kesip kahve koyarken Amiee iki teyzesini tamamı on saniye süren büyük tura çıkardı.

"Burası senin yatak odan mı?" diye sordu Nichole Amiee'ye, dolap büyüklüğündeki odaya çok şaşırmış gibi görünüyordu.

"Küçük, değil mi?" dedi Amiee, "Ama annem Habitat for Humanity'yle gerçek bir ev yapıyor. Her boş dakikasını zorunlu saatlerini tamamlamak için kullanıyor. Noel'den önce evin tamamen biteceğini umuyoruz. Yine de yıllar var gibi geliyor çünkü ikimiz de o eve yerleşmeye hazırız. Birinin zorunlu çalışma saatlerini tamamlaması en az altı ay sürüyor. Annem kontrol

etti ve sekiz ayda tamamlayabileceğini düşünüyor. Çok havalı, değil mi? O zaman çok daha büyük bir yatak odam olacak."

Amiee, Nichole'la birlikte Owen'ı yatağa yatırmaya gitti.

Cassie, ablasına kanepeyi göstererek, "Gel otur," diye davet etti ve kendisi de eşleşmeyen mutfak sandalyelerinden birini aldı.

Karen yanına gelip Cassie'ye sarıldı ve uzunca bir süre bırakmadı. Cassie de aynı şekilde sıkıca sarılarak karşılık verdi. "Her şeyden önce, ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum Cassie. Mobilyalar için geldiğinde bunu konuşmadık ama konuşmalıydık. Hepsinden önemlisi son kavgamızdan ve sana söylediğim korkunç şeylerden dolayı çok pişmanım. Sana korkunç şeyler söyledim ve sen Duke'le kaçtın. Gittiğini fark ettiğimizde benim dediklerim yüzünden gittiğine emindim. Annemle babam endişeden kendilerini kaybettiler ve ben seni suçladım. Yapmamalıydım ama yaptım. Daha sonra kızgınlığımı sürdürdüm çünkü Duke'le gitmende benim de rolüm olduğunu kabul etmektense seni sorumlu tutmak daha kolaydı."

Karen'dan bu sözleri duyacağı Cassie'nin hiç aklına gelmemişti. Öne eğilip elini ablasının koluna koydu. "Etrafta yeterince suçlama dolaşıyor. Ben aptal ve isyankârdım. Ben de çok üzgünüm Karen, çok ama çok üzgünüm. İkimiz de kabahatliyiz. Kendi sözlerimden pişman oldum ve sana sarf ettiğim çirkin sözlerin hepsini geri almak istediğimi sana söylemeyi çok istedim."

Karen'ın elleri hafifçe titredi. "Senden haber almayınca, hiç kimse ne düşüneceğini bilemedi. Daha sonra, bize yardım istemek için ulaştığında, sana karşı çok kötüydüm... Haklı ve kızgın hissediyordum."

"Önemli değil," diye fısıldadı Cassie. "Gerçekten. Başlangıçta incitti, bu konuda yalan söyleyecek değilim ama Amiee'yle ikimiz ihtiyacımız olanı bulduk. Artık bunlardan hiçbiri önemli değil."

İki kardeş birbirlerine sarılıp hıçkırarak ağladılar. Birkaç dakika sonra ayrıldılar ve bu hallerinden utanarak güldüler. Önemli olan birlikte olmaları ve içtenlikle konuşabilmeleriydi.

Nichole yatak odasından çıkıp, "Owen uyuyor ve yataktan düşmesin diye Amiee ona göz kulak oluyor."

Cassie yüzündeki ıslaklığı sildi. Karen çantasına uzanıp kâğıt mendilleri çıkardı, bir tane alıp diğerini de Cassie'ye verdi.

"Büyük kavgamız için Cassie'den özür diledim... ve diğer her şey için de," dedi Karen Nichole'a, kâğıt mendili yanaklarına bastırarak.

Nichole, Karen'ın yanına oturup Cassie'ye baktı ve hemen gözleri doldu. "Tek üzgün olan Karen değil." Derin bir nefes aldı. "Benim de sana bir özür borcum var. Sen kaçmadan hemen önce ben... günlüğünü okumuştum."

Cassie o zaman bunu neredeyse hemen anlamıştı. Birisinin okuduğu belliydi ve bunun Nichole olması akla yakındı. "Biliyorum."

"Dolapta senin kısmında bulmuştum ve sonra okuduğumu bildiğini anladım."

"Amiee'ye hamile olduğumu biliyordun."

Nichole gözlerini indirerek başını salladı. "Ama annemle babama söylemeyecektim. Söylemezdim, sonra sen kaçtın ve benim söylemeyeceğime güvenmediğin için gittiğinden emindim. Söylemezdim, yemin ederim Cassie. Sana güvence vermeden önce... sen gitmiştin. Sırrını bilip bilmememin önemli olmadığını söylercesine günlüğünü de geride bıraktın."

"Duke'le gittiğim için kendinizi mi suçladınız? İkiniz de mi?" Cassie bunu kavramakta zorlanıyordu. Kız kardeşleri bunca yıl Duke'le evlenme kararındaki sorumluluğunun bir kısmını üstlerine almışlardı. Her biri aralarının açılmasına kendi eylemlerinin yol açtığına inanmıştı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Hayır mı?" diye tekrarladı Nichole.

"Hayır, bunların hiçbiri olmadan önce Duke bizim için tek seçeneğin çekip gitmek olduğuna beni inandırmıştı. Tasarruf hesabımda iki yüz dolar vardı ve Florida'ya gitmek için tüm gereken buydu, orada ikimiz de iş bulacaktık."

Karen ile Nichole birbirlerine, sonra da Cassie'ye baktılar ve gözyaşları içinde gülümsediler.

"İkinizi de çok özledim."

"Biz de seni özledik," dedi Karen, ikisi adına konuşarak. "Sen gittikten sonra hiçbir şey aynı olmadı."

"Benim için de öyle ve tüm o zaman boyunca hep eve nasıl dönebileceğimi düşündüm. Yazları parkta oynadığımız saklambaç oyununu hatırlıyor musunuz?"

"Eve son gelen çürük yumurta... Ama artık evdesin Cassie."

Amiee yatak odasının kapısında duruyordu. "Artık herkes ağlamayı bitirdi mi?"

Cassie gözlerinin içi gülerek iki kardeşine gülümsedi ve sanki kalbinin kapılarının ardına kadar açıldığını hissetti. "Sanırım bitti."

"Bana benim yaşımda olduğunuz zamanlardan bir hikâye anlatın," diye yalvardı Amiee.

"Bir düşüneyim," dedi Karen tekrar kanepeye yayılarak. Nichole ile Cassie'ye baktı. "Büyükanne Coulson'ı ve bize pişirdiği eğlenceli şeyleri hatırlıyor musunuz?" diye sordu Karen.

"Nefisti, şu İngiliz mini kekleriyle yaptığı pizzalar," dedi Nichole.

"Bir seferinde yeşil yumurtayla jambon da yapmıştı hatırlıyor musunuz?" dedi Karen.

"Bize tatlı yerine lahana turşusu vermişti ve çok güzeldi," diye ekledi Nichole.

"Deli misin sen?" dedi Cassie. "İğrençti!" Üçü birden buna güldüler.

"Ah Karen, Nichole," dedi Cassie, yine gözleri yaşarmıştı. "Sizi çok özledim."

Owen kıpırdanınca Amiee hemen odasına geri döndü.

"Hiç aramadın," dedi Nichole ama sesinde suçlama ya da eleştiri yoktu.

"Yapamadım," diye itiraf etti Cassie, gözlerini indirip parmaklarını kenetledi. "Duke izin vermiyordu."

"Ne demek izin vermiyordu? Sana nasıl engel olabildi? Kendi cep telefonun vardı, değil mi?"

"Hayır. Ailemden biriyle iletişim kurabilmem için hiçbir yol

bırakmadı. Bir seferinde beni yakaladı. Bir komşunun telefonunu ödünç almıştım ve... ona karşı koymanın bedelini ödedim diyelim." Onlara kocasının omzunu çıkardığını ve iki gözünü morarttığını anlattı. Sonrasında Cassie'yi hastaneye götürmeyi reddetmiş, omuz çıkığını bir arkadaşına hallettirmişti. Acısı o kadar şiddetliydi ki Cassie kısa süre bayılmıştı. Bir daha asla bir arkadaşının telefonunu da kullanmaya çalışmamıştı.

Kardeşleri sessizdi, donakalmışlardı.

"Anlamıyorum," diye devam etti Nichole. "Madem Duke bu kadar gaddardı, onu neden terk etmedin?"

Cassie de kendisine bu soruyu milyonlarca kez sormuştu. Nichole'a herkese verdiği aynı cevabı verdi. Duke'ten uzaklaşması söylediği kadar basit değildi. "Mesele şu ki, sözlü ve fiziksel şiddet gördüğün bir durumdan uzaklaşmak zordur. Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar zor."

"Seni eleştirmek istemiyorum, sadece anlamaya çalışıyorum," dedi Nichole.

"Babam seni deli gibi özlüyordu," dedi Karen, Cassie'nin elini tutarak.

"Ben de onu, annemi ve ikinizi çok özledim. Nasıl hasret çektiğimi bilemezsiniz." Cassie'nin gözleri yine yaşla dolmuş, cesurca gözlerini kırpıştırmaya çalışıyordu. Yalnız kaldığı yılları atlatmasına annesiyle babasının ve kardeşlerinin anısı yardımcı olmuştu; günün birinde tekrar birleşeceklerine olan inancı ona yardım etmişti.

Amiee yeniden kapıda belirdi. "Annem hep sizden bahsediyordu. İkiniz hakkında bilinecek her şeyi biliyorum. Karen teyze kuzenlerimle ne zaman tanışacağım? Biliyorsunuz ki en büyük benim ve Lily'yle tanışmak istiyorum. Lily makyaj yapıyor mu? Annem on üç yaşına kadar olmaz dedi. Annesinin de onu o vakte kadar beklettiğini söyledi."

"Lily seninle tanışmak için can atacaktır."

"Onu bu yaz bir ara görebilir miyim?"

"Elbette."

"Daha sonra bir zaman ayarlarız," diye söz verdi Cassie.

"Annemin artık Steve'le çıkmadığını biliyor muydunuz?" dedi Amiee.

Karen, Cassie'yle göz göze geldi. "Sanırım bu konuda daha önce de bir şeyler duydum. İyi misin sen?"

"Onu özlüyoruz," diye annesinin yerine cevap verdi Amiee. "Annem bu konuda pek konuşmuyor ama öyle olduğunu biliyorum."

Owen uyanıp hareketlenince Nichole hemen ayağa kalktı. "Bezinin değişmesi gerek."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Amiee alelacele odasına dönerek.

Karen, Cassie'nin elini tuttu. "Steve konusu için üzüldüm."

Cassie başını salladı. "Ben de ama ciddi bir ilişkiye hazır değilim."

"Tereddüdünü anlayabiliyorum. İlişkiler zordur. Evlilik de öyle." Karen başını öne eğdi.

Cassie biraz tereddüt etse de ardından ablasının elini hafifçe sıktı. "Garth'la aranızda her şey yolunda mı?"

Karen başını salladı. "Çoğunlukla. Garth üç ay önce işini kaybetti... bana söylemeye korkmuş ve emeklilik hesabımızdan para almış. Görünen o ki her şeye sıfırdan başlamamız gerekiyor. Kocam dibe vurdu ve doğrusu ben de öyle. Maddi olarak çok sıkışık durumdayız ama... bu beni Garth'ı böyle acı içinde görmek kadar kaygılandırmıyor. Onu hiç böyle görmemiştim."

Cassie ablasına sarıldı. "Dibe vurmanın ve elde hiçbir şey yokken sıfırdan başlamanın ne demek olduğunu biliyorum. Mesele şu ki geriye gidecek tek bir yol kalıyor ve o da yukarı çıkmak."

"Her gün çıkıp iş arıyor ve eve cesaretini kaybetmiş olarak, daha kötü bir durumda geri dönüyor. Onun alanında müsait hiçbir iş yok ve ben bir şey yapamıyorum."

"Yapmak istediği başka bir şey var mı?" dedi Cassie.

"Ben... bilmiyorum. Ona bunu sormak hiç aklıma gelmedi."

"Duke'ü terk ettiğimde mesleki hiçbir becerim yoktu ama her zaman saçlarla uğraşmayı sevmiştim. Saç stilisti olmaya karar verdim."

"Garth golf sever ya da en azından eskiden severdi ama şimdi çok pahalı." Duraksadı. "Çok bulmaca çözüyor ve sudokuyla uğraşıyor. Anladığım kadarıyla günlerinin çoğunu böyle geçiriyor. Doğruyu söylemek gerekirse, neredeyse tüm ev işlerini ve yemeği o yapıyor ama onu temizlik hizmetleri işi kurarken düşünemiyorum."

"Konuş onunla. Çok şaşırabilirsin."

"Konuşacağım. İkimizin de seçenekleri değerlendirmemiz gerekiyor. Şu anda boşa kürek çekiyor. Bense kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamalıydım ama içgüdülerimi görmezden geldim."

"Daha iyi olacak Karen, inan bana. Ben de aynı noktadaydım. Tüm kapılar kapandığında Tanrı başka bir kapı açar. Benim hayatımda öyle yaptı, sizin için de öyle olacaktır."

Ablası gülümsedi ve gözlerinde umut ışığı belirdi.

Nichole kucağında bebek Owen'la geri döndü ama bebek başını annesinin omzuna yasladı.

"Bana gelmedi," dedi Amiee kederli bir ses tonuyla. "Kollarımı uzattım, başını çevirdi ve bana bakmayı reddetti."

"Seni biraz daha tanıyınca gelecektir," diye söz verdi Nichole.

Ancak Amiee bunu böyle bırakmayacaktı. "Ben senin kuzininim Owen ve belki de bir gün annen sana bakmama izin verir."

Nichole güldü. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Oturup pastalarını yediler ve neredeyse iki saat boyunca hiç durmadan konuştular. Kız kardeşleri giderken Cassie coşkulu ve neşeliydi, mutluluktan sersemlemişti. Ziyaretleri umduğundan da iyi geçmişti.

"Teyzelerimi sevdim," dedi Amiee, kaldırımda durmuşlar Karen'la Nichole'un uzaklaşmasını izliyorlardı. "Tam olarak kafamda canlandırdığım gibiler."

"Gerçekten pek değişmemişler."

"Sen de öyle," dedi Amiee.

Karen annelerinin sakladığı aile albümünü getirmişti ve çoğu resimdeki kendi hallerine gülmüşlerdi.

"Sende benim bebeklik resimlerim var mı?" diye sordu Amiee.

"Pek az." Kızına, Duke'ün biraya ve uyuşturucuya ihtiyaç duyarken kamera ve film gibi saçmalıklara para ayırmadığını hatırlatmanın bir anlamı yoktu. Çekmeyi başardığı fotoğraflarında geride kaldığından da bahsetmedi.

"Aile sahibi olmak çok güzel, değil mi?" dedi Amiee kolunu annesinin beline dolayarak.

"Evet öyle," dedi Cassie kızını başının tepesinden öperek. O sırada aklına Steve geldi ve onun ailesinin nerede olduğunu, annesiyle babasına yakın olup olmadığını merak etti. Pek çok şeyi konuşmamışlardı. Yine de Steve aklından hiç çıkmıyordu.

32

İki ay boyunca sabırsızlıkla Cassie'nin aramasını bekledikten sonra Steve ondan haber almayı artık beklemiyordu. Bir sonraki hamle ondan gelmeliydi. Cassie'ye baskı yapmayı asla istememişti ve şimdi geri dönüp hatasını düzeltme şansı yoktu. İlk birkaç hafta bu konuda sakin ve soğukkanlıydı ama Cassie umduğu gibi iletişime geçmeyince sükûnetini kaybetmişti. Son altı haftadır dünyaya kızgındı. Öyle bir noktaya gelmişti ki en yakın arkadaşı bile ondan kaçınmaya başlamıştı.

"Sorununun ne olduğunu bilmiyorum," diye terslenmişti bir cuma öğleden sonra, "ama her neyse çöz artık." Sonra Stan çekip gitmişti.

Britt'in yanında sürekli bulunması da pek yardımcı olmamıştı. Oğluna ne kadar düşkün olursa olsun, onunla çıkmak istemediğini Britt bir türlü anlamıyordu.

Steve kaç kez kendini durdurup Cassie'yi aramaktan vazgeçtiğini hatırlamıyordu. Cassie kendisinin arayacağını açıkça belirtmeseydi, Steve sırf rahat bir nefes alabilmek için çok daha önce arardı. Bir sonraki hamlenin ondan gelmesi gerekiyordu ve Cassie pek arayacakmış gibi görünmüyordu.

Habitat ofisindeki Stan ve Megan aracılığıyla onu kontrol etmeye çalışmıştı. Cassie'nin evi planlananan zamanın önünde ilerliyordu. Stan'in dediğine göre, Cassie her boş anında proje

üzerinde çalışıyordu. Mobilyaları Steve'in deposunda duruyordu ve Cassie almaya hazır oluncaya kadar da orada duracaktı. Gerektiği sürece orada durabileceğine dair Stan'le ona haber yollamıştı. Steve onun şahsen cevap vermesini beklemişti. Cevap gelmemişti.

Haftalar geçtikçe Steve'in morali daha da bozuldu. Artık Alicia'yı daha da sık ziyaret etmeye başlamıştı, mezarın başında durup sıkıntılarını anlatıyordu. Steve şimdi mezarlıkta kamyonetinde oturmuş Stan'le konuşmasını düşünüyordu. Cassie'yle bu durumu nasıl düzelteceği hakkında bir fikri olsa bunu iki ay önce uygulardı. Şu haliyle her şey beklemedeydi.

Steve kamyonetinden inip karısının mezarına doğru yürüdü. Alicia'yla konuşmak içini rahatlatıyordu, cevap veremeyeceği düşünüldüğünde aslında biraz saçmaydı. Yine de alışkanlık haline gelmişti.

Alicia'nın ölümünü takip eden aylarda mezarlığa neredeyse her gün giderdi. İşe gidip gelirken yol üstünde haftada birkaç kez ve hafta sonlarında uğruyordu. Zaman geçtikçe bu sıklık azalmıştı. Alicia bunu ve bugünlerde zaman geçirme şeklini, Habitat'ta çalışmasını anlardı.

Steve mezarın bakımını yapmak, ona çiçek getirmek için sorumluluk hissediyordu. Alicia'nın tüm ailesi Doğu Kıyısı'nda yaşıyordu ve mezarın bakımını yapabilecek tek kişi Steve'di.

Mezarın yanına geldiğinde, şaşırarak birisinin bir buket çiçek bırakmış olduğunu gördü. Çiçekler birkaç günlük gibi görünüyordu. Steve bunları kimin getirdiğini hayal edemiyordu. Muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Eski buketi kaldırıp yerine taze çiçekleri koydu.

"Epey oldu," diye fısıldadı, doğruldu ve açıklamak için çabalaması gerektiğini hissetti. "Daha erken gelmek istiyordum."

Eğilip çimen kırpıntılarını temizledi. Mezar taşına çok güzel olduğunu ve hayatını çok genç kaybettiğini göstermek için Alicia'nın resmini koydurmuştu. Onun gülümseyen fotoğrafını görünce onunla konuşmak daha az garip geliyordu.

"Stan hataları düzeltmem gerektiğini söyledi. Keşke yapabilseydim ama Cassie konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi. "Bu onun seçimiydi. Hata ettim ve özür diledim ama bu yetmedi." Bu konuda onu en çok üzen şey, sanki Steve bir tür serseriymiş gibi kendisini eski kocasıyla kıyaslamasıydı. Cassie'nin söylediklerini her düşündüğünde çenesi kasılıyordu. "Benim gibi bir adamla Duke gibi bir adam arasındaki farkı anlamıyorsa onsuz olmam daha iyi," dedi yine sesli konuşarak.

Omuzları çöktü. Buna inanmaya hazır değildi ama kendine tekrar tekrar söylüyordu.

Steve yaklaşık iki aydır etrafta yaralı bir ayı gibi dolandığının farkındaydı. Bunu halletmeliydi. Karısının mezar taşına bakarak iç geçirdi. Bu ikilemi düşünmek için biraz bekledi. "Onu seviyor muyum?" diye sordu kendine.

"Sanırım öyle," diye kendi sorusunu yanıtladı. "Ayrıldığımızdan beri içim düğüm düğüm."

Tam bir daire çizerek mezarın etrafından dolaştı. Durdu ve birden parmaklarını saçlarından geçirdi.

Sonunda kamyonetine geri döndü. Solmuş çiçek buketini getirip evde çöpe atmak üzere kamyonetin arka tarafına fırlattı. Bunu yaparken bir kart düştü. Steve eğilip aldı ve kartta çiçeklerin satın alındığı dükkânın adı yazılıydı.

Kent'te bir çiçekçiydi bu.

Bu çiçekçi Cassie ve Amiee'nin dairesinden birkaç blok uzaktaydı. Cassie'nin düzenli olarak alışveriş yaptığı dükkândı.

Steve bunu düşünüp taşındı ve başını iki yana salladı. Çiçekleri Cassie'nin getirmiş olması mümkün değildi. Bir kere Alicia'nın nerede gömülü olduğunu bilemezdi. Ancak...

Cep telefonuna uzanıp Stan'in numarasını tuşladı. Arkadaşı ikinci çalışta açtı.

"Steve?"

"Bir sorum var," dedi.

"Cevabı beğenmezsen bağırıp çağıracak mısın?" diye sordu arkadaşı.

"Hayır."

"İyi o zaman çünkü aksi halde cevap vermeye niyetli değilim."

Steve kendini tutamayıp gülümsedi. "Cassie sana Alicia'nın mezarının yerini sordu mu?"

Stan duraksadı. "Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü Alicia'nın mezarında çiçekler buldum ve bırakan ben değildim."

"Bir kartta Cassie'nin ismi falan mı var?"

Stan sorudan kaçınıyordu, bu da başlı başına bir cevaptı. "Üstünde ismi olan bir şey yok. Onun evinin oradaki çiçekçinin ismi vardı. Bence çiçekler sadece ondan gelmiş olabilir."

"O yerden pek çok kişi alışveriş yapıyor olabilir."

"Eminim öyledir," diye kabul etti Steve ama cevabını almıştı. "Yardımın için teşekkürler."

İki aydır ilk kez Steve'in içindeki düğüm gevşemişti. Kamyonetini çalıştırdı ve mezarlıktan çıktı. Mutsuz ve morali bozuk halde Alicia'dan tavsiye alma umuduyla hiçbir şey beklemeden gelmişti. Ama yine de karısı ona ihtiyaç duyduğu cevabı vermişti.

Kendi kendine ıslık çalarken cep telefonu titredi. Telefonuna baktı, arayan Britt'ti. Telefonu sesli mesaja geçmeye bırakarak inşaat alanına yöneldi, Cassie'nin muhtemelen son katkı saatlerini doldurduğunu biliyordu.

Steve inşaat alanına geldiğinde evin neredeyse bittiğini görüp şaşırdı. İskelet ve çatısı hazırdı. Stan denetlemekle meşguldü ama Steve'in geldiğini görünce kaldırım kenarına doğru yürüdü.

"Cassie'yi mi arıyorsun?" dedi Stan.

"Nereden anladın?" Steve dirseğini açık araba penceresine dayadı.

"Burada değil."

Steve kaşlarını çattı. "Onu benden saklamıyorsun, değil mi?"

Arkadaşı sırıttı. "Hayır. Bu kadar aptalca bir şey yapmaktan daha iyisini bilirim."

"Öyleyse nerede?"

"Onun bekçisi gibi mi görünüyorum?" dedi Stan.

Bozulan Steve muhtemelen Cassie'yi aramak için zaten iyi bir zaman olmadığını fark etti. Zaman tanımaya karar verdi, bir veya iki gün bekleyecek ve ona en iyi nasıl yaklaşacağını düşünecekti. Bu hassas bir konuydu ve aklına estiği gibi davranamazdı.

Steve, Cassie'yi aramak yerine masası halledilmesi gereken evraklarla dolu olan ofisine gitti. Cep telefonu tekrar titredi, yine Britt arıyordu.

"Merhaba?" dedi mesafeli şekilde, kimseyle uğraşacak halde değildi.

"Steve, ben Britt."

"Evet, biliyorum."

"Telefonlarıma geri dönmedin," dedi biraz dargın şekilde. "Jeremy bu hafta sonu eve gelip gelemeyeceğini sormamı istedi."

"Bu hafta sonu meşgulüm. Konuşmam için telefonu ona verebilir misin?"

Britt duraksadı. "Beni veya Jeremy'yi görmekle ilgilenmediğini düşünmeye başlıyorum."

Şimdi incinmiş gibi konuşuyordu ve Steve kendini kötü hissetti. "Dinle Britt, ben zaten başkasıyla ilgileniyorum." Her ne kadar Cassie kendisiyle alakalı bir şey istemiyor görünse de Steve ona sırılsıklam âşık olmuştu.

"Şu dans gecesindeki kızı kastetmiyorsun, değil mi? O olamaz! Steve o kız yardım derneğindeki zavallı kadınlardan biri. Ciddi olamazsın."

"Ben çok ciddiyim Britt. Sen çok güzelsin ve Jeremy harika bir çocuk. Oğlunla arkadaş kalmaktan mutlu olurum ama seninle bana gelince, bu iş yürümez."

"Tamam," dedi Britt meydan okurcasına. "Öyle olsun." Steve başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan Britt telefonu kapattı, doğruyu söylemek gerekirse böylesi daha iyiydi.

Steve, Britt konusunda kendini kötü hissetti ama bu pek de uzun sürmedi. Evrak işleriyle meşgul oldu, bir daha başını kaldırıp baktığında hava kararmıştı. Kol saatine bakıp da şimdiden saatin dokuzu geçtiğini görünce çok şaşırdı. Midesi gurulduyor-

du. Sabahın ilerleyen saatlerinden beri hiçbir şey yememişti ve açlıktan gözü dönmüştü.

Ofisini kilitleyip dışarı çıktı. Bir şekilde Cassie'nin evinin karşısında park etmiş halde buldu kendini. Cassie'nin külüstür arabası sokağın diğer tarafındaydı, bu yüzden büyük ihtimalle evde olmalıydı. Evin ışıkları yanıyordu ve onun uyanık olduğuna emindi.

Sıcak bir akşamdı, Cassie ev serinlesin diye sokak kapısını açık bırakmıştı. Steve gururunu ve inadını hiçe sayarak kamyonetinden indi. Onu aramayacağına yemin etmişti. Cassie'nin aramasını bekleyeceğine dair yemin etmişti. Steve kendisine bunu hatırlatsa bile trafiği kontrol ederek sokağın karşısına geçti.

Evin dışındaki kaldırıma geldiğinde, başını kaldırıp baktı ve kapı eşiğinde Cassie'yi gördü. Kalbinin derinliklerine saplanan bir kancayla ona doğru çekildiğini hissetti. Aralarında sadece tel kapı kalıncaya dek adım adım ona yaklaştı. Aralarında iki metreden az kalmıştı ki durdu, az önce 10 kilometrelik bir koşu parkurunu bitirmiş gibi zorlukla nefes alıyordu.

Uzunca bir süre sadece bakıştılar ve Cassie'nin bundan daha güzel görünmediğine yemin edebilirdi.

Steve biraz daha yaklaştı, artık aralarında birkaç santim kalmıştı. Sadece santimler ve tel kapı vardı.

Steve'in boğazı daraldı. Daha önce kendisine Cassie'yi sevip sevmediğini sormuştu ve şimdi ona bakarken aklında en ufak bir şüphe kalmamıştı. Sırılsıklam âşıktı, onun için deli oluyordu.

Bu farklıydı, Alicia'yla olandan tamamen farklıydı. Alicia'yla hormonlarla yönetilen, akılları havada üniversite öğrencileriydiler. Âşık olmuşlardı, derinden âşıklardı, evlenmişlerdi ve ev, aile, gelecek için harika planları vardı. Kanser hepsini mahvetmişti.

Cassie için hissettikleri ise daha olgun, daha derin ve daha şiddetliydi. Ne yaptığının pek de farkına varmadan Cassie'yle temas kurma isteğiyle elini kaldırıp tel kapıya dayadı. Sadece hafif bir tereddütten sonra diğer taraftan Cassie'nin eli onun eliyle buluştu. Avuçları birleşirken, Steve bu hareketin kalplerini birbirine bağladığını hissetti.

"Merhaba," diye fısıldadı Steve.

"Merhaba," diye fısıltıyla karşılık verdi Cassie.

"Seni özledim."

Cassie gülümsedi, sonra sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi altdudağını ısırdı. "Ben de seni özledim." Cassie elini indirdi, tel kapının mandalını açıp Steve için kapıyı açık tuttu.

Steve hemen uzanıp onu kollarına aldı. Derin bir nefesle gözlerini kapadı. Cassie'nin kokusunu içine çekti, ona sarılmanın mutluluğunu yaşadı.

Cassie yüzünü onun boynuna gömerek sokuldu. Steve onsuz ne kadar mutsuz olduğunu göstermek için düşünebildiği tek yol olarak Cassie'yi öpmek için can atıyordu. Kızmıştı, ruhen kaybolmuştu ve Cassie'nin yuvası olduğunu ancak şimdi anlamıştı. Onlar birbirlerine aitti.

Birbirlerine doğru her ikisi de uzun ve zorlu bir yolculuk yapmışlardı. Hayatında Cassie olmazsa hiçbir şey doğru olmayacaktı. Cassie kendisine Alicia'yla yitirdiğini sandığı her şeyi sunuyordu. Bir yuva, bir evlat, aidiyet duygusu ama Steve ona baskı yapmayacaktı. Dersini almıştı. Sabırlı olacak, Cassie hazır oluncaya kadar bekleyecekti.

"Seni aceleye getirdiğim için üzgünüm," diye fısıldadı Steve, bunu söylemeye gerek duymuştu. "Eğer ağırdan almaya söz verirsem bana bir şans daha verir misin?"

Cassie başını kaldırdı, parmaklarını Steve'in dudaklarına koyarak susturdu.

Steve kolunu onun beline dolayıp Cassie'yi havaya kaldırdı ve genç kadın kollarını onun boynuna dolayarak başını geri atıp gülmeye başladı.

Steve durmadan Cassie'yi etrafında döndürüyor ve kalbi ona duyduğu sevgiyle dolup taşarken infilak edecekmiş gibi hissediyordu.

"Anne?" diye seslendi Amiee ve hemen sonra, "Steve?" dedi.

Küçük kız yatak odasının kapısında duruyordu. Gözlerini annesinden Steve'e çevirdi.

Steve de Cassie'yi tekrar yere indirdi.

Amiee bir ona bir diğerine baktı. Steve kolunu Cassie'nin belinden çekmedi, onu bir an bile bırakmak istemiyordu.

"Geri mi döndün?" diye sordu Amiee.

Steve, Cassie'ye baktı ve onun yüzündeki sevinci görünce başını salladı. "Döndüm."

"Amiee, hayatım. Kitap okuduğunu sanıyordum," dedi Cassie.

"Okuyordum ama sonra uyuyakalmışım. Sonra da uyandım."

"Ben de öyle," dedi Steve.

Cassie ona baktı ve tebessümü daha da yayıldı. "Ben de," diye fısıldadı.

Steve kamyonuna binip kızarmış tavuk almaya gitti ve geri döndüğünde üçü masaya oturup iştahla yediler. Steve kendini tutamayarak birkaç kez eğilip Cassie'nin elini tuttu.

Amiee patates püresini yedi ama tavuk butlarını kimseye vermedi, böylece hepsini ertesi gün yiyebilecekti.

Masayı toplamalarından sonra Amiee odasına döndü ve Cassie ile Steve kanepede birbirlerine sarıldılar.

"Alicia'nın mezarına çiçek götürmüşsün," dedi Steve.

Cassie başını çevirip ona baktı. "Nerden biliyorsun?"

"Bunu neden yaptın ki?"

Cassie başını onun omzuna yasladı. "Perişandım ve lütfen gülme ama ondan öğüt istedim. Saçma geldiğini biliyorum... sonuçta cevap verecek değildi. Ben... bilemiyorum. Sanırım bu bana kendimi daha iyi hissettirdi."

"Bugün ben de ondan tavsiye almaya gittim," dedi Steve, dudakları Cassie'nin yanağına değiyordu. "Ve bana cevap verdi."

"Öyle mi?"

Steve onu yine öptü, bu sefer daha uzun sürmüştü, bu sayede Cassie'nin onu ne kadar özlediğini ve hayatının onsuz ne kadar boş olduğunu bilmesini sağladı. "Beni sana gönderdi," dedi Steve başını kaldırarak. "Beni doğruca sana yolladı."

33

Nichole kendini çok sevinçli hissediyordu. İki ablasıyla bir araya gelmesinden bu yana geçen dört ayda üçü düzenli olarak görüşmeyi ilke edinmişlerdi. Cassie'yle barışmak her şeyi değiştirmişti. Ona yeniden bu kadar yakın hissetmeyi hiç beklememişti. Ablasıyla barışınca halka tamamlanmış gibi hissetmişti. Üç kız kardeş neredeyse sürekli iletişim halindeydi artık. Sanki kaybolan zamanı telafi edercesine gün boyu birbirlerine mesaj atıp duruyorlardı.

Ablası pek sık bahsetmese de Nichole Cassie'nin Duke'le evliliğindeki dehşet hakkında daha fazlasını öğrenmişti. Nichole, Steve Brody'yle tanışmış ve onu çok sevmişti. Ablası ve Steve kesinlikle birbirlerine aitlerdi ama ilişkilerini ağırdan alıyorlardı. Cassie tekrar evlenecekse emin olmak istiyordu.

Nichole, Cassie'nin inşa ettiği evi gördüğünde çok şaşırmıştı. Cassie evin yapım sürecinden sürekli fotoğraflar yolluyordu. Ev artık neredeyse tamamlanmıştı ve Karen'la ailesinin yanı sıra Nichole, Jake ve Owen, hepsi birlikte gelecek ay yapılacak tahsis törenine katılmayı planlıyorlardı. Cassie geleceklerini bilmiyordu, ona büyük bir sürpriz olacaktı.

Cassie geri gelene kadar Nichole aile bağlarının önemini tam olarak anlayamamıştı. Ah, Karen'la görüşmeye devam ediyordu ama babalarından sonra annelerinin de vefatıyla ayrı düş-

müşlerdi. Her ikisinin de yaşamları yoğundu ve ayrı eyaletlerde yaşamaları da buna pek yardımcı olmuyordu. Nichole farkında olmadan en büyük ablasıyla bağlarının gevşemesine izin vermişti. Tabii artık durum böyle değildi.

Yeniden bir ailenin parçası olmak harikaydı. Kendi ailesi. Hayat Jake'le kendisine iyi davranırken, Karen ile Garth sorunlarla uğraşmak zorunda kalmışlardı. Ama işleri yoluna koyuyor gibi görünüyorlardı. Garth üç ay önce emlakçılık sınavına girmiş ve ticari mülk satmaya başlamıştı. Birkaç hafta içindeyse ilk büyük satışını yapmıştı. Karen kocası adına heyecanlıydı. Garth bu işe doğuştan yatkındı: cana yakın, detaycı ve bilgiliydi. Karen bir tapu mülkiyet hakkı firmasında çalıştığı için ikisi harika bir ekip oluyorlardı.

Ailenin ne kadar önemli olduğunu düşünürken buna Jake'in ailesini de dahil ediyordu. Patterson'larla da giderek daha çok yakınlaşmıştı, özellikle de kayınvalidesi Leanne'le. Jake'in annesiyle babasını daha sık ziyaret ediyorlar, baba oğul birlikte golf oynarken Nichole ve Leanne alışverişe çıkıyor veya Owen'ı gezmeye hayvanat bahçesine ya da parka götürüyorlardı. Kocasının ailesiyle böyle harika bir ilişkisi olması çok güzeldi çünkü Owen'ın tanıyabileceği tek büyükbaba ve büyükanne onlardı.

Oğlu artık her şeyi anlayabiliyor, yemyeşil çimlerdeki karahindiba gibi büyüyüp gelişiyordu. Sürekli bir mutluluk kaynağıydı. Nichole ikinci çocuğuna hamile kalmak için sabırsızlanıyordu. Kahvaltı bulaşıklarını makineye yerleştirirken gülümsedi. Owen yerde oturmuş ksilofonuyla oynuyor, gürültü yaparken annesine bakıp neşeyle gülümsüyordu.

Owen birinci yaş gününden kısa süre sonra sabah uykularını bırakmıştı ama her öğleden sonra iki saat uyuyordu. Nichole bu vakti bahçede çalışmak için kullanıyordu ve bunu seviyordu.

Evin arkasındaki küçük sebze bahçesinde marul, salatalık ve oğlu için mükemmel boyutlarda küçük bir balkabağı yetiştirmişti. Yakında o kabağı oyacaklardı.

Nichole'un bir kaygısı varsa, o da kocasının işinde geçirdiği uzun saatlerdi. Jake gün sonunda eve geldiğinde hem duygusal

hem de fiziksel anlamda bitkin oluyordu. Kocasının son zamanlarda biraz gergin göründüğünü fark etmişti. Yeni BMW'sine kavuşunca moralinin düzeleceğini ummuştu ve başlangıçta öyle de olmuştu ama son zamanlarda onda artan bir hoşnutsuzluk seziyordu. Daha geçenlerde Nichole ona işinin çok zahmetli olduğunu, işini değiştirmeyi düşünmesini önermişti. Başka bir iş bulması sorun olmazdı, özellikle de şarap şirketiyle bu kadar başarılı bir özgeçmişi varken.

Öğleye doğru sonbahar havası hayli serinlemişti. Hava durumunda yükseklerden kar yağışı olacağı tahmin ediliyordu. Karen o sabah bir e-posta yollayarak Spokane'de yılın ilk karının yağdığını bildirmişti. Cassie ise e-postasında Seattle'da yağmur beklendiğini söylemişti. Sonbahar üzerlerindeydi.

Kapı zili çalınca Nichole açmadan önce mutfak havlusuyla ellerini sildi. Kimseyi beklemiyordu, özellikle de sabahın bu saatlerinde.

Kapıyı açtığında karşısında kayınvalidesi duruyordu.

"Leanne ne güzel bir sürpriz," dedi Nichole kapıyı onun için açık tutarak.

Owen kollarını açıp yavaşça büyükannesine doğru yürüdü.

"Nasılmış benim oğlum?" dedi Leanne, eğilip Owen'ı kucağına aldı. Yüzüne öpücükler kondurulurken Owen keyifle ciyaklıyordu.

"Umarım haber vermeden uğradığım için kusura bakmazsın."

"Tabii ki hayır," dedi Nichole ve kayınvalidesini mutfağa götürdü. "Bir fincan kahveye ne dersin? Bugün hava soğuk. Az önce posta kutusundan mektupları aldım ve süveter giymediğime pişman oldum."

Leanne bir sandalye çekip oturdu ve torunu sıkılıp yere inmek isteyinceye kadar Owen'ı dizinde zıplattı. Owen büyük müzik yeteneğini sergileme hevesiyle ksilofonuna geri dönüp neşeyle çalmaya başladı. Gerçekten mutlu bir küçük oğlandı.

Leanne harika bir babaanneydi ve son konuşmalarında Nichole bir bebek daha yapma arzusunu onunla paylaşmıştı. Ka-

yınvalidesi heyecanlanmıştı. Nichole'un hamile olup olmadığını açıkça sormamıştı ama zaten sormazdı, bu onun tarzı değildi. Bugün ise biraz düşünceli ve kuşkulu görünüyordu. Nichole ortamı yumuşatmayı düşündü.

"Bu ay hamile kalmayı umuyordum," dedi Nichole, iki fincan kahveyi masaya koyarken. "Ne yazık ki dün reglim başladı."

"Bazı şeyler kısmet," dedi Leanne ama Nichole'un gözlerine bakmıyordu.

"Bu sefer gerçekten umudum vardı."

"Ben de her zaman birden fazla çocuk istemiştim," dedi Leanne kahvesini eline alarak. "Ama olamadı." Duraksayarak verandaya açılan sürgülü cam kapıya doğru baktı, yeniden konuştuğunda sesini alçaltmıştı. "Jake ortaokula gidinceye kadar Sean'ın benden habersiz kısırlaştırma ameliyatı geçirdiğini bilmiyordum."

"Ya." Nichole şoke olmuştu, ne diyeceğini bilmiyordu. "Üzgünüm, bundan haberim yoktu."

Kayınvalidesi yine uzaklara daldı. "Sean'ın neden böyle bir şey yapıp bana söylemediğini anladığından eminim."

"Şey... ben..." Nichole yine söyleyecek söz bulamıyordu ama kayınpederinin evlilik dışı ilişkileri hakkında pek çok söylenti vardı.

"Bunu yaptığını öğrendiğimde ne kadar üzüldüğümü tahmin edemezsin. Umutsuzca bir kızım olsun diye can atıyordum ama hiç olmadı, olanları keşfettiğim zaman da artık çok geçti."

"Sen benim için hep anne gibi oldun," dedi Nichole, usulca Leanne'in elini okşadı.

"Ah canım," diye fısıldadı Leanne. "Kendime bunu yapmayacağımı söyledim." Çantasına uzandı ve kâğıt mendil arandı.

"Leanne, ne oldu?" dedi Nichole. Kayınvalidesini hiç bu kadar üzgün görmemişti.

Leanne gözlerini kuruladı, kahvesini yudumladı ve birkaç dakika kendini toparlamaya çalıştı. "Sean'ın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimde sanırım üç yıllık evliydik. Bunun ne anlama geldiğini geç anladım, onu o zaman boşamalıydım. Yapmadım

çünkü Jake çok küçüktü, aşağı yukarı Owen'ın yaşlarındaydı ve babasına çok bağlıydı. Tıpkı Owen'ın Jake'e bağlı olduğu gibi."

"Sen... neyse, boş ver."

"Ben ne?"

"Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez." Böyle zamanlarda Nichole konuşmadan önce düşünmüş olmayı diliyordu. "Sean'la yüzleştim mi?" dedi Leanne. "Öğrenmek istediğin bu mu?"

Nichole başını onaylarcasına salladı.

"Hayır, aptallık ettim, başımı çevirip başka tarafa baktım ve önemli değilmiş gibi davrandım. Sean bize iyi bakıyordu. Ailemde hiç boşanma olmamıştı ve öğrendiklerimi annemle babama söylemeye çok utanıyordum. Şimdiyse tüm bu mazeretler çok zayıf geliyor." Gözlerini tekrar kuruladı ve burnunu sildi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Nichole, teselli edecek sözler bulabilmeyi istiyordu.

"Sean kısırlaştırma ameliyatı oldu çünkü böylece sevgililerinden birini hamile bırakma tehlikesi olmayacaktı. Yaptığı şeyi öğrendiğimdeyse çok öfkelendim. Kendimi aldatılmış ve ucuz hissettim. Onu boşanmakla tehdit ettim ve Sean kalmam için yalvardı. Başka kadınlarla yattığını hiçbir zaman itiraf etmedi ama bildiğimin pekâlâ farkındaydı. Sadık kalacağına söz verdi ve sanırım yaklaşık altı ay boyunca sözünü tuttu ama kendi yoluna dönmesi pek uzun sürmedi. Bu onun mizacının bir parçası, yani elde etme ihtiyacı.

"Gülünç, öyle değil mi?" dedi Leanne ama Nichole'un cevap vermesini beklemiyor gibiydi.

"Gülünç mü?" diye tekrarladı Nichole.

"Şimdi bile Sean için mazeretler buluyorum." Leanne elindeki buruşmuş kâğıt mendile baktı.

Nichole, Leanne'in neden beklenmedik şekilde uğradığını biliyordu. Otuz yıllık evlilikten sonra canına tak etmiş olmalıydı. Sean'dan boşanmak isteyecekti ve bilmelerini istiyordu. "Leanne," dedi usulca. "Evliliğin için ne karar verirsen ver, Jake'le sana destek olacağımızı bildiğini umuyorum."

Kayınvalidesi bu konuşmaya başladıklarından beri ilk kez dönüp ona baktı. "Ne karar verirsem mi?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Düşündüm ki... Yanlış anladıysam özür dilerim. Sean'a boşanmak istediğini söyleyeceğin için burada olduğunu sanıyordum."

Leanne kısa, keyifsiz bir kahkaha attı. "Tüm bunlar yüzünden, yapmalıydım. Evet, bunu yıllar önce gençken yapmalıydım. Sadakat ve bağlılığın manasını anlayan bir adamla mutluluğu bulma şansım olabilirdi. Namuslu bir adamla."

"Leanne," diye itiraz etti Nichole. "Sen yaşlı değilsin. Çok güzel bir kadınsın. Tanıdığım en sıcak, en cömert kadınlardan birisin. Evlenip bu aileye girdiğim güne şükrediyorum. Bana anne gibi olduğunu söylerken şaka yapmıyordum."

Leanne'in gözleri yeni yaşlarla dolarak yanaklarından aşağı süzüldü.

Her ikisi de fark etmeden Owen yavaşça gidip bir kâğıt mendil kutusuyla döndü, babasınınkilere çok benzeyen kocaman güzel gözleriyle baktı.

Bu hareketle ortamdaki hüzün biraz olsun dağıldı. İkisi de güldü. Leanne torununa uzanıp kucağına alarak tekrar öptü. Owen eğilip bükülerek karşı koyunca Leanne tekrar yere bıraktı. Owen gözden kayboldu ve ahşap bir yapbozla geri dönüp Nichole'un dizinin dibine oturdu, tüm parçalarını çekip çıkardı ve sonra çabucak yerine koydu. Bu sırada gülümseyerek annesine bakıyor, övgüleri bekliyordu.

"Aferin Owen," dedi annesi.

"Sen iyi bir annesin," diye fısıldadı Leanne, torununa gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Nichole kendi annesine de teşekkür etmesi gerektiğinin farkındaydı. Sandra Judson ev hanımı ve eş olarak mükemmel bir örnek olmuştu ona.

"Sen hiç sahip olmadığım kızım gibisin, bu yüzden sana gelmek zorunda olduğumu hissettim," dedi Leanne. Sözcükler

dudaklarından zorlukla dökülüyordu. Nichole'un elini tuttu, parmaklarını neredeyse acıtacak kadar sıkı tutuyordu.

"Artık ne kadar korkunç bir hata yaptığımı anlıyorum," dedi Leanne, sesi yeniden güç kazanmıştı. "Sean'ı gençken terk etseydim, belki Jake için de farklı olurdu ve belki de o..." Duraksadı, devam edemiyor gibiydi. "Bunu Owen'la senin için yapıyorum, böylece benim yaptığım hatayı tekrarlamayasın diye."

Nichole'un sırtından aşağı bir ürperti indi, öyle korkmuştu ki konuşamadı. Leanne, Nichole'un aklına gelen şeyi ima etmiyor olabilirdi. En sonunda, "Leanne, ne diyorsun sen?" diye sordu usulca, yanlış anlama olmasın diye dikkatle konuşuyordu.

"Jake dün gece eve babasıyla konuşmaya geldi. Konuşmalarına kulak misafiri olacak kadar yakında olduğumu bilmiyordu. Kasten dinlemedim ama söylediklerinin ana fikrini anladım. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Neyi?" Nichole sormaya korksa da bunu yapmıştı, sanki denk geldiği korkunç bir araba kazasından gözlerini alamıyor gibiydi. Gerçeği bilmeye ihtiyacı vardı.

"Bu seni derinden incitecek Nichole. Seni bu acıdan korumak için her şeyi verirdim, ama yardımcı olmak için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bilmeyi tercih ederim," diye üsteledi Nichole. Omuzlarını dikleştirerek idam mangasının karşısında meydan okuyan bir asker gibi durdu.

"Jake başka bir kadını hamile bırakmış."

Nichole'un soluğu kesildi ve şiddetle yerinden sıçradı. Kendini tutamamıştı, bunun şokuyla ve acısıyla neredeyse koltuktan düşüyordu.

Leanne iki eliyle ellerini tuttu. "Jake babasından tavsiye ve yardım istemeye gelmiş."

Nichole tek elini çekip kurtardı, çığlık atma korkusuyla ağzını örttü. Çığlık atmasını engelleyen tek şey Owen'ı korkutma düşüncesiydi.

"Seni bundan korumak için her şeyi verirdim," dedi Leanne, yanaklarından yaşlar iniyordu. "Sana bunu Owen'ın iyiliği için

anlatıyorum. Jake'in babasının sadakatsizliğinden haberi olup olmadığını bilmiyordum... ama o babasının oğlu. Bunun bitmesi gerekiyor ve Jake'le bitmesini sağlamaya kararlıyım. O benim oğlum ve onun için seve seve canımı verebilirim ama Sean'ın beni mahvettiği gibi Jake'in seni mahvetmesine izin vermeyeceğim. Jake'in oğluna, tıpkı Sean'ın bana yaptığı gibi, karısına saygısızca ve şerefsizce davranmasını öğretmesini kesinlikle reddediyorum."

Nichole kayınvalidesinin kolunu tuttu. Acısı kalbine işlerken gözlerini kapadı. İlk tepkisi şiddetli bir öfke olmuştu, sonra geri saldırmak ve karşılık olarak Jake'i yaralamak için yakıcı bir arzu duydu.

Tüm o gecelerde Jake geç saatlere kadar çalıştığını ileri sürmüş ve hediyeler getirmişti. Şimdi hepsi anlam kazanıyordu. Bu sevgi değildi, suçluluk hissi ve belki de korkuydu.

Jake bunu ödeyecekti. Nichole onu en çok yaralayacak şeyi yapmaya kararlıydı. Aklı misilleme, intikam düşünceleriyle doldu.

"Nichole," diye fısıldadı Leanne. "Çok üzgünüm."

"Sen doğru olanı yaptın." Konuştuğunda sesi hiç kendi sesine benzemiyordu. Nichole'un kafası karmakarışıktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti Leanne. "Şimdi değilse bile daha sonra Jake'in yaptığı şey için bahaneler bulmaya çalışacaksın, sanki senin bir eksiğin varmış gibi kendini suçlayacaksın. Ben öyle yapmıştım. Daha güzel, daha ince, daha iyi bir âşık olsaydım Sean'ın başka bir kadına ihtiyaç duymayacağına inanmıştım. Aptalın tekiydim. Bunlardan hiçbirine inanma. Eksik sende değil, Sean'da ve Jake'te. Beni anlıyor musun? Sakın bu tuzağa düşme."

"Düşmeyeceğim," diye fısıldadı Nichole.

"Göz yummak ve hiç olmamış gibi davranmak rahatlatıyor ama sana bunun bedelinin çok daha ağır olduğunu söylemek için buradayım. Bu senden özsaygını, onurunu ve ruhunu alacaktır."

Nichole bu sözlerin doğru olduğunu kayınvalidesinin gözlerinde görebiliyordu. Bu haberi sindirmeye çalışırken elleri titriyordu.

"Ben... ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Şimdilik hiçbir şey yapma. Harekete geçmeden önce iyice düşün ve akıllı ol. Bir avukattan randevu alarak haklarını öğren. Jake'in yakındaki bir iş gezisinden söz ettiğini duydum."

"Sabaha gidiyor."

"Ne kadar sürecekmiş?"

"Dört, hayır beş gün." Nichole doğru dürüst düşünemiyordu. Leanne'in söyledikleri onu can evinden vurmuştu. Bu konuda akıllı davranmalı ve enine boyuna düşünmeliydi. Jake'le açıkça konuşup söyleyeceklerini dinleyecekti ama seçeneklerini bilmesi gerekiyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesinin titrememesine çalışarak. "Bunun senin için hiç kolay olmadığını biliyorum."

Leanne uzanıp onu kucakladı. "Akıllısın ve önünde kocaman bir hayat var. Kendin ve Owen için en iyi olanı yapacaksın, bundan eminim."

Nichole içtenlikle kayınvalidesinin haklı olduğunu umuyordu.

34

Karen ile Cassie oturma odasında Nichole'la birlikte oturuyorlardı. Kız kardeşinin sesindeki acıyı duymak Cassie'nin her şeyi bırakıp peşinde Amiee'yle Portland'a gelmesine yetmişti. Neyse ki Steve kendi arabasını alması için ısrar etmişti... Bir zamanlar Alicia'nın olan arabayı. Karen da Spokane'den kardeşinin yanına koşmuştu.

"Her ikiniz de gelebildiğiniz için çok minnettarım," diye mırıldandı Nichole, neredeyse yüzüncü kez.

Nichole kayınvalidesinin ziyaretinden sonraki sabah Cassie'yle konuşmuştu. O kadar üzgündü ki tutarlı konuşmakta güçlük çekiyordu. Jake şehir dışında bir iş gezisine çıkmıştı, bu da plan yapması için Nichole'a beş gün veriyordu.

"Doğru dürüst düşünemiyorum," dedi fısıldayarak.

"Bu hafta sonu bir karar almak zorunda değilsin," diye tavsiyede bulundu Karen.

"Jake bir şeyler olduğunun farkında. Normal davranmak için elimden geleni yaptım ama ona bakmaya bile dayanamadım."

"Senin bildiğini biliyorsa, bu çok daha iyi," dedi Karen. "Bu işi kolaylaştırır."

"Hiçbir şekli kolay değil."

"Doğru," diye kabul etti Cassie.

"Nasıl bu kadar kör olabildim?" dedi Nichole. "Kanıtlar hemen önümdeydi ve... ben görmedim. Tüm o geç geldiği geceler, bahaneler, cumartesileri saatlerce golf oynaması ve hiç yorgun görünmemesi. O... kadınla birlikteydi."

"Ona güveniyordun," dedi Karen, kardeşinin omzunu okşayarak.

"Kesinlikle bir ara istiyorum," diye fısıldadı Nichole. "Owen'la benim için en iyi olanı çözene kadar gitmesi gerekecek."

"Sakın harekete geçme," diye öğütledi Karen. "Ne olursa olsun, şimdi değil."

"Leanne da öyle dedi."

Nichole daha önce arkadaşı Audrey'den bahsetmişti. Nichole ve Audrey üniversitede oda arkadaşıydı. Audrey hukuk fakültesine devam etmişti ve şimdi Portland'ın önemli hukuk firmalarından birinde çalışıyordu. Hemen Nichole'a kendisini finansal olarak en iyi nasıl koruyacağı konusunda tavsiyede bulunmuştu.

"Böyle bir şeyin bana ve Jake'e olacağı hiç aklıma gelmemişti. Öğrendiklerini bana söylemenin Leanne'i neredeyse öldürdüğünü anlayabiliyorum. Bunu Owen için yaptığını söyledi, böylece büyükbabasının ve babasının yaptığı gibi karısını aldatmanın kabul edilebilir olduğunu düşünerek büyümesin diye."

"Doğru bir bakış açısı var," dedi Karen.

Cassie eğilip Nichole'un soğuk elini tuttu. Kız kardeşi hafifçe titriyordu. "Bilmemeyi mi tercih ederdin?" diye sordu usulca.

"Evet," dedi bağırarak, sonra çabucak fikrini değiştirdi. "Hayır. Mesele şu ki ne yapacağımı bilmiyorum. Leanne yıllarca onu aldatan bir kocayla yaşadı ama aynı zamanda bana göz yumduğu için ödediği bedelin çok daha yüksek olduğunu söyledi."

Cassie kız kardeşinin kararsızca konuşmasını anlıyordu. Yıllarca Duke'le hayatının her zaman çok kötü olmadığına kendini inandırmıştı. İyi zamanlar da olmuştu. İyi olduğunda çok iyi oluyordu, kötü olduğunda ise korkuncun da ötesindeydi. Cassie iyi zamanlara tutunmuş, kötü günlerin aslında o kadar da kötü olmadığına kendini inandırmıştı. Yıllar geçtikçe iyi zamanlar azalmış, kötü günler ve geceler artmıştı. Ama o gece yaşanma-

saydı ve Duke bir bıçak bulmaya çalışmasaydı, Cassie içinde onu terk edecek cesareti bulmanın ne kadar zaman alacağını bilmiyordu.

İnsanın hayatını toparlaması ve kelimenin tam anlamıyla sıfırdan başlaması hiç kolay değildi. Bunun ne kadar zor olabileceğini kesinlikle biliyordu. Üç kız kardeş birlikte otururken Amiee ile Lily de küçük Owen'ı oyalıyorlardı.

"Kararın ne olursa olsun, senin yanındayız," diye hatırlattı Cassie kardeşine.

"Yüzde yüz," diye ekledi Karen.

"Peki ya... yani ya evli kalmaya ve evlilik danışmanına gitmeye karar verirsek? Sizce... bunun faydası olur mu? Jake'in beni ve Owen'ı sevdiğini, evliliğimizi kurtarmak için elinden geleni yapmak istediğini düşünmek istiyorum."

"Bu Jake'le ikinizin karar vermesi gereken bir şey."

"Beni bu konuda destekler misiniz?"

"Elbette." Hem Karen hem de Cassie başlarını salladılar.

"Leanne..."

"Sen kayınvaliden değilsin, Jake de sen de kendi kararlarınızı vermelisiniz."

"Jake'in bir zaafı var. Hepimizin kusurları vardır, öyle değil mi?"

"Elbette var," dedi Karen.

"Bazıları diğerlerinden daha kötü. Jake'in evden taşınması ciddi olduğumu bilecek kadar sarsacaktır onu. Bu işin şakaya gelmeyeceğini. Aldatan bir kocayla yaşayamam ve yaşamayacağım."

"Bunu açıklığa kavuşturup kararına bağlı kaldığın sürece evliliğinizi kurtarma şansın olabilir," dedi Karen.

Nichole'un gözleri doldu. "İkinizi de seviyorum. İki ablamı da çağırdığım için bundan daha memnun olamazdım."

Nichole, Cassie'ye sarılınca Karen da onlara katıldı. Birkaç saniye birbirlerine sarıldılar, sonra içlerinden biri gülmeye başladı. Az sonra gülmezlerse ağlayacakları için, üçü de gülüyordu.

Yarım saat sonra, Karen ile Lily Spokane'e dönmek üzere oradan ayrıldılar.

"Bizim de yola çıkmamız gerek," dedi Cassie. Amiee, Owen'la oynamaya devam ediyordu. Araları iyiydi ve küçük oğlan da ona çabucak ısınmıştı.

"Gitmeden önce sana bir şey vermeliyim," dedi Nichole, ayağa kalkıp yatak odasına giden uzun ve dar koridorda gözden kayboldu.

Cassie kızıyla bakıştı. Kardeşinin ne vereceğini tahmin edemiyordu.

Nichole döndü ve Cassie'nin önündeki sehpaya ahşap bir kutu koydu. Kutu eskiydi, bir şekilde tanıdık geliyordu. Cassie eskilikten aşınmış bu kutuya uzanırken, onu en son ne zaman ve nerede gördüğünü anımsadı. Büyük bir saygıyla kutuyu alıp elinde tuttu. Boğazına oturan yumruyla nefes almakta zorlanıyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Nichole.

Cassie başını sallarken hıçkırarak ağlamamak için mücadele ediyordu. Kendini yeterince topladıktan sonra, "Kameo," dedi.

"Babam her zaman senin olmasını istemişti."

Cassie kutuyu açtı ama gözyaşları yüzünden görüşü bulanmış, kameoyu görmeyi neredeyse imkânsız hale getirmişti. Büyükbabaları sevdiği kadına, büyükannelerine düğün hediyesi olarak almıştı bunu. Büyükanneleri kendi düğününde, Cassie'nin annesi ise evlendiği gün takmıştı.

"Ama..."

Nichole Cassie'nin elini kutunun üstüne kapadı. "Babam bunu düğününde takmanı isterdi."

"Ama..."

"Eğer düşündüğümün yarısı kadar akıllıysan, o zaman gelecekte bir gün Steve'le evlenirsin. Ayrıca bu defa düğüne davet edilmek istiyorum Cassie."

Cassie hıçkırıklarını bastırarak başını salladı. "Davet edileceksiniz, hem sen hem de Karen."

"Anne," dedi Amiee, koltukta Cassie'nin yanına oturdu. "Bu ne?"

"Bir aile yadigârı."

"Nedir peki?"

"Annemle babamın sevgisini bana aktaran bir parça."

Amiee kameoya baktı. "Macklemore benimle evlenmek istediğine karar verdiğinde düğünümde takabilir miyim?"

Cassie gülümsedi. "Elbette."

Cassie kız kardeşine yine sarıldı.

Nichole fısıldayarak, "Senin gibi bir ablam olması benim için dünyalara bedel," dedi. "Sana yaptığımız muameleden dolayı Karen'la bana içerlemek için her türlü nedenin vardı ama sen bunun yerine sabırla bizi sevdin. Affedici tavrın Jake'le durumumu en iyi nasıl halledeceğimi karar vermeme yardım ediyor. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama kararım ne olursa olsun beni destekleyecek ve sevecek iki inanılmaz kardeşim olduğunu biliyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Cassie.

Cassie daha evvel yuvasından ayrılmıştı ama şimdi buradaydı, dönüp dolaşıp geri dönmüştü.

Sonsöz

O gün nihayet gelmişti. Aylarca süren çalışmalardan ve beş yüz saatlik gönüllü çalışmadan sonra Cassie'nin evi bitmişti. Bir yıllık ev sigortası primi için gerekli parası bankada faizdeydi. Evin anahtarları Cassie ile Amiee'ye verilmek üzereydi.

Young'ların aksine, Cassie törenin yanısıra büyük bir parti planlamamıştı. Steve yanında olacaktı, Stan ve Megan'la birlikte Maureen ve çocukları da. Hepsi bu projeyi hayata geçirmede etkili olmuştu. Cassie onların cesaretlendirmesi ve destekleri olmasa bunu başaramazdı. Steve'le Stan mobilyaları Steve'in deposundan getirmişlerdi. Eve ilk yerleştirilen eşya piyano olmuştu. Cassie elini tuşların üzerinde dolaştırırken yüzünü buruşturmuştu, ödeyebileceği zaman akort ettirmek için randevu alacaktı. Annesiyle babasının diğer eşyalarının kutuları Cassie'nin daha sonra ayıklaması için depoda bırakılmıştı ama odalar tamamen döşenmişti.

Amiee'yle ikisinin gittiği kilisenin papazı kısa bir tahsis duası okumaya söz vermişti. Cassie eve her baktığında, başarı ve içinden taşan bir gurur hissediyordu. Boş arsaya ilk geldiği günü hatırlıyordu. O sıralarda imkânsız bir rüya gibi gelmişti ama işte bitmiş ve döşenmişti. Amiee'nin dolapları ve Cassie'nin kızının yaşlarındayken kullandığı çalışma masasıyla gerçek bir odası vardı.

Steve, Cassie ile Amiee'yi alıp eve götürmeyi teklif etmişti. Hoş bir jestti ve Cassie memnun olmuştu. Cassie anahtarları resmen teslim aldıktan sonra eve dönecekler ve dairedeki son eşyaları yükleyeceklerdi. Fazla bir şey kalmamıştı, tüm büyük eşyalar Steve, Stan ve George Young sayesinde şimdiden eve taşınmıştı.

Amiee yol boyu heyecanla gevezelik etti. "Bizim evimiz, hem Steve bilmiyor olabilirsin ama sadece iki yüz metre ötede bir tavukçu var. Arabadaki kilometre saatinden hesapladım. Yürüme mesafesinde ama trafik bu kadar yoğunken annemle senin oraya yürümemi isteyeceğinizi sanmıyorum. Israr edersen arabayla gitmeyi kabul ederim."

Steve hemen Cassie'yle bir gülümsemeyi paylaştı. "Bu kadar yakınsa, bence akşam yemeğinde en az haftada bir kez kızarmış tavuk olmalı."

"Keşke acele edip bu adamla evlensen," diye usulca annesine mırıldandı Amiee.

"Zamanı gelince," diye söz verdi Cassie.

Steve uzanıp Cassie'nin elini tuttu. Devam eden ilişkileri üzerinde çok düşünmüşler ve nişanlanma konuşmalarını altı ay için ertelemeye karar vermişlerdi. Ama bir düğün kesinlikle ihtimal dahilindeydi.

"Hem Karen teyzem hem de Nichole teyzem bu hafta sonu geliyorlar," dedi Amiee Steve'e. "Tören için burada olmak istediler ama ayarlayamadılar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Onları çok seveceksin," dedi Amiee. "Teyzem Karen anneme çok benziyor, eh, Nichole teyze de öyle." Sesini alçalttı. "Onunla kocası ayrıldılar."

"Öyle duydum ben de."

Yeni evlerinin köşesinden döndüklerinde Cassie daha dik oturdu. "Evin dışında park etmiş tüm bu arabalar da neyin nesi?" diye sordu.

"Birisi parti veriyor olmalı," dedi Steve tamamen ifadesiz bir şekilde.

"Steve?" Bir şeyler oluyordu ve Cassie bunun arkasında Steve'in olduğundan bir an bile şüphelenmedi. "Neler oluyor?"

"Sadece birkaç arkadaş."

Amiee kolunu dışarı çıkardı. "Şuradaki Karen teyzemin arabası mı?"

Cassie daha yakından baktı ve kalbi çarpmaya başladı. Birkaç arabayı tanımıştı. Teresa'nın, Rosie'nin, Shelly ile George Young'ın arabası ve birkaç başka araba daha.

Cassie parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Tüm şu insanlara bak," diye fısıldadı. Sokak kapısına ortasında kocaman bir fiyonkla parlak kırmızı bir kurdele gerilmişti. Garaj kapısı açıktı ve katlanır sandalyelerle uzun masalar yerleştirilmişti. Bir sürü yiyecek ve servis takımları görünüyordu.

"Bunca yemeği kim getirdi?" diye sordu Cassie ve dönüp Steve'e baktı.

Steve gülümsedi, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Herkes katkıda bulundu. Bu bir kutlama ve bugünün geçmesine izin veremezdik–"

"Kutlanmadan," diye ekledi Amiee.

"Kesinlikle."

Cassie bu ânı kendisiyle paylaşmak için bu kadar insanın yoğun programlarında zaman ayırdıklarına inanamıyordu.

"Bu senin işin, değil mi Steve?"

"Ben yardım ettim. Hepimiz katkıda bulunduk. Seni seviyoruz Cassie. Her birimiz kendi tarzımızda. Bizim kalplerimize dokundun, kendinden verdin ve hayatlarımızın önemli bir parçası haline geldin. Benim hayatımın çok önemli bir parçası." Steve, Cassie'nin elini dudaklarına götürüp parmaklarını öptü. "Seni seviyorum Cassie. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

"Eğer kimse düşünmediyse bana biraz kızarmış tavuk alabilirsin," dedi Amiee Steve'e ve bunda son derece ciddiydi.

"Sevgili Amiee, sanırım bugün seni bekleyen birkaç sürpriz bulacaksın. Ben pek de iyi bir aşçı değilim ve Shelly herkesin yemek getirmesini önerdiğinde senin en çok neyi seveceğini çok iyi biliyordum."

Steve arabayı park ederken Cassie gözlerindeki yaşları sildi. Amiee yolcu tarafındaki kapıyı açıp arabadan indi, arkadaşlarına ve yemeklere doğru koşturdu. Cassie de kızını takip etti ve arkadaşları onu görür görmez alkışladılar.

Dua ve kurdele kesme töreni sadece birkaç dakika sürdü, sonra Cassie'ye inşa etmek için saatler harcadığı evin anahtarları verildi. Üstelik evin güney tarafında bir bahçe alanı vardı. Cassie tekrar baktı.

"Steve, evin yan tarafındaki bir çardak mı?"

Steve gülümsedi. "Olabilir!"

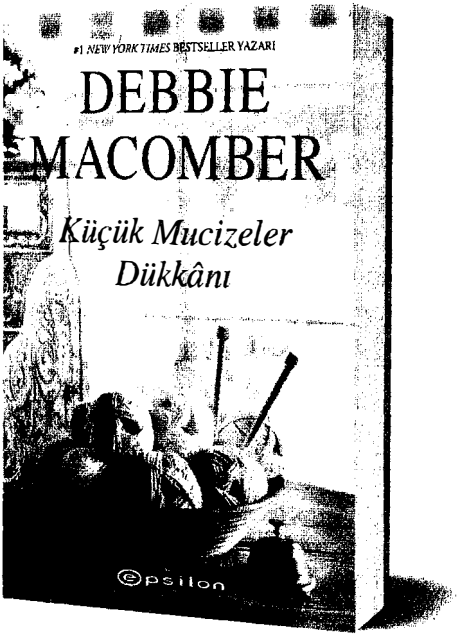
"Ama iki gün önce yoktu. Nasıl oldu... Ne zaman... Kim?" Soru saçmaydı. Cassie bunu yapanın Steve olduğunu biliyordu.

Steve yine gülümsedi. "Ben yardım ettim. Şaşırdın mı? Bana annenle babanın bir çardağı olduğunu söylediğini hatırladım."

Daha sonra, anahtarlar verildiğinde Cassie soğuk metali yumruğuyla kavrayarak gülümsedi. Ailesi ve arkadaşları etrafında toplanırken gözlerini gökyüzüne kaldırarak bu an için Tanrı'ya şükretti. O sırada gerçekten ve nihayet yuvasında olduğunu anladı.

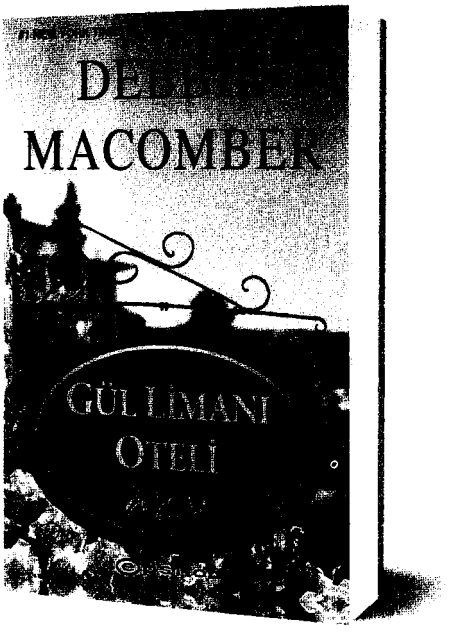
DEBBIE MACOMBER'IN

Küçük Mucizeler Dükkânı Serisi

• Küçük Mucizeler Dükkânı • Bir Yumak Mutluluk
• Bahçemde Yeşeren Umutlar • Mucizeler Dükkânına Dönüş
• Bir Dilekle Başladı Her Şey • Yeni Başlangıçlar Mevsimi
• Sevginin Son Dileği • Çiçeklerimi Rüzgâra Verdim
• İyi ki Geldin • Bir Buket Aşk

DİĞER SERİLERİ

Gül Limanı Oteli Serisi

• Gül Limanı Oteli • Gül Limanı Çiçekler İçinde
• Aşk Mektupları • Umut Işıkları

Cesur duruşuna rağmen, Cassie ailesi tarafından terk edilmesine incinmiş ve kızmıştı. Duke'le yaşadığı yıllarda, onu terk edecek cesareti bulduğu zaman ailesine güvenebileceği umuduna tutunmuştu. Bu hayali boşa çıkmıştı. Aptallık etmişti ve ailesinin gözünde yaptıkları affedilmezdi. Cassie iki yıldır Washington eyaletinde yaşıyordu ve iki kız kardeşinden biri ilk kez kendisiyle temas kuruyordu.

Mektup parmaklarını yakacak kadar sıcakmış gibi geliyordu. Cassie uzun zamandır bu ânı bekliyordu. Duke'le kaçtığında on sekiz yaşında ve hamileydi. Şimdi otuz bir yaşındaydı ve Cassie yaşının ötesinde olgunlaşmıştı.